

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Bech, Bernhard Henric.; forfattet af Bernhard Henric Bech.

Titel | Title:

Det unge Menneske efter Moden eller De mange Venner : original Comoedie i een Act

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Sønnichsen, 1786

Fysiske størrelse | Physical extent:

96 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

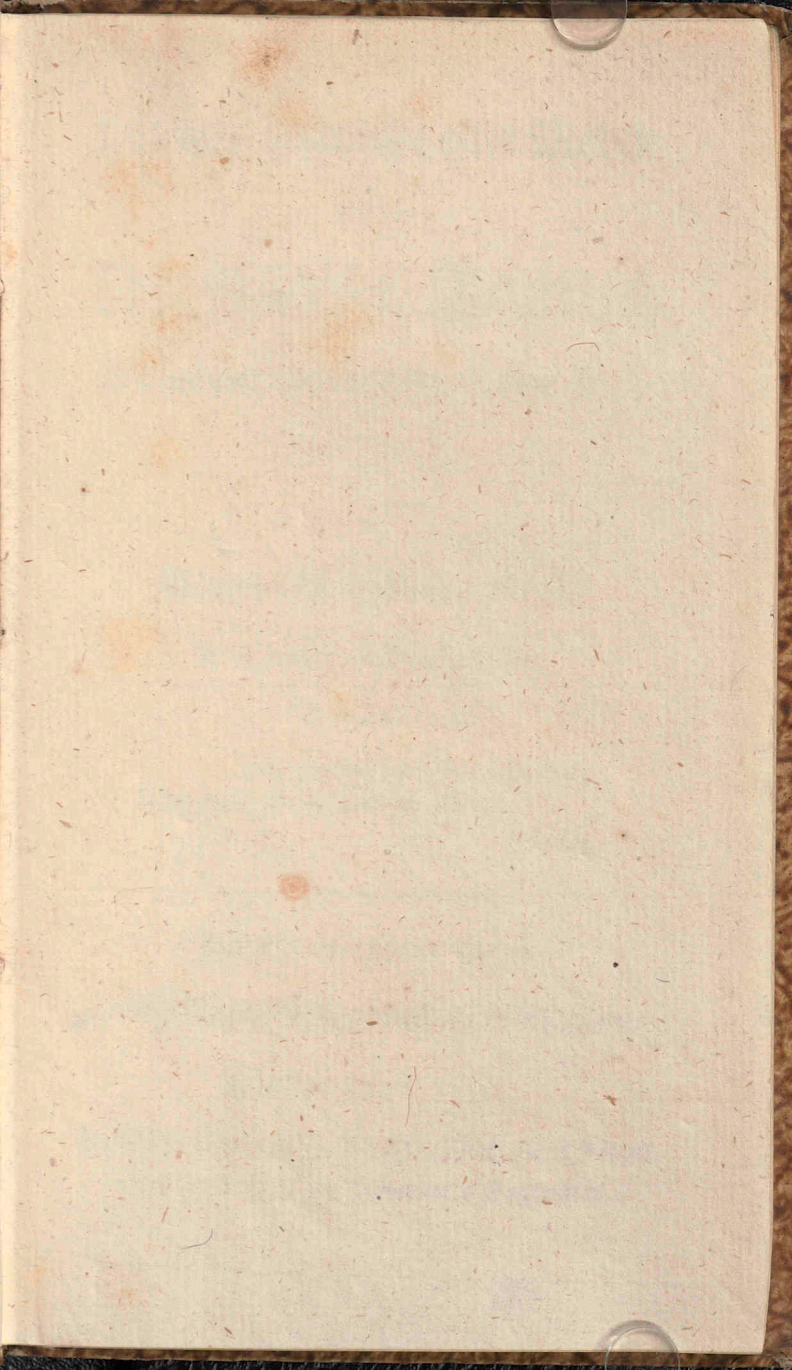
55, - 31.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014122371

Det unge Menneſſe eſter Roden

eller

De mange Benner.

Original Comoedie i een Act.

Forfattet

af

[Beck]

Bernhard Henric Beck,

Kongelig Skueſpiller.

- - - pour former un Oeuvre parfait,
Il faudroit, ſe donner au Diable.

Voltaire.

Paa Sønnichſens Forlag.

Kjøbenhavn 1786.

Trykt hos Directeur P. M. Hopffner, Hans Kongel.
Majestæts Hof- og Univerſitets Bogtrykker.

Der neue Almanach oder Kalender

1780

Der neue Almanach

Original Compositio von ...

Verlag

in

Stuttgart

Verlag

post ... an ...
in ... an ...
Verlag

der ...

Stuttgart 1780

Printed by ...
at the ...

Hans Kongelige Hoied

Kronprinds

F r i d e r i c

tilægnes

dette ringe Drama

underdanigst

af

Forsfatteren.

H

Personerne.

Hr. Lissimon, en Mand i maadelige Omstændigheder.

Mariane, hans Datter.

Erine, deres Pige.

Hr. Jager, en Libertiner, forelsket i Mariane.

Henric, hans Tiener.

Hr. Bluus, }

• Boble, }

• Swib, }

• Strax, }

• Fraads, }

• Sær, }

Denner af Jager og Bekjendtere
i Lissimons Huus.

Antoni, en Procurator.

Lux, en anden Procurator.

Smæld, en Hrefudsk.

En Rettens Retient.

Hans Følge.

Scenen er i Lissimons Huus, hvor Jager
logerer; Handlingen begynder om Morgenen, og
varer til over Middag.

Første Scene.

Theatret forestiller en Sahl, maadelig meubleret. Et stort Bord udslaget, som et Spisebord. Henric kommer ind med en stor Kurv, som Trine hielper ham at bære. Deri er Anretning til en Froekost, som de tage af Kurven; og medens de lave Bordet til, siger

Henric.

Saf skal Du have, mit Barn! at Du vil hielpe mig. Du maae troe, at det var paa et hængende Haar nær ved, at os var skeet Lort i Dag.

Trine.

Hvorledes det?

Henric.

Min Herre havde i Gaar giort Aftale med sine mange Benner, at de skulde spise Froekost hos os i Dag.

A 3

Trine.

Erine.

Det veed jeg nok. Min Husbond gav mig jo Befaling i Aftes, at giøre Sahlen ryddelig, som han, efter Aftale med Din Herre, altid overlader ham, naar han har Fremmede. Det kunde altsaa ikke giøre Jer Tort. — Vilde de maaskee ikke komme?

Henric.

Jo! vi ere viffe nok paa, at de indfinde dem; men vi havde nær faaet en anden Forhindring.

Erine.

Maaskee den rige Morbroder er død, som Din Herre skal arve?

Henric.

Jo! meener Du det kunde hindret os i at drikke? det havde snarere opmuntret os. Vi havde da drukket den Afdødes Skaal paa en lykkelig Reise.

Erine.

Hvad kom der da i Veien?

Henric.

Bremfen stak den forbiſtrede Tracteur, at han ikke vilde lade os faae mere paa nye Regning, ſeend den gamle var betalt.

Erine.

Mig synes, det var meget rimeligt.

Henric.

Henric.

Hvem bryder sig vel om, hvad Dig synes. Os kom det meget urimeligt for, at han vilde nægte os mere, da vi i kortere Tid end et halvt Aar have giort over 200 Rdlrs. Gield hos denne Mand. Den Slynge! den Kieltring! som min Herre ogsaa kaldte ham; skient han tilforn hedde hans bedste Ven. Om han avancerer noget ved disse Titler, skal jeg lade være usagt.

Erine.

Da vil han vist profitere ved dette Avancement, siden han bliver frie for at skrive mere op for Jer herefter.

Henric.

Min Herre har lovet at hævne sig over ham.

Erine.

Hvorledes det?

Henric.

Han har svoret paa, at han ikke skal faae en Skilling af det han har tilgode; og Du maae troe, at min Herre har for om en Samvittighed til at blive meensvoren i det Tilfælde. Nu kan den Karl have det saa godt. — Nu skal han faae Lov at see paa, at den nye Tracteur herefter skal levere til os. Siden det er første Gang han leverer for os, saa troer jeg nok, at hans

Wahrer ere bedre end den forrige. Jeg kan ikke bare mig for at lee — Han vil recommendere sig hos min Herre, dermed er min Herre meget fornøiet; men om Tracturen vil være saa fornøiet med, hvorledes min Herre recommenderer sig hos ham i Fremtiden, det vil Tiden lære.

Erine.

Jeg kan ikke begribe, hvorledes din Herre kan faae saa stor Credit, da han dog er i saa megen Gield.

Henric.

Vi borge i Haabet, og de andre laane os i Haabet. Naar der ingen Credit var, saa kom man heller ikke i Gield. Credit giver Anseelse, og Du maae troe, at min Herre er i saa stor Anseelse som nogen.

Erine.

Det maae dog være en stor Pine, at skylde saa mange Penge bort.

Henric.

Det maae være større Pine, at have dem tilgode. Du maae troe, at der er ingen Stand i Verden saa fornem, som den at være i Gield. Saasnart det bliver Dag, saa storme de til Forsgemakket, for at gjøre Cour; det er jo fornemt. Somme Dage giver jeg, og somme Dage giver min Herre

Herre Audience; men altid gaae de bort med
 Kommen fuld af store Løfter; og det er jo ogsaa
 fornemt. Hele Dagen leve vi af de Contributio-
 ner, vi kræve ind hos disse Folk; og jeg veed man-
 gen Gang, at Matten gaaer med. Naar vi en-
 delig lægge os til Hvile, og sove sødt: saa vaage
 de andre, for at indslutte os i deres ivrige Bønner.

Erine.

De bande Jer nok snarere, end de bede for
 Jer.

Henric.

Det kommer os paa eet ud; thi de fleste ere
 Klagerkarle, og deres Bønner formaae intet.

Erine.

Harde jeg Tid, saa skulde jeg læse Dig Din
 Brev.

Henric.

Jeg er fornøiet med Indgangen; men lad
 nu den Snak fare. Kom mit Barn! vi vil drikke
 min Herres Skaal. Du maae troe, at det er en
 brav Karl. Naar hans Morbroder døer, saa = =

Erine.

Vil I først begynde at leve.

Henric.

Vilde kun Døden skille os ved denne gode
 Mand, saa skulde vi snart skille os af med vore

Creditorer. Længe gjør han det nok ikke. — I Aftes var han saa flet, at min Herre ikke engang kunde faae ham i Tale: og vel var det; thi det havde kostet ham en Hoben Laarer. — Tænk en gang! En Mand, som efterlader os en heel Lønde Guld.

Erine.

Jeg troer, at Jeres Lønder løbe snarere i Vand, end Jeres Dine.

Henric.

Ja! vi græde just ikke heller saa meget over det, at han skal døe, som over det, at han maae pines saa længe (stænker i Glasfæt). Det saae galt ud for os, om vi ikke havde nogen Trøst i vor Sorg. Naar! det skal være den gode Mandes Skaal! gid han maae døe vel, saa kan han aldrig fare bedre.

Erine.

Der kommer din Herre. — Jeg løber.

Henric.

Vil du forlade mig i denne bedrøvelige Tilstand? (Han sætter sig ved Glasfætten, stiller sig bedrøvet an, og lader, som han ikke seer sin Herre).

Anden

Anden Scene.

Jager, Henric.

Jager.

Hæ? hvad bestiller du der, Slubbert?

Henric (reiser sig).

O Herre! jeg er i en sorgelig Forretning.

Jager (leer).

Ja! det seer jeg.

Henric.

Jeg er i Færd med at drikke deres Mors
broders Skaal, paa det sidste Valet.

Jager.

Er Vinen god?

Henric.

Af eet Glas kan man ikke saa domme. Tungen blev neppe vaad (skænker og drikker igien). Den er saa, saa. Var man vis paa, at faae den bedre paa et andet Sted, saa = = =

Jager.

Lad den kun blive. Har du seet Mariane i Dag?

Henric.

O ja! hun spandt alt i Morges Klokker 5. Hun tændte sit Lys, da vi slukkede vores.

Jager.

Jager.

Vi kom ogsaa vel silde hjem.

Henric.

Mig syntes, det var vel tidlig.

Jager.

Veed Du, hvad jeg vilde ønske mig, Henric?

Henric.

Nei.

Jager.

At min Morbroder vilde døe.

Henric.

Den stakkels Mand kunde vel ogsaa taale
 Hvile nu.

Jager.

Vel har han ikke langt tilbage; men dog
 gior han mig Tiden noget lang.

Henric.

Det er ogsaa uforskammet, at lade godt
 Folk bie saa længe. En gammel riig Mand maatte
 dog leve saaledes, at man kunde see, han forstod
 Levemaade.

Jager (munter).

Jeg skal vist lade ham hæderlig begrave.

Henric.

Det bliver heller aldrig ret godt, ferend de
 flappe efter med Skovlen.

Jager.

Jager.

Saa skal jeg være ret glad.

Henric.

Der vil nok flere glæde sig, end Herren.

Jager.

Mine Creditorer — Ikke? — Oh! de
Stakler.

Henric.

Ja! det er sandt. — De ere saa mæn verd
at ynke.

Jager.

Hvad sige de, naar de saadan snakke med
Dig?

Henric.

Bluesfærdigheden forbyder mig at fortælle det.

Jager.

Hvorfor det? De kan jo ikke sige andet,
end at jeg er en Bedrager = = =

Henric.

Det er nok det.

Jager.

En Ideland, som fortærer meer, end han
fortiener = = =

Henric.

Det vilde ellers blive smal Levemaade.

Jager.

Jager.

En Dagdriver, som ikke gider bestilt noget,
men spiser Nat og Dag.

Henric.

Det er ikke enhver, som kiender sig selv
saa noie.

Jager.

Hvad hjælper det ogsaa, at dølge det? Jeg
ved det ret godt. Jeg er fød til sig selvemaade.
Lykken byder mig det jo selv i Hænderne; hvorfor
skulde jeg da ikke tage derimod? En Arving efter
en rig Morbroder, som efterlader sig en Tønde
Guld! Betænk selv, Henric! Du er dog en for-
nuftig Karl, om jeg vel skulde bryde min Hierne
med Forretninger.

Henric.

Bist ikke, Herre! det er kun fattige Stym-
pere, som maae lægge dem efter noget, for at nyte
Landet.

Jager.

Ja vist! og nytter jeg ikke Landet, naar
jeg aarlig fortærer en halv Snees tusind Daler?
de blive jo dog i Landet?

Henric.

Det forstaaer sig. Der er nok, som føre
dem ud af Landet. Herren vilde ellers uden Tvivl
blive

blive en meget duelig Mand til Forretninger, og selv være med.

Jager.

Hvi saa?

Henric.

Ja jo! thi nu holder Herren ingen Guldmægtig; men æder, drikker, dandser, spiller og courtiserer selv. Jeg har vel den Ære, imellem at forrette smaa Commissioner; men det vil ikke sige meget.

Jager.

Jeg skal ogsaa belønne Dig for det. Men Du maae bide,

Henric.

Jeg er vant til at leve af Haabet.

Jager.

Bilde kun den Morbroder døe, og min Berts Datter, den deilige Mariane = = =

Henric.

Bilde blive deres Kone.

Jager.

Ja! det var en styg Tanke. Nu falder Du i Betragtninger igien.

Henric.

Det er her Leilighed nok til.

Jager.

Jager.

Væk med dem! Jeg har giort mig Bes-
 tragninger nok i Verden, til ingen Nytte. Des-
 uden: hvorledes skulde en riig Arving have Leilig-
 hed til det? Der falder mig tidt noget ind; men
 saa søger jeg Selskab med mine mange Venner,
 og saa gaaer det over. Nei! Mariane skal være
 hos mig — Jeg forskriver mig til, at give hende
 noget vist aarlig.

Henric.

Det var bedre, at Herren gav sine Credi-
 torer saadanne Forskrivninger.

Jager.

Hvor Du dog sommetider har nogle dumme
 Indfald! Jeg har opsat en Concept til denne
 Forskrivning, som jeg har leveret hende.

Henric.

Meener Herren, at saa dydig en Pige ind-
 gaaer slige Vilkaar?

Jager.

Dydig? = = = Det er saa men ikke Dyd,
 det er kun Undseelse; og den overvinder hun let.
 Gaae bort! — Der kommer Procurator Lur, jeg
 har noget at tale med ham om.

Henric.

Henric.

Herre! allene med en Procurator! — Jeg vilde heller være allene med Fanden, og det i bæl Mørke.

Jager.

Vil Du gaae! Jeg skal kalde paa Dig, naar jeg har Dig nødig. (Henric gaaer).

Exedie Scene.

Lux. Jager.

Jager.

Naa, min Kiære Ven! hvorledes gaaer det?

Lux.

Som hun var smurt. Deres gode Bert Hr. Lisimon, med hans supersfine Datter = = = ha, ha, ha! den dydige Mariane skal snart blive bragt i saadan Knibe, at de skal indgaae alt, hvad min Herre forlanger.

Jager.

Er det mueligt? Ah! fortæl mig!

Lux.

Efter vores Aftale har jeg snuset omkring, og faaet Commission paa 3 Steder, hvor Lisimon er skyldig. De har alle 3 havt Domme paa ham i nogen Tid; men jeg forestillede dem Farligheden, ved at vie saa længe med Execution; thi

B

man

man bør jo advare sin Næste, det er christeligt, og man bør stedse handle med, men ikke imod sin Samvittighed. — Kort: — jeg fik udvirket Ordre, til at bestille Execution hos Manden. Hos de to var det mig en let Sag; den eene var en Spælsker, hos hvem Ejsimon var gaaet i Caution for en anden; den anden en Christen Jøde, en Skræk for alle dem, som vil laane Penge. Man maae ordentlig troelove sig med ham, som en Brud med sin Brudgom = = hæ, hæ, hæ! Disse to vare villige nok; men jeg havde nær ikke faaet Bugt med den tredie. Det var = = = jeg vædder, at De giætter det ikke.

Jager.

Det kan jeg just ikke.

Eur.

Det var heller ikke saa let. Det var = = en Jøde.

Jager.

En Jøde?

Eur.

Ja! har man hørt Magen i sine Dage! Heer Mosø Eur! sagde han, jeg geer det, sku straffe mig, inte; denn jeg har siuer Metlithed med Herr Ejsimon. Jeg veet, dat Manden er ehrlich. Er bezahlt mir wohl, wenn er kann. Saa foreslilde

lede jeg ham vel, at naar jeg gjorde Execution for de andre to, saa tog jeg Forlods for dem; men dette barmhiertige Beest svarede: Nun in Gots Namen! vil han mich betrage, so kan han wohl sonsten geere det. Ich habe so viel vorher verliert. Men da jeg angreb ham paa Wren, og sagde: Skam sig, min gode Raphael! Han kan aldrig komme i Synagogen tiere, dersom slikt spørges iblant andre honette Jøder; saa svarede han: Nun in Gottes Namen! geer da wat han vil.

Jager.

Det har jeg aldrig hørt før, at en Jøde har meer Wren end Samvittighed; jeg troede, at de havde ligemeget af begge Dele.

Lur.

Ja! havde jeg ikke sat min egen lidt til Side, saa = = =

Jager.

Hvilken? Wren eller Samvittigheden?

Lur.

Begge Dele — saa var jeg ikke kommen saavidt. Men troe mig, jeg var da ikke seen, førend jeg løb op paa Underfogdens Contoir, og bestilte Execution til Klokken 12.

Jager.

Det gjør mig næsten ondt, at jeg skal for-
skrække den stakkels Mand. Skulde man ikke
lade ham vide det?

Lur.

Jo! det var at lukke Buret op, for at lade
Fuglen flyve ud. Nei! vi maae bringe ham ret
i Knibe. Lad ham kun kufulture lidt i Slutte-
riet; destofør kryber han til Korset. Imidlertid
døer Deres Morbroder, De faaer Penge imellem
Hænderne, og løser ham ud. — Det er jo dog
vist, at denne Morbroder døer.

Jager.

Kiære! der er næsten ikke mere Liv i ham.
Alle 3 Doctorer have overgivet ham i Aftes.

Lur.

Tre Doctorer! — Ja! saa har det vel in-
gen Nød. Ellers kunde man snart = = = Det
er dog Synd, at den stakkels Mand skal pines
saalænge.

Jager (sagte).

Det er dog en Kielstring = = =

Lur.

Naar han nu døer, saa skal vi nok passe
det øvrige siden; thi det er dog ikke af Had til
Manden; for derefter maae jeg rette mig.

Jager.

Jager.

Intet mindre. Naar jeg ikke vidste, at vi bleve hiulpsne begge, saa gjorde jeg det vist ikke. Jeg elsker Datteren; hvorledes skulde jeg da hade Faderen? Jeg har giort hende dette Tilbud, allene = = =

Lur.

Hvad Diavelen vil saadanne fattige Stakler forlange det bedre?

Jager.

Jeg har mærket, at hun er just ikke utilboelig til at elske mig; men hun har de forbandede Griller i Hovedet, at hun vil være min Kone = = = Og Egteskab indgaaer jeg aldrig.

Lur.

Den Toffe! hun maae nok ikke vide, at en Maitresse har det langt bedre i et Huus, end en Kone. Men hun skal nok faae andre Tanker, naar hun mærker, at det er Alvor. En sorgiel- det Familie — En Cavalier, som skal arve en riig Morbroder, og, uden at rose mig selv, en saa vindskibelig Procurator — Altting skal nok gaae godt; — men jeg maae gaae. — Jeg skal hen og tage to Stævninger ud. — Farvel!

Jager.

Farvel! forfem nu intet!

B 3

Lur

Lux (gaaer).

Nei! det var imod min Natur.

Jager.

Det er en stor Kieltring; men hvad skal jeg giøre? Jeg havde neppe faaet nogen anden til den Commission; og forrettes maae den. Jeg finder vel Stød imellem af denne Nar, den Samvittighed; men det kan mine mange Venner nok helbrede mig for. Verden maae dømme, hvad den vil; thi naar jeg bliver en riig Mand, saa har jeg Lov til at giøre, hvad jeg vil. Desuden! naar alting bliver bragt i Rigtighed, saa er jeg vis paa, at Faderen takker mig til. — Henric!

Henric.

Naar Herre! er han borte?

Jager.

Ja! og nu er jeg ret fornøiet; ret i gode Humeur.

Henric.

Hille en Ulykke! da kommer der een, som kan bringe os ud af det igien.

Jager.

Hvem er det?

Henric.

Det er vores forrige Hyrekudsk, Hr. Smald!
De forbandede Skovreiser! — Naar! disse Bogne
hedde

hedde ikke Diabler omsonst. Havde vi nu Monsieur Lur her, saa kunde han mane Fanden.

Jager.

Jeg løber.

Henric.

Hy! hvor Herren har nogle dumme Indfald imellem = = med Tilladelse! Lad mig kun tage imod Manden.

Fjerde Scene.

Smæld, de forrige.

Henric.

God Morgen, min gode Hr. Smæld! hvad skal vi skrive, at han kommer her i Dag?

Smæld.

J behøve ikke at skrive; jeg har skrevet nok.

Henric.

Det forbyde Himmelen! saa maatte man jo bestille Faers Liigkiste.

Smæld.

Her, Hr. Jager! jeg troer Han vil narre mig.

Henric.

Her, Hr. Smæld! jeg troer Han kan lugte.

Smæld.
 Lad mig tale med Hans Herre, hos Ham
 faaer jeg ikke andet end Snak.

Henric (sagte).
 Da har han ikke heller andet at byde Dig.

Smæld.
 Hører Han vel? Jeg vilde just nu = = =

Henric.
 Seer Han vel? Jeg skulde just nu = = =

Smæld.
 Gaae ind til ham, da jeg gif fra Torvet = = =

Henric.
 Gaae hen til ham, førend han gif paa
 Torvet = = =

Smæld.
 For at høre, om han ikke vilde = = =

Henric.
 For at høre, om han ikke kunde = = =

Smæld.
 Betale mig min Regning.

Henric.
 Laane min Herre 20 Rdlr.

Smæld.
 Plager Diabelen Jer? Vil I, at jeg skulde
 laane Jer 20 Rdlr?

Henric.

Henric.
 Plager Diævelen Jer? Vil I, at vi skulde
 betale Jer Jeres Regning?

Smæld.
 Naar jeg kunde laane Jer 20 Rdlr., saa
 havde jeg ikke nødig at mane Jer for Betaling.

Henric.
 Og naar vi kunde betale Jer Jeres Reg-
 ning, saa havde vi ikke nødig at laane 20 Rdlr.
 af Jer.

Smæld.
 Jeg kan ikke laane Jer Penge.

Henric.
 Og vi kan ikke betale Jer Penge.

Smæld.
 Mine Penge vil jeg have. Det er knappe
 Tider.

Henric.
 Det mærker jeg, siden I er ikke ved Skil-
 lingen.

Smæld.
 Snak for Jer! Jeg vil, min Siel! have
 min Regning = = =

Henric (hastig).
 Ih! den kan I gierne faae. Vi har jo
 aldrig forlangt nogen. I leverede den vist sidste

De-Mar. Vi har kiøbt ofte slden hos Hans Havre-Pose, som godt Folk kalder ham.

Smæld.

Det vil jeg nok troe. Gid den stakkels Mand havde sine Penge!

Henric.

Stalle J Jer selv! J har nok i Jer egen Deel.

Smæld.

Derfor vil jeg ogsaa have min Regning betalt.

Henric.

Betalt?

Smæld.

Ja! jeg skal have Havre til mine Heste.

Henric.

Havren er nok dyr nu.

Smæld.

Det faae vi at vide ved Indkiøbet.

Henric.

Faer skalde have bare Krybbebidere paa sin Stald.

Smæld.

Snak for Jer! = = = Naar vil han dog betale?

Henric.

Henric.

Henric.

Naar vil der dog blive bedre Kiøb!

Smæld.

Naar skal de langvarige Penge falde?

Henric.

Naar skal dog de høie Priser falde!

Smæld.

I er en Nar, som vil laane Penge af dem,
I selv Skylder.

Henric.

Og I er en Tosse, som vil have Penge hos
Folk, som selv laaner.

Smæld.

Trønger I til Penge? See hvilken Aret-
ning!

Henric (sagte).

Det er ikke vores Skyld. (høit) Det har
saa sine Marsager.

Smæld.

Her er ingen Tegn til Sult.

Henric.

Hvem Diævelen vilde vel ogsaa sulte?

Smæld.

Det maae jeg tidt, naar jeg ikke kan faae mit.

Henric.

Henric.

J gjør Bers, hører jeg, og dog kiendes der ingen Sult paa Jer. Det er godt at see, at J ikke selv trækker for Bognen.

Smæld.

J gjør kun Nar af Folk.

Henric.

Det er Jer, som gjør Nar af Folk.

Smæld.

Jeg vil kræve mine Penge.

Henric.

Og vi laane Jeres Penge.

Smæld.

See til, hvor J faaer nogle.

Henric.

See J til, hvor J faaer nogle.

Smæld.

Pengene sidde ikke saa løse hos mig.

Henric (sagte).

Hos os sidde de hverken løse eller faste endnu. (hvit) Trods, de sidde fastere hos Jer end hos os.

Smæld.

Jeg er gal = = =

Henric.

Henric.

Hvem nægter det?

Smæld.

At jeg staaer her og snakker med Jer.

Henric.

Saa hold Jer Mund da!

Smæld.

Jeg gaaer min Vej.

Henric.

Na faaer I Jeres Forstand igien.

Smæld.

Men jeg skal nok finde Jer.

Henric.

Det kan vi takke Veiviseren for.

Smæld (til Jager).

Jeres Tiener!

Henric.

Min Herre er Jeres Skyldige Tiener.

Smæld.

Ja! Penge er han mig Skyldig.

Henric (følger ham til Dørs).

Det er godt for Jer, saa har I noget at stole paa, naar det kniber.

Femte

Femte Scene.

Jager. Henric.

Jager.

Men er Du gal, Menneske!

Henric.

Hvi saa?

Jager.

Er det at affærdige Folk?

Henric.

Jeg gav Snak for Pengene. Havde Herren andet at byde ham?

Jager.

Men saadan urimelig Snak!

Henric.

Den var jo meget rimelig. Jeg vædder, at Herren havde dog med Fornsielse taget mod de 20 Rdlr. Men da Manden nu var for klog = = = for grov, vil jeg sige, til at laane os dem, saa slap vi dog med en rimelig Undskyldning.

Jager.

Tael ikke mere herom. Der komme mine Venner.

Henric.

Der er kun 3, de øvrige har maaskee faaet Forfald paa et andet Sted.

Siette

Siette Scene.

Bluus, Fraads, Boble, de forrige. Og
strax derefter Strax, Swib og Sær.

Fraads (løber lige til Bordet).

God Morgen, Monfrere!

Henric (sagte).

Han gaaer strax til Meeningen.

Bluus.

Det var nær ved, at jeg var ikke kommen.

Henric (sagte).

Det var ogsaa nær ved, at vi havde ikke
kunnet tage imod Dig.

Boble.

Hvor er Monfrere Swib, og Monfrere
Strax? Komme de ikke? Vi skal jo dog være
samlede?

Henric.

De komme vist, og Hr. Sær med.

Boble.

Oh! han kan gierne blive borte.

Henric.

De spiste dog Froekost hos ham sidst.

Fraads (ved Bordet).

Naa Messieurs! sæt Jer dog!

Sager.

Jager.

Ei! der er Swib og Strax. Har I ikke Sær med?

Swib.

Han kommer. Han blev opholdt ved en Wiinkielder.

Henric (sagte).

Der sinker jeg mig saa tidt.

Strax.

Der laae et Fruentimmer, som havde ondt, og hende skulde han endelig give et Glas Wiin.

Jager.

Var det en kien Pige?

Swib.

Nei! en gammel Kielling. Ellers var jeg nok bleven der. Jeg har for ømt et Hierte dertil.

Fraads.

Hvad Djevlen have vi med gamle Kiellinger at bestille? Lad os æde og drikke! det er nok saa godt.

(De vil sætte dem; i det samme kommer Sær. De omfavne ham alle, og raabe: Velkommen!

Boble.

Vi have ret længtes efter Dig.

Henric

Henric (sagte).

Det volder, fordi han er ved Skillingen.

Blus.

Naa! lad os nu drikke da.

(Alle paa eengang).

Monfrere Jagers Belgaaende! længe leve
Monfrere Jager!

Jager.

Uligemaade, mes Amis! gid I maae leve
længe!

Strax.

Hvem Diævelen vilde vel døe, naar man
kan faae saa god Madera=Viin at drikke?

Blus.

Du har Ret, Monfrere! mit Blod løber
forunderlig vel i mine Arer. Det skulde min
Siel fortrende mig, om det blev for hastig standset.
Naar jeg eengang imellem lader mig aarelade,
saa seer mit Blod ud, som den herligste Margo.
Det skummer vel lidt imellem; men det er en Til-
sats af Champagne.

Boble.

Mit Blod hytter sig nok, saalænge der er
Viin at spæde det med.

Fr a a d s (tager fat paa Gadet).

J drikke saa meget; men J æde saa lidt.
Ha! jeg skal spække mig.

E

Boble.

Boble.

Ei, Monfrere Fraads! tilbeed Du Din Afgud!
Der staaer en Skinke, som er værd at hugge
en Kloe i.

Bluus.

Da staaer der en Postei, som er nok ogsaa
værd at giøre Anfald paa.

Jager.

Spiis du, Monfrere Fraads! imidlertid
vil vi andre synge.

Bluus.

Saa løber Binen desto hastigere ned.

Jager.

Swib! syng Du os den: om Viin og Kier-
lighed; vi andre stemme i med.

Swib.

Va! (synger).

1.

Mennesket er skabt til Glæde,

Verden er jo ingen Druk;

Den var gal, som vilde græde,

Om end Skiebnen er lidt mørk.

Eystig, Venner! stemmer i:

Længe, længe leve vi! ;:

2.

Væk — til Bloksbjerg med de Griller,
 Som formørke Glædens Soel;
 Munterhed og Glæde spiller
 Overalt, fra Pol til Pol.
 Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi! ;:

3.

Er jeg syg, har ingen Penge,
 Næsten ganske bankerot;
 Færdig til, mig selv at hænge,
 Drikker jeg mig kun en Pot.
 Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi! ;:

4.

Bachus! Bachus! Du allene
 Er min Helt, mit Haab, min Lyst;
 Du gier Kraft i slappet Seene,
 Du gier Helten Mod i Bryst.
 Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi! ;:

5.

Piger, Appetit, med mere,
 Lække Rætter, Wiin paa Bord
 Faae den Skam, der skal begiere
 Mere paa Guds grønne Jord.

C 2

Lystig,

Lyftig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi! :;

6.

Leve da hver vakker Pige!
Leve Viin og Kierlighed!
Leve vi, og vore Lige,
Indtil mange tusind Leed!
Lyftig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi! :;

S w i b.

Ah! her feiler Gudinder!

S æ r.

J ere nogle Loffer allesammen. J glemme at tale om den fornemste, som hører til Selskabet.

H e n r i c.

Det er ganske vist ikke mig.

S æ r (med Glasset i Haanden).

Længe leve Tracteuren! — Hvem er Din
Leverandeur?

S t r a x.

For Fanden! der er vel flere end een?

B l u s.

Enhver gjør vel sit, — Gid det gaae
Viintapperen vel!

S æ r.

Sær.

Det gaaer vel Tour a Tour?

Boble.

Utsaa en Ligning. — Hvad siger Du, Monfrere Fraads?

Fraads (som slider i Skinken).

Jeg vilde have den Skank af. Den er saa naem at holde i Haanden. — See saa! — Hvad var det, I talede om?

Sær.

Lad ham nu tale! nu har han Baaben i Hænderne. Nu! det var Tracteurs Skaal.

Jager.

Du har Ret, Monfrere! den Skaal er vel værd at drikke.

Henric (sagte til Jager).

Skal det være den nye, eller den gamles?

Jager.

Hold Mund!

Bluus.

For alting! lad Blodet ikke standse for hastig hos dem.

Boble.

Saa maatte man aarelade dem.

Sær.

De ere vel tappede saa meget, at de snart tage efter det sidste Mandedræt.

E 3

Jager.

Jager.

Den serger, som længst lever. Vi have
 Uleilighed med at fortære det, og de andre med at
 levere det.

Henric.

Enhver har da sin; thi jeg maae hente det.

Jager.

Kiender jeg Dig ret, saa gier Du Dig nok
 selv betalt for Umagen. Men, hør Messieurs!
 Lad os tale om noget, som er mere fornøieligt. De
 veed, at min Morbroder er nær ved at døe, om
 han ikke allerede er død. Jeg saaer da Midler,
 og kan tage mig for, hvad jeg vil. Men, siig
 mig engang, hvad jeg skal fange an, med den dei-
 lige Mariane, min Berts Datter?

Swib.

Du skal kysse, klappe, og tage hende i Favn.

Jager.

Det er just det, hun ikke vil.

Boble.

Wil hun ikke? da er det en underlig Pige.

Jager.

Hun har nogle forbandede Griller i Hove:
 det; hun vil ikke saa pønt; hun vil giftes or-
 dentlig.

Ser.

Sær.

Men Du siger jo, at Du elsker hende?

Jager.

Jeg elsker — jeg tilbeder hende — Men
Egteskab — af, Monfrere! jeg er en Hader af
al Tvang.

Sær (sagte).

Hvilken Ugudelighed!

Swib.

Man kan jo nok ogsaa elske Fruentimmer
alligevel.

Tutti.

Det meener jeg med.

Jager.

Jeg har gjort hende et Forslag om en vis
Accord — J forstaae mig vel — Naar min
Morbroder dør, vil jeg holde min egen Huus-
holdning.

Boble.

Saa vil Du begynde at leve ordentlig.

Sær.

Det var i det mindste en god Begyndelse.

Swib.

Jeg længes selv efter at komme i Roelighed.

Strax.

Det er altid godt, at kunne sætte Guden under
sit eget Bord.

E 4

Swib.

Swib.

Altsaa skal denne kionne Pige være Din
Husholderiske.

Jager.

Navnet gier intet til Sagen. Hun er født
paa Landet, og da min Morbroder efterlader mig
den smukke Lystgaard = = =

Swib.

Ha! saa vil Du maaskee anlægge et Hol-
lænderie der?

Jager.

Beliggenheden er smuk.

Bluus.

Deconomiens Skaal!

Fraads.

Man var i det mindste vis paa et godt til-
lavet Maaltid.

Sær.

Hr. Fraads har saa mæn rigtig forstaaet
Meeningen af Jeres opbyggelige Tale.

Jager.

Faderen er en god ærlig Mand, som er i
maadelige Omstændigheder. Jeg vil give ham frie
Bæreller paa denne Gaard, hvor han kan boe
med sin Datter.

Swib.

Swib.

Det er altid godt at have Tilsyn.

Jager.

Jeg betaler hans Gield, og saaledes sætter ham i en Tilstand, at han kan leve ret fornøiet.

Sær.

Og doe roelig.

Jager.

Jeg har leveret hende et Udcast til denne Plan. Jeg veed ikke, om hun har viist det til Faderen endnu = = = Jeg kan ikke saa forklare mig — Men, nok er det! Sagerne staae paa den Fod, at de nok tage derimod af en anden Aarsag.

(Jager lægger sig halv over imellem dem, som sidde ham nærmest, hvisker til dem, og de igjen til de andre. Imidlertid æder Graads, og Sær sidder med Haanden under Kinden, med en foragtelig Mine.)

Strar.

Jeg forstaer en halvqvædet Biise.

Bluus.

Vi drikke paa et godt Udfald.

Boble.

Paa mig skal det ikke mangle.

Swib.

Der maae Folk i Færd med hende, som forstaae Konsten.

E 5

Graads.

Fraads.

Da skal jeg skiere den for, saa godt som nogen. (De andre lee). Hvad Diavelen lee J af? Meener J, at jeg ikke kan skiere den i tu?

(tager fat paa en Kalkun).

Sær.

Der som De skierer saa godt for, som De spiser: saa er De den største Forskiierer i hele Kiebenhavn.

Henric.

Det var ingen Kalkun, som skulde skieres for — det var en Pige, som = = =

Fraads.

Hvad Diavelen har jeg med Pigerne at bestille?

Henric.

Som skal angribes og overvindes.

Fraads.

Ja! det var en anden Sag. Det skader dog ikke, at man forsøger den.

Sær.

Han sad i Tanker, og tænkte kun paa at æde.

Fraads.

Den er deilig moer; den er vist nylig steeget.

Sær.

Hvilken fin Smag! = = = der har vi Hr. Ejsimon. Syvende

Syvende Scene.

Lisimon. De forrige.

Lisimon.

God Morgen, min Herre! god Morgen!
Ingen Omstændigheder for min Skyld! Ere De
allerede saa tidlig i Arbeide?

Fraads (med Munden fuld).
Morgen-Stund har Guld i Mund.

Sær.

Uden at tale om Middags- og Aften-Stund.

Jager.

Jeg betiener mig af Deres Sahl, Hr. Lisimon!

Lisimon.

Uden Omstændighed! Forord bryder ingen
Trøtte. Det var jo efter Accord, da De leiede
Bæreller hos mig.

Jager.

Kom, Hr. Lisimon! drik et Glas Wiin!

Fraads.

Og spiis en Mundfuld! —

Sær.

Er der noget tilovers?

Jager.

En Stoel, Henric!

Fraads.

Fraads.

Dg et par Knive!

Sær.

Her er Knive nok, uden at berove Dem
Deres.

Lisimon.

Tak! Tak! jeg har ingen synderlig Eyst nu.
Desuden er det for tidlig.

Fraads.

Ei! det er den rette Tid. —

Sær.

Hr. Fraads er Manden efter Maven, men
ikke efter Klokkeslettet.

Fraads.

Jeg spiser, naar jeg har Appetit.

Sær.

Dg det er: altid. —

Lisimon (som nødes af Fraads).

Da har jeg saa mæn ingen Appetit.

Jager.

Hvorfor saa tidlig paa Færde i Dag?

Lisimon.

Jeg har været nødsaget til at gaae tidlig ud
i Dag, formedelst nogle indløbne Omstændigheder,
som ere meget ubehagelige.

(Alle,

(Alle, uden Sær og Fraads).

Hvorledes? hvad er der i Veien?

E i s i m o n.

Ei, mine Herrer! hvad kan det hjælpe? Det er jo kun at bære sin Sorg i Byen, som man siger. —

S t r a x.

Siig ikke det! Jeg er strax færdig at hjælpe Dem af yderste Formue.

B l u u s.

For Dævelen! jeg brænder af Begierlighed, efter at viise Dem min Tienstfærdighed.

B o b l e.

Mit Benskab er til Deres Tieneste.

B l u u s.

Du kiender mig, Monsfrere Boble! og jeg kiender Dig. — Lad os anvende alle Kræfter.

S w i b.

Jeg elsker Fruentimmer; men jeg tiener ogsaa gierne Mandfolk.

F r a a d s.

Spiis dog en Mundfuld! — her er Kildebenet.

S æ r.

Hr. Fraads under Dem vel; han tager det Bedste fra sig selv.

J a g e r.

Sager.

Hr. Eusimon kiender mig. Jeg vil ikke
sige meer.

Eusimon.

Jeg er Dem mangfoldig forbunden, mine
Herrer! jeg tilstaaer, at det er herligt at finde
Venner i Nød.

Sær.

Men tillige meget rart.

Eusimon.

Deres Kedebonhed fortienner min Fortroe-
lighed. Formedelst adskillige indtrusne Omstoen-
digheder, har jeg været nødsaget, at lade adskil-
lige Domme gaae over mig. Jeg har frygtet
nasten i tre Uger, for at overfaldes med Execution.

(Under denne Replikke giøre de mange Venner
indbyrdes Tegn til hinanden).

Strax (hæftig).

Execution! det skal aldrig skee, saa sandt
jeg hedder Simon Strax.

Bluus.

Jeg skal sætte en Pind for det, om jeg ellers
hedder Viberius Bluus.

Boble.

Det maae afværges; det skal jeg passe. I
kiende ikke Bastiau Boble ret. Hvad siger Du,
Swib? Swib.

Swib.

Frands Swib skal hielpe, om jeg ogsaa
 skulde brække min Faders Chatol. Gamle Caspar
 Swib har Penge, som han har samlet, ved at
 lade de synske Skippere luge hos sig.

Sær.

Da gjør han ikke ilde i, at holde dem luk-
 fede for sin Søn. De vilde nok ellers snart gaae
 op i Røg, ligesom de ere fortiente ved Røg.

Strax.

Ei, min gode Sær! Du skal nu altid gjøre
 Nar af Folk! Det har Du lært; men at tage Deel
 i en Mands Ulykke, det gjør Du aldrig.

Fraads (som æder).

Da er det dog vores Pligt, at conservere
 vores Næste.

Sær.

Og De nænner dog at slænge saa store Styk-
 ker af den stakkels Slinke?

Lisiron.

Saa mæn, min Herre! De maae ikke blive
 vred, at jeg siger Dem det. Det synes, som De
 ikke selv tager Deel i min Ulykke; derom kan jeg
 ikke sige noget, da det staaer enhver frit for. Men,
 at De vil gjøre andre kiede deraf, ved at drive
 Spot dermed; det er ikke vel handlet. Forlad
 mig! jeg er ikke veltalende.

Sær.

Sær.

Ord sig ikke meget, naar kun Meeningen er der.

L i s i m o n.

Min Ulykke hænger mig over Hovedet. En god Ven har advaret mig, at Rettens Middel er her om en Time eller to. De, Hr. Jager! veed, at Deres Morbroder har opsagt mig Capitalen i min Gaard. Jeg kan ingen Prioritet faae igien i den, saa jeg kan ret sige: at den eene Ulykke rækker den anden Haanden.

S t r a r.

Ei! det har gode Veie. Jeg veed mange, som have Capitaler.

B l u s.

Ei! det er Smaating.

B o b l e.

Vi maae ikke spille et Dieblif (de reise sig).

F r a a d s (som bliver siddende).

Det var Synd andet. Her sidder endnu et Par Skrællinger.

S æ r.

Løvnintet! Farvel, Broder Jager! Tak for Froekosten! — Farvel, Messieurs! gior Jeres Bestel (til Jager, i det han gaaer) Jeg mærker Din Hensigt — jeg skal dog stræbe at giøre en Hinder deri.

Ottende

Ottende Scene.

De forrige.

Boble.

Lad ham kun gaae. Der er ikke meget godt ved ham.

Jager.

Jeg maae byde ham til mig, siden han saa ofte byder mig til sig.

Henric (sagte).

Efter den Regning skulde ingen komme her, uden han.

Fraads.

Der er ikke meget at pille af hos ham. Han giver Folk Choser.

Henric.

Han flatterer saa mæn ikke.

Bluus.

Jeg begriber ikke, hvorledes det ene Menneske kan være saa følesløst ved det andet Menneskes Ulykke.

Stray.

Jeg begriber det ikke heller.

Boble.

Du har Ret! men alle ere ikke eens sindede.

D

Henric.

Henric.

Da siger dog Deres Ven Puf ikke det.
Da Hr. Sær ræddede ham forleden fra Slutte-
riet, viiste han = = =

Bluns.

Hvad viiste han? Det enhver bør viise, som
har menneskelig Følelse (drikker).

Boble.

Det var noget om. Det er jo kun vor
Skyldighed.

Fraads.

Det forstaaer sig. — Nu, Gud ske Lov!
nu er jeg mæt. Lad os nu gaae.

Swib.

Ja kom — for Ganden! lad os skynde os.
Klokken er mange; jeg skal paa en Expedition.

(De løbe alle, og sige veyelviis:)

Lad os skynde os. — Farvel! — Adieu! —
jeg kommer snart — jeg skal ikke bie længe.

Jager.

Farvel, mes Amis! (til de sidste, som gaae)
I have staaet mig bie, som brave Karle.

Lisimon.

Farvel, mine Herrer!

Viende

Niende Scene.

Lisimon. Jager. Henric.

Lisimon.

Naa! det maae jeg sige, de ere saa mæn
honette Folk.

Henric.

Det ere de saa mæn.

Jager.

Glaae De Dem kun til Roelighed! De
kan sikkert forlade Dem paa Deres Benners Om-
sorg.

Henric.

Det kan De saa mæn.

Lisimon.

Jeg vil saa mæn ogsaa. Jeg anseer dem
for ærefiære Personer = = =

Henric.

Det ere de vist.

Lisimon.

Som ikke love andet, end det de vil holde.

Henric.

Det giøre de vist.

Jager.

Vær De kun roelig! jeg gaaer nu ogsaa ud
om det samme. Det skader ikke, at flere end een

tage sig af Sagen. Slaaer det feil hist, saa kan det gaae an her. (Til Henric) Gjør Sahlen ryddelig, og kom saa til mig — Du veed, hvor Du kan finde mig — og lad mig vide, hvorledes det er med min Morbroder. (Til Lisimon) Han er meget slet, og ganske uden Haab. Naar han er død, skal jeg viise, at jeg er Deres Ven. (Gaaer).

Tiende Scene.

Lisimon. Henric.

Lisimon (medens Henric tager af Bordet).
Himmel! hvor lykkelig er dog den Mand, som har Venner i sin Nød. Deres Hielp og Trost er som et Plaster paa Saaret.

Henric (sagte).
Naar det kun ikke er Træk-Plaster.

Lisimon.
Disse gode ærlige Folk komme her ofte, for at besøge Herr Jager.

Henric (sagte).
Saalænge han har noget at give dem at æde og drikke.

Lisimon.
De kiende mig for Næsten slet ikke = = =

Henric.
Desto lættre vil de glemme Dig.

Lisimon.

Liſimon.

Og dog vil de ſaa ædelmodig tage ſig af
min Sag. Naar jeg bliver hiulpen ved dem ==

Henric.

Ja hie ſaa længe!

Liſimon (i det han gaaer).

Saa vil jeg være roelig og glad, og ſaa
ſkal jeg altid takke dem i mit Hierte.

Henric.

Glem det ikke, Du ſtakkels eenfoldige Mand!
Det er en Lyſt at prædike for Dig; thi Du troer
hvert Ord, man ſiger til Dig. Jeg veed ikke, om
det er ſtorre Synd, at narre Dig for Din Oprig-
tighed, eller lyve for Dig for Din Godtroenhed.
Ja! det er ſandt. Herre er det min, og Benner
ere de hans. Men de ere nogle Slyngler tilſam-
men. Min Herre fortiente viſt ikke den Lykke,
at arve ſaa mange Penge; thi hvad han ikke har
været gal for, ſaa bliver han da. Og diſſe Ben-
ner — jeg vil ikke bagtale dem; men de ere nogle
Erts Eognere, ſom love det, de aldrig vil holde.
Den ærligſte af dem alle er den forædte Jochum
Graads; han lovede at æde, og han holdt det og-
ſaa ſom en ærlig Karl. Naar! det ſkal være de
mange Benners Skaal!

Ellevte Scene.

Henric. Erine.

Erine.

Endnu ved Staffen?

Henric.

Ja, mit Barn! man maae have noget at
slukke Sorgen ned med.

Erine.

Ja! den trykker Dig nok stærkt. Veed Du
Nyt?

Henric.

Nei!

Erine.

Jeg har ræddet Din Herres Vre.

Henric.

Det kan nok gisres nødigt; thi han sætter
den tidt i Bove.

Erine.

Medens han sad ved Froekosten, saa affæres
digede jeg to af hans Hierteclæmmere, som vilde
have Penge.

Henric.

To som vare hierteclæmte for at faae de-
res Penge, vil Du nok sige? Det var just ikke
Nyt. Hoed var det ellers for to Karle?

Erine.

Erine.

Den ene var Jeres Skræder; han var
grov i Munden.

Henric.

Da er han desto finere af Lemmer — Gav
Du Ngt paa hans Been?

Erine.

Hvad bryder jeg mig om hans Been! Hans
Regning = = =

Henric.

Hvad bryde vi os om hans Regning!
Hans Been = = =

Erine.

Er 175 Rdlr.

Henric.

Ere som et par Stoppenaale. Han kommer
ellers meget for tidlig. Han veed nok, at min
Herre betaler aldrig, førend det er lige Penge.

Erine.

Jeg begriber ikke, hvorledes en Regning
kan blive saa stor.

Henric.

Hvad Skræderen tager fra os i Snittet,
det giver han os igien i Regningen.

Erine.

Den anden var en Biintapper-Dreng.

D 4

Henric.

Henric.

Ham har jeg Medlidenhed med. Man bør
begegne Folk efter Fortieneste.

Erine.

Hans Regning var 66 Rdlr.

Henric.

Lad Dig ikke mærke for nogen, at den var
saa liden.

Erine.

De svore paa, at de vilde aldrig sætte deres
Fodder her inden Dørrene mere = = =

Henric.

Det var vel betænkt.

Erine.

Men at de vilde lade Din Herre stævne = =

Henric.

Retten maae have sin Gang.

Erine.

Saa faae de Dom = = =

Henric.

Den kan de faae saa let, som de vil fløe
dem i deres Hoved.

Erine.

Saa feie de ud hos Jer.

Henric.

Henric.

Den Umage skal vi nok betage dem.

Erine.

Kiender Du ikke Hof- og Stads-Retten ?

Henric.

Kiender Du ikke Assistentens-Huset ?

Erine.

Du har nok hørt tale om den samvittighedsløse Procurator Lux, som panter Folk ud for et godt Ord.

Henric.

Du har nok hørt tale om den tandløse Kierling, som man altid kan finde i Kielderen under Pæretæet. Hun besørger godt Folks Panter, og tager kun 1 Sk. af Rigsdaleren for sin Umage.

Erine.

Jeg kiender ham fra den Tid jeg tiende hos Forvalterens i Slutteriet.

Henric.

Jeg har kiendt hende i den Tid jeg har tiend hos disse fornemme unge Herrer.

Erine.

Han satte mangen honet Mand i Slutteriet i den Tid.

D 5

Henric.

Henric.

Hun har besørget mangt et honet Pant for os, saavel i den Tid, som nu.

Erine.

Ja! Jere gale, at J bekymre Jer saa lidet om Jeres Omstændigheder.

Henric.

Og Du er gal, at Du bekymrer Dig saa meget om dem. Alting bliver godt, naar vor gamle Morbroder doer.

Erine.

Ja! det kan vare længe.

Henric.

Det er snart giort; han har 3 Doctoree om sig.

Erine.

Men naar nu deres Konst slaer feil, og Creditorerne inden den Tid giøre Jer Uleilighed med at kræve paa den Facon?

Henric.

Vi har før den Tid giort dem Uleilighed med at laane paa en anden Facon.

Erine.

Det vil ikke løbe saa let af.

Henric.

Henric (stryger Hænderne).

Lettere end Du skulde troe.

Trine.

De vil lede i alle Kroge.

Henric.

Og ikke finde noget.

Trine.

Men Personen!

Henric.

Hvad Dævelen vil de med ham? han er vant til Posteier og Dyrerygge. Det skal Du nok see vanker i Slutteriet.

Trine.

Ikke, det jeg troer, for 6 Sk. om Dagen. Det fik de, da jeg tiende derinde.

Henric.

De have neppe faaet Tillæg til deres Gage siden, uagtet alle Ting ere blevne dyrere.

Trine.

Det gjør mig ret ondt for Din Herre.

Henric.

Det gjør mig ondt for hans Creditorer.

Trine.

Wilde dog den Morbroder dee! Jeg har ret Godhed for Din Herre; men han fører et ugudeligt Liv.

Henric.

Henric.

Han ſkulde vel giøre andre Folk til Skamme!

Erine.

Han ſkulde ſtræbe at overgaae alle unge
Menneſker.

Henric.

Det gior han ogsaa. Var der ſat Præmier
ud, ſaa vandt han viſt den ſørſte.

Erine.

Han ſkulde overgaae dem i Dyd og Skif-
felighed.

Henric.

Urgierrighed er hans mindſte Feil.

Erine.

Han ſkulde holde ſig fra daarligt Selskab.

Henric.

Og Du vil endda have ham i Slutteriet?

Erine.

Han ſkulde gaae flittig i Kirke.

Henric.

Det forſømmer han aldrig, naar der er
Barnedaab eller Kirke-Muſik. Tilſorn var han
ogsaa en viſ Mand paa Confirmations-Søndagene.

Erine.

Han ſkulde ikke gaae paa Comœdie, for at
ſee efter Loger og Plads-Loger; men for at høre
paa Moraler.

Henric.

Henric.

Han forsemmer aldrig, naar de føre Syn-
gestykker op. Moralerne bryder han sig ikke om.

Erine.

Saa, det troer jeg nok.

Henric.

Hans Creditorer moralisere ogsaa nok for
ham. Jeg har lovet hans Kræmmer en Parterre-
Billet, naar de skal engang spille den Ugudelige.

Erine.

Hvi saa?

Henric.

Oh jo! saa kan den gode Mand see, hvor-
ledes andre honette Folk begegne deres Creditorer.

Erine.

Det var bedre, at Din Herre gif selv der-
hen, og saae, hvorledes den Ugudelige farer til
Helvede.

Henric.

Det har han ingen Nød for saa hastig.

Erine.

Troe ikke Freden!

Henric.

Fanden har ham alt for meget nodig dertil.

Erine.

Erine.

Det bliver dog hans Løn tilsidst.

Henric.

Maatte jeg saa vist faae den Løn, jeg har tilgode hos min Herre, som han faaer den, han har tilgode hos sin Herre: saa var jeg en holden Mand. Der siges, at Fanden skal være meget promte; og derfor vilde jeg ogsaa ønske, at min Herres Morbroder maatte døe først, paa det han kunde betale sin Gæld, og ikke komme som en Skielm til denne ærlige Mand.

Erine.

Det var et sandt Ord! Men naar vil Din Herre gjøre Alvor af det engang?

Henric.

Han gjør min Troe Alvor af det hver Dag.

Erine.

Snak for Dig! jeg meener: Alvor af det, at gifte sig med min Jomfrue.

Henric.

Gifte sig med Din Jomfrue? Det var et mærkt Spørgsmaal. Der kommer Din Jomfrue — Spørg hende! Imidlertid vil jeg løbe hen og spørge min Herre ad; maaskee de veed det lige godt begge to. (Gaaer).

Solyte

Solgte Scene.

Mariane. Erine.

Mariane.

Nu har jeg da det sidste Pund Hør spundet. Naar nu Garnet er kogt og vundet, saa maae Bøværkonen komme, naar hun vil. Det Arbeide gik brav hastig fra Haanden.

Erine.

Det troer jeg! det skal jo ogsaa være Toms fruens Brudelagen.

Mariane.

Jeg har Tid nok! Brudgommen er jo ikke kommen endnu?

Erine.

Brudgommen? Og han logerer jo her i Huset.

Mariane.

J tager vist fejl, min kiere Pige!

Erine.

Oh! saa maae jeg ogsaa slet ikke forstaae mig paa Mandfolk. Kan jeg ikke nok see Kierligheden tindre ud af hans smaae skielmske Dine.

Mariane.

Kierlighed! — til hvem?

Erine.

Erine.

Naar, naar! tag Dem det ikke saa hæftig!
Der er vist ingen, der gaaer Dem i Forkiøbet. Hr.
Jager elsker vist ingen, uden Dem. Han kan
nok saadan smaa snakke en Smule for en anden
kion Pige — (storagtig) han smisser tidt for
mig ogsaa — men slikt hører jo til, naar et ungt
Menneske vil være paa Moden. Han er færdig
at blive rasende af Kierlighed til Dem, og = = =

Mariane.

Han raser saa stærkt som nogen.

Erine.

Det hører jo ogsaa til, naar man skal være
paa Moden. Derfor elsker han Jomfruen lige-
fuldt. Han har lovet mig 50 Ducater, naar jeg
vilde tale godt for ham. Seer De vel, Jomfrue!
50 Ducater ere ikke just at foragte, og især i denne
Tid, da Penge ere saa rare. For at faae dem,
og for at tiene min Jomfrue med et godt Raad,
saa = = =

Mariane.

Saa vilde J, at jeg skulde elske en ung
Galning, et forvildret Menneske, som er Forman-
den for alle unge Springere?

Erine.

Oh! han bliver nok stadig, naar han først
bliver Jomfruens Mand. Mariane.

Mariane (hæftig).

Min Mand?

Erine.

See, see! hvor det kildrede i Øret.

Mariane (sagte).

Saa har han dog ikke sagt hende sin nesdrige Hensigt.

Erine.

Og desuden! hvad vil vi tale om det? Det er jo derved, at unge Mennecker blive høit ansekkrede hos vore Tidens Jomfruer.

Mariane.

Hos mig ikke! jeg er opdraget paa Landet, og har ikke lært at sætte Priis paa slige Galanterier.

Erine.

Men hvorfor syntes Dem saa godt om ham, det første han kom til at logere her i Huset?

Mariane.

Medens jeg var paa Landet, fandt jeg ofte et smukt rødt Æble. Jeg blev ret glad derover; men naar jeg vilde skikere det i tu, saa var det ganske ormstukket inden i.

Erine.

Denne Bignelse er mig for høi.

Mariane.

Hans udvortes smukke Skabning indtog mig, det første jeg saae ham. Ja! han var end- og bleven meget farlig for mig, naar han ikke strax havde rebet sit overgivne Bæsen. Er det nok for Jer, til at fortjene de 50 Ducater, saa vil jeg gierne tilstaae for Jer, at jeg kunde elsket ham høiere, end nogen anden, naar han vüiste Forbedring i sin Opsørsel.

Erine.

En ganske nye Maade at giøre sig yndet hos Fruentimmerne paa!

Mariane.

Har J ikke seet et Brev, som laae paa mit Natbord i Forgaars? Det er blevet borte for mig, og jeg har søgt forgieves efter det. Jeg vilde ikke gierne, at nogen skulde see det.

Erine.

Nei! jeg har min Troe ikke.

Mariane (sagte).

Jeg frygter, at min Fader har seet dette Brev, som indeholdt Jagers skammelige Forslag. Jeg vilde gierne dølge det for ham, da han i denne Tid har nok at bekymre sig over alligevel.

Erine.

Erine.

Erine.

Hillemæn! der har vi Fremmede. Det er jo den gamle Morbroders Commissionair.

Trettende Scene.

Antoni. De forrige.

Antoni.

God Morgen, min smukke Jomfrue! (Til Erine) Mit lille Barn! Lad mig være lidt allene med Jomfruen.

Erine.

Som De befaler! — (sagte) Han vil nok drive paa Egteskabet. Desto snarere faaer jeg mine 50 Ducater.

Mariane.

De kommer formodentlig, for at bringe det sidste Budskab om den Capital, som Hr. Orgon, Jagers Morbroder, har i min Faders Gaard.

Antoni.

Ja, Jomfrue! Er der ingen kan høre os?

Mariane.

Nei, min Herre! og desuden! hvortil denne Forsigtighed? = = = Destoværre! Folk vil tids nok faae det at høre.

Antoni.

Det vil de, og mange vil vist glæde sig derover.

E 2

Ma

Mariane.

Det troer jeg gierne. Der gives mange flette Folk.

Antoni.

Der vil maaskee ogsaa findes de, som vil bedrøve sig derover.

Mariane.

Ogsaa det! Verden er dog ikke ganske fuld af onde Mennesker.

Antoni.

Hvad mig angaaer, da vil jeg vist glæde mig med de første.

Mariane.

De, Hr. Antoni! det stemmer ikke overeens med Deres sædvanlige Godhed. Jeg veed mange Familier, som velsigne Dem, fordi De har reddet dem fra Undergang, og dog = = =

Antoni.

De gjør mig skamsfuld, Jomfrue! jeg har kun handlet efter min Pligt; og for at føre Dem ud af Drømmen, saa skal jeg fortælle Dem hele Sagen. Den gamle Hr. Orgons Penge skal rigtig nok ikke længer blive staaende i Deres Hr. Faders Gaard.

Mariane.

Ah! det er et haardt Sted for min stakkels Fader.

Antoni.

Antoni.

Men derimod har jeg Haab om at forskaffe ham Penge i den paa et andet Sted.

Mariane.

Hos hvem?

Antoni.

Hos Dem, Jomfrue! (rækker hende et Papiir).

Mariane.

Hos mig? = = = De spørger!

Antoni.

Behag at læse! saa skal De see, hvorvidt det er Spøg.

Mariane (læser).

— indsetter jeg derimod Jomfrue Mariane Liximon til Arving af 30000 Rdlr. — Hvad er dette, Herr Antoni?

Antoni.

Et Testamente, som Herr Orgon, Jagers Morbroder, til Lykke for Dem, underskrev med fuld Sands, i 2 Mænds Overværelse, sevend han døde.

Mariane.

Er han død?

Antoni.

For to Timer siden.

Mariane.

Men hvorledes forstaaer jeg dette? Skal jeg arve disse Penge, for at ægte hans Søstersøn, saa maae jeg giøre Bold paa mig selv, da jeg stedse har havt Affkye for hans liderlige Levnet. Skal jeg derimod arve dem uden dette Billaar, saa berøver jeg jo dette Menneſke sine Rettigheder = = =

Antoni.

Nei, Jomfrue! De berøver ham intet; han har berøvet sig det selv, ved at giøre sig uvoerdig til sin Morbroders Godhed.

Mariane.

Min Herre! jeg veed ikke = = =

Antoni.

Der kommer nogen. — Dette maae være en Hemmelighed endnu. Ei! det er Monsieur Lur; han har uden Tvivl ikke godt i Sinde, siden han har Følgeskab med sig.

Siortende Scene.

Lur. Rettens Betient. De forrige.

Lur.

God Morgen, lille Barn! Er Papa hjemme?

Mariane.

Nei!

Lur

Lur (seer Antoni).

God Morgen! (sagte) hvad mon han vil her? — Da var det slemt. Efter al Anseelse, vil det nok gielde hans Person. Effecter er her nok ikke mange af. Vi vil see os om. Begynd Forretningen, Hr. Andree! Guld, Sølv, Tin, Kobber, Messing, Jernfang, Trævahre, Uldent, Pinned, Gang- og Senge-Klæder, Porcelain, Bøger, om der findes nogle, Bogne, Heste, Heste-Geschirr, item Udskilligt. Vi tage, hvad vi kan finde; og slaaer det ikke til, saa leie vi en Kareth for Oplebs Skyld. Papa skal saa man ingen Tort lide. (Han gaaer ind i de andre Værelser).

Antoni.

Hr. Andree! hvor stor er den Fordring, som Lur skal inddrive?

Andree.

Den er temmelig vigtig, Hr. Antoni! uden Tvivl den stakkels Mands hele Gield. De veed nok, hvordan den gode Lur er. Han snuser alle- vegne om. Hvem der har noget tilgode, saa er han Mand for at drive det ind. Det er en Dice- vels Karl; han skaffer os mere at bestille, end alle de andre Procuratorer. Her ere 3 Domme, som beløbe sig imellem 18 og 1900 Rdlr.

E 4

Antoni.

Antoni.

Wilde kun Hr. Lisimon komme hjem!

Andreas.

Det var bedre, at han blev borte; finder han ikke nok for sig, saa tager han Manden med.

Antoni.

Det har vel ingen Nød.

Andreas.

Siig ikke det! Det er ikke Dem, Hr. Antoni! som gjør Forretningen.

Antoni.

Han tog vel mig, i saa Fald, som Cautionist?

Andreas.

Man skulde troe det, om det saa var for 4 Gange saa meget.

Antoni.

Et! der have vi ham.

Femtende Scene.

Lur. Lisimon. De forrige.

Lur.

Det beleilig! See Tomsrue! Har hun ogsaa lært at lye? Papa er saa mæn ikke hjemme!

Mariane.

Mariane.

Jeg kan vidne for Gud = = =

Lux.

Bidne mig hid, og vidne mig did; her hjælper ingen Snak.

Lisimon.

Min Herre! jeg har aldrig havt i Sinde at løbe fra Dem. Vil De behage at bide et Par Timers Tid, saa skal De see, at jeg skal faae Hielp. Jeg har mange Venner = = =

Lux.

Jeg bide? Nei! det har jeg ikke Tid til. Jeg skal endnu paa en Forretning, hos en Madame, som kom i Barselseng i Gaar. Manden døde for 4 Uger siden, og = = =

Andreæ.

Kan det ikke beroe?

Lux.

Beroe? Nei! Ganden kunde tage ved hende. — Døde Manden, som ikke var i Barselseng, saa er det mere rimeligt, at hun kan deise af; og hvad faaer jeg saa af de 5 a 6 nøgne Kollinger, som løbe paa Gulvet? Ingen maae klage over, at Procurator Lux forsømmer sine Pligter. Saa! Skynd Dem! — Skynd Dem!

E 5

Antoni.

Antoni.

Hvor stor er Fordringen?

Lux.

Med Omkostninger og alt 1856 Rdlr.
5 Mk. 9 Sk.

Antoni.

Udsæt Forretningen! — Ja! — men = = =
Manden skal blive tilstede med min Caution —
kun paa otte Dage!

Lux.

Udsætte Forretningen? = = = Godt nok!
men Manden maae følge med til Slutteriet. Jeg
har bestilt Kammer med Kakkellov paa. En gam-
mel Mand maae ikke fryse.

Antoni.

Ei, min Ven! jeg mærker nok, hvortil De
sigter. Jeg = = =

Sextende Scene.

Sær. De forrige.

Sær.

Om Forladelse, mine Herrer! jeg troer, at
jeg kommer ret til Pas?

L i s i m o n (sagte).

For at spotte mig i min Ulykke.

Sær.

Sær.

Hr. Esimon! jeg har selv 500 Rdlr. med mig i reede Penge, og tilbyder mig at gaae i Caution for det Øvrige. Kommer jeg ikke for sildig, saa er jeg til Tieneste.

Esimon.

Hvorledes? = = = De, min Herre!

Sær.

Hvorfor ikke jeg ligesaavel som en anden? Maaskee een af de andre gode Herrer, som lovede Dem Hielp, er kommen mig i Forkjøbet? Velan! saa seer De dog min gode Villie.

Esimon.

De, min Herre! som intet lovede = = =

Sær.

Ei, min Herre! jeg lover aldrig noget; men jeg stræber alligevel, at gjøre en ærlig Mand Tieneste. Jeg har Midler; men ofte har jeg dem ikke selv i min Magt. Jeg vidste vel et Sted, hvor jeg skulde have disse 500 Rdlr.; men som det var uvist, saa vilde jeg ikke sige noget. Nu kan jeg, og er Dem derfor ogsaa til Tieneste. Jeg tvivler ikke paa, at De jo giver mig antageligt Bevist, at betale Pengene, som en redelig Mand, og saa kan jeg gjøre det uden min Skade.

Antoni.

Antoni.

De handler som en retskaffen Mand. —
Kom, Hr. Lur! lad os gaae ind i Mandens an-
dre Bærelser, for at afgjøre Sagen. Jeg haa-
ber, at Manden denne Gang beholder sine Effecter,
og Jomfruen sin Fader.

(I det de gaae, kommer Jager, som seer Lur,
med Betienten).

Syttende Scene.

Jager i dyb Sørgedragt. Henric.

Jager.

Ha, ha! jeg seer, at Lur er paa sin Post.
Naa, Henric! klæder denne Sørgedragt mig ikke
godt?

Henric.

Fortreffelig! Nu kan Herren give sine Cre-
ditorer Audience, naar det skal være.

Jager.

Ei! de Slyngler skal bie. Nu vil jeg ret
fornøie mig. For strax at tage Deel i Glæden,
saa har jeg ladet denne Stads for længe siden giøre
færdig. Men hør, Henric! naar nu den salig
Mand skal begraves, saa skulde jeg dog græde;
og jeg veed ikke, hvordan jeg skal komme afsted
dermed.

Henric.

Henric.

Ei, Herre! her er kommen tydfk Peberod til Byen — den fra Amager er ikke fornem nok ved saa riig en Mands Begravelse.

Jager (omfavner ham).

Du har Ret! 100000 Rdlr. = = =

Henric.

Ja! de er vel værd at bekoste for et Par Skilling i Peberod paa. Herre! jeg er aldrig ærlig, komme ikke vore mange Benner der.

Attende Scene.

De mange Benner. Jager. Henric.

(De komme styrkende ind, med stor Allarm, og raabe vorelviiis :) Jeg gratulerer — hei! Victoria! = = = Til Lykke! — Nu = = = skal vi leve!

(Jager og Henric stille sig bedrøvede an).

Bluus.

Hvad Dævelen skader Jer?

Boble.

Ere I bedrøvede?

Swib.

I ere dog vel aldrig galne? Vilde kun Cas spar Swib døe, saa skulde I høre, hvor jeg skulde lee.

Strax.

Strax.

Jeg har, par malheur! ingen, som jeg skal
see efter.

Jager (brister ud i Latter).

Mes Amis - - -

Henric (bedrøvet).

Herren tager feil. Han skulde jo græde?

Bluus.

Er du gal, Henric?

Jager.

Oh! det er ikke Karlens Alvor. Men
Apropos! Nu fortrynder det mig ikke, at jeg har
sat Bisimon i den Knibe; thi nu er jeg i Stand
til at hielpe ham ud af den igien.

Swib.

Man maae hielpe sin Næste.

Boble.

Derpaa skal man kiende Venner.

Bluus.

Det var et sandt Ded. Jeg har lobet saa
jeg tørster.

Fraads.

Jeg har faaet mig en god Motion. Min
Appetit indfinder sig igien.

Jager.

Jager.

Kettens Middel er inde hos Eusimon, og
gier Forretning. Vil han nu overlade mig sin
Datter paa Accord, saa skal jeg hielpe ham ud af
det. See! der kommer han. Ei! Herr Eusi-
mon! De er heed om Hovedet.

Nittende Scene.

Eusimon. De forrige.

Eusimon.

Deres Tiener, mine Herrer! jeg mærker,
at De ere Folk, som holde Ord. De komme nu
ret tilpas, for at viise Prøver paa Deres Godhed.
Har De nu søiet Anstalt? det er nu den høie Tid.

Bluus.

Det gier mig ondt, Hr. Eusimon! jeg blev,
paa min Siel! opholdt hos Biintapperens paa
Hiørnet, hvor jeg kom i godt Selvskab.

Eusimon.

Men de andre Herrer?

Swib.

For Diævelen! disse Tøse sinke een saa
meget.

Strax.

Jeg skammer mig. Jeg var et Vrende
paa Toldboden, der blev jeg opholdt paa Wiin-
huset. Woble.

Boble.

Jeg har glemt det; men = = =

Fraads.

Jeg siger reent ud: Jeg var hos en god Ven, som vil giøre et Tractement i Morgen. Han bad mig, at jeg skulde bestille det, og da jeg skal selv spise med = = =

Henric (sagte).

Saa forsømte Du ikke at forrette den Commission.

Lisimon.

Men Hr. Sær da = = =

Swib.

Han! han løber om, og giør Nar af Folk.

Lisimon.

Skulde han det?

Tutti.

Ja! det er vist og sandt.

Jager.

Hr. Lisimon! jeg bliver nok Manden, som skal hielpe Dem ud af det.

Lisimon.

Sandt at sige! saa troer jeg det ogsaa. Min Datter har sagt mig = = =

Jager.

Jager.

Naa! har hun fortalt Dem det? Er det ikke et herligt Forslag? Hvad synes Dem om Indretningen?

Esimon.

Mig behager den meget. Min Datter vregrede sig vel i Førstningen; men = = =

Jager.

Ah, Bagatel! en smule Undseelse = = =

Esimon.

Det er vel saa! At modtage saa anseelig en = = =

Jager.

Tael ikke om det! Noget for noget, om Venfkab skal holdes.

Lutti.

Det var et sandt Ord!

Swib.

Pigen bliver, Fanden tage mig! lykkelig.

Jager.

Naa! skynd Dem da! Jeg længes ret efter at omfavne denne deilige Pige, og for første Gang at kunne kalde hende min.

Esimon.

Jeg løber da, og henter hende, tillige med Procuratoren.

F

Jager.

Jager.

Dette Galanterie koster mig vel en 3 a 4000 Rdlr.; men saa kan jeg ogsaa rose mig af, at eie en Skat, som der skal ikke findes mange Magen til. Der kommer hun = = = Er det ikke en deilig Pige?

Sidste Scene.

De komme alle ud. Sær holder sig tilbage.

Swib.

Du har Ret! Det er en Skat, som alle Caspar Swibs Penge kan ikke betale.

Bluus.

Det var et sandt Ord. Jeg skal drikke paa hendes Sundhed.

Fraads.

Laver hun en god Mundfuld Mad?

Lisimon.

Jeg takker Dem, mine Herrer! for den Priis, De sætte paa min Datter. Men hun er dog endnu mere værd end De veed.

Jager.

Hr. Lisimon har Ret! Imidlertid troer jeg, at ingen har vidst at sætte saa høi en Priis paa denne elskværdige Pige, som jeg.

Antoni

Antoni (som kommer nærmere).
De tager nok feil, min gode Hr. Jager!

Jager.

Ei! Herr Antoni her? uden Tvivl for at ønske mig til Lykke. Jeg skal belønne Deres Opmærksomhed. De skal herefter forrette mine Commissioner.

Antoni.

Det har just ogsaa været min Hensigt. Og for at give Dem Prøver paa den Iver, jeg har viist, og skal viise, saa har jeg her Deres Morbroders Testamente.

Jager.

Testamente? Jeg er jo eeneste Arving?

Antoni.

Den Afdøde estertænkte siden = = =

Jager.

Ah! maaskee hans Fætter, den rige Snuus-tobaks-Kræmmer har endelig faaet ham overtalt = = he bien! saa faaer jeg 10000 Rdlr. mindre — han trænger just ikke — men overalt! det gjør ikke til Sagen. Lad os nu giøre Ende herpaa. Er det ikke Dem, Hr. Lur, som gjør Forretningen hos Hr. Rissimon?

Lux (fortrædelig).

Jo!

Andreas.

Forretningen er til Ende bragt, og fuldkommen Sikkerhed stillet i alle Maader. Jeg recommenderer mig. Bliv ikke vreed, Hr. Visimon! Jeg maae ofte besøge godt Folk mod min Billie. (Gaaer).

Jager (til Lux).

Har De da paa mine Vegne afgjort = = =

Lux.

Det er afgjort paa en Maade, som = = =

Jager.

Hvorledes?

Antoni.

Det er Tid at forklare Dem Tingen. Deres Morbroder fik at vide, kort førend han døde, at De havde i Sinde at indgaae et Slags Forlig med denne artige Pige. Ham syntes, at det var for liden Gage, de havde tillagt hende aarlig, og derfor = = =

Jager (sagte).

For Djevlen! jeg maae være forraadt.

Antoni.

Syntes ham, at han ikke kunde aflægge hende med ringere Capital end 30000 Rdlr., og da han

Han ligeledes er kommen efter, at De har ikke de bedste Gaver til at bruge Penge paa = = =

Henric (sagte).

Deri skal han have loiet. —

Antoni.

Saa har han indsat mig, som deres Curator. De faaer Kenterne af 10000 Rdlr. — næsten for meget. Deres Creditorer skal jeg indkalde i Hofserne, betale deres Fordringer, og advare dem at vogte sig herefter for at borge Dem mere.

Henric (sagte).

Det vil de nok hytte dem for alligevel.

Jager.

Men, min Herre! det er jo et ugudeligt Testamente.

Henric.

Nu bruge vi nok neppe Peberoden.

Antoni.

Det er meget christeligt og fornuftigt. Med denne store Capital var De bleven endnu mere ugudelig og ryggesløs. De havde forført mange uskyldige Piger, og gjort mange unge Mennesker endnu mere galne, ved at fange dem paa Deres gyldne Krog.

Henric (sagte).

Nu er Maddingen tagen af den.

Antoni.

Derimod kan De nu lære at leve ordentlig, og tillige have Deres Udkomme med Renterne af denne maadelige Capital. Nu vil De faae Leilighed til at dyrke Deres Forstand, og lære det, hvormed De i Tiden kan gavne Deres Fædre-
neland. De er ung, og efter al Rimelighed har De, ved en ordentlig Levemaade, endnu en lang Levetid. Skik Dem imidlertid vel, og erhverv, ved virkelige Fortienester, et Embede i Staten, saa er der endnu en Capital at vente for Dem paa 30000 Rdlr., som nu skal hensættes, og hvoraf de Fattige imidlertid skal nyde Renterne, og omsider Capitalen, om De ikke forbedrer Dem.

Henric (sagte).

Saa vil de Fattige vist ogsaa blive rige.

Antoni.

Efter Deres salig Morbroders Billie skal De have saa mange Prøve-Mar, som jeg finder for godt. Af den øvrige Capital har Deres Morbroder skænket Renterne af den halve Part til slittige, men uformuende Haandværks-Mestere, som mangle Understøttelse, og den anden halve Deel til

til Udstyr for fattige, men dydige Niger. Ham syntes, at han ikke noksom kunde forsone den Synd, at han havde ladet Dem fremture i Deres ugudelige og ryggesløse Levnet; ja! langt heller understøttet Dem med Penge, end straffet Dem derfor. Det er hans Billie, og derefter maae vi alle rette os. Hans Dine bleve aabnede, ved at erfare, at De vovede at giøre saa dydig en Jomfrue saa skammeligt et Forslag.

Henric (sagte).

Det var et Gændens Bagslag, som fulgte paa det Forslag.

Boble.

Farvel, Broer! Vi sees nok ikke saa ofte herefter.

Strax.

Farvel! jeg kommer nok ikke saasnart igien — jeg beklager Dig.

Swib.

Farvel! lad, som Du bliver skikkelig, saa faaer Du 30000 Rdlr. for det.

Bluus.

Farvel! jeg drak dog mangt et godt Glas Biin hos Dig — det giør mig ondt for os begge to.

Fraads.

Du havde altid god Froekost; men nu er det forbi.

(De gaae alle).

Henric.

De mange Venner! de mange Venner!
(Til Jager) Nu er nok min Opyartning forbi —
Nu vil jeg give mig til at læse Aviserne. (Gaaer).

Antoni.

Her har De en Scene, hvoraf De kan trække herlige Lærdomme. De er uden Tvivl ved denne hastige Forandring bleven bragt til nogen Estertanke. De seer Dem forladt af Deres falske Venner, som kun holdt ved Dem, saalænge der var noget at vente — men De seer tillige en ulykkelig Familie ophiulpen, uden i ringeste Maa-
de at have været Marsag dertil; thi De maae vide, min Herre! at det er mig, som har været Drive-
fiædren.

Enr.

Maa! ved slige Leiligheder komme Procuratorerne i Udraab.

Antoni.

Tvertimod! en Procurators fornemste Pligt er, ikke at ruinere een Familie, for at ophiulpe en anden. Naar De forstaaer Ordet ret, saa ligger

ger endog Forklaringen i det. Han skal fornemmeligst sørge for dens Lørd, hvis Sag er hant betroet; men han skal aldrig søge at skade Contraparten derfor.

Lur.

Det var artig! saa skulde Folk sidde urørte, og aldrig betale?

Antoni.

Det er ikke min Meening. Modtvillige Betalere fortiene ingen Skaansel; men en ærlig Familie, som gierne vil, men kan ikke betale. Her skal en velstændende Procurator være Mægler.

Lur.

Det forstaaer jeg ikke — Farvel! (Til Zager). En anden Gang skal I ikke give Folk Commissio-ner, uden I er mere vis i Jeres Sag. (Gaaer).

Antoni.

Lad ham kun gaae! det er ikke den første Familie, han har søgt at ruinere. (Til Zager). Ifald Dem synes, at Dem er steet Uret, saa har ingen anden tilføiet Dem den, end jeg. Da jeg i Forgaars var hos Hr. Lisimon, fik jeg dette skammelige Forslag paa den forunderligste Maade i mine Hænder. Jeg lagde en Hoben Documenter fra mig paa Jomfruens Natbord, hvoriblant dette Brev ved en Hændelse blev indlagt, da jeg vilde gaae. Det var aabent, skrevet til Jomfrue

Lisimon, og jeg kiendte strax Deres Haand. Jeg var saa dristig, at jeg læste det. Jeg skammede mig over Deres ublue Dristighed, saaledes at torde antaste Dyden, og jeg blev inderlig rørt over denne dydige Piges Svar, som hun havde skrevet neden under. Her, min Herre! og skjælv! (læser) Jeg kan ikke takke Dem for Deres Tilbud, min Hr. Jager! da min Skiendsel og Fordærvelse er Deres Hensigt. Jeg kan ikke heller tage derimod, da jeg derved forliiste min Værd, som er min eneste Rigdom. Hade Dem, vil og kan jeg ikke; men ynke Dem maae jeg, fordi De ikke kiender det Forsyns Magt, som stedse vaager over Dyden, og forsikrer dens Tilbedere om Hielp, uden at gribe til skjændige Handlinger.

Mariane Lisimon.

Jeg besluttede at viise Deres Morbroder det, og jeg forestillede ham, hvor ubillig og skammelig De handlede, i det De vilde tvinge en anstændig Familie, i dens Fattigdom, til at indgaae de skammeligste Vilkaar. Deres Morbroder, som vel i sin langvarige Snygdom har hørt noget om Deres ryggesløse Levnet, men har ikke havt fuldkommen Oplysning derom, fik her paa eengang Dinene op.

M a r i a n e.

Just som De tog det, Hr. Antoni! havde jeg besluttet at sende det til Eiermanden under

For-

Forsøgling. Jeg vilde fortiet den hele Sags
men = = =

Antoni.

Men Himlen vilde have den aabenbaret, for at belønne Dem, og straffe Deres Forsøger. Deres Morbroder vilde i sin første Bredde reent udelukket Dem fra al Arv; men da denne ædelmodige Mand overlod mig at gjøre Dispositionen, saa indrettede jeg den saaledes, som min Samvittighed tilsagde mig, og som den nu er. De har intet at beklage Dem over. Jomfruen har faaet en Erstatning, som hun uden Undseelse kan tage imod, da hun var ganske uvidende om den hele Sag. De faaer et ganske anstændigt Udkomme, og ved Gliid og god Opførsel kan endnu vente at blive en bemidlet Mand.

Sær (som kommer frem).

Ja, Monfrere! Hr. Antoni har Ret. Ingen anden Maade at gjøre Dig klog paa, var rimelig. Lær nu at kiende Verden! Dine udkaarne Venner forlade Dig alle, saasnart de høre, at der er ikke mere at vente hos Dig. Jeg derimod, som Du altid har havt mistænkt, at jeg gjorde Nar af Dig, jeg bliver hos Dig. Bliv dydig, saa skal jeg vist altid være Din Ven. Jeg har lange været kied af Eders ryggesløse Levnet, og Du veed selv, at jeg megetielden har havt Omgang med Jer, men aldrig taget Deel i Jeres Ugn-

Ugudeligheder. Min Hensigt med at søge slige Selskaber, er for en stor Deel at komme efter, hvor vidt Folk kan gaae i deres Ryggesløshed. Jeg har naaet den her; og da jeg mærkede af Din Tale i Morges, at Du vilde betiene Dig af denne Mands Forfatning, for at opnaae Dine skændige Duffer, saa blev jeg tildeels bevæget til at hielpe ham, for at rædde hans Ære, skiont Himlen, som er Dydens Beskytter, havde allerede beredet ham en betydeligere Hielp. Lær heraf, at Himlen belønner Dyden og straffer Lasterne. Jeg har stedse elsket Dig, fordi Du af Naturen har et godt Hierte; men jeg har skyet Dig, fordi Du lod Dig forføre. Forbedrer Du nu Dit Levnet, saa bliver Du dobbelt elskværdig i mine Dine.

E i s i m o n.

End De denne Mand; han handler som en ærlig Ven; han var den eeneste, som vilde hielpe mig i min Nød. Alle de andre vare Veirhaner. Jeg skal ikke heller være saa godtroende herefter, men ogsaa lære at kiende Verden.

M a r i a n e.

Er der nogen, som bør giøre Dem Undskyldning, min Herre! saa er det mig. Vel hører De selv, at jeg er ganske uskyldig i den hele Handel; men jeg kræver Gud til Vidne, at det krænker mig dog meget, at see Dem berøvet saa betydelig en Summa.

J a g e r.

Jager.

Nei, Jomfrue! den hører Dem til med Nette. Min Morbroder har handlet som en fornuftig Mand. Jeg føler min egen Skam — jeg føler Samvittigheds-Nag. Herr Lisimon! Kan De tilgive mig? Mig er det, som loffede min afdøde Morbroder til at opsigte sin Capital i Deres Gaard. Mig er det, som æggede Procurator Lur til at giøre Execution hos Dem.

Antoni.

Det kostede vel ikke stor Umage!

Jager.

Et svagt Forsvar har jeg deri, at han gav mig dette Raad, da jeg spurgte mig for hos ham, hvorledes jeg skulde gribe denne Sag an.

Sær.

Og Dine mange Venner raadede Dig vist ikke heller herfra — Ah! ved Omgang med Beraden kan det bedste Hierte blive fordærvet.

Jager.

Tilgiv mig! jeg er straffet — jeg er ydmyget. Men, hvilken Lindring i min Elendighed, om denne dydige Familie ikke er vreed paa mig. Forglem min forrige Daarlighed — jeg indseer den — jeg begynder at fortryde den.

Antoni.

Det er jo allerede Tegn til Forbedring.

Jager.

Jager.

Tillad mig at være en Ven af Deres Huus,
 Hr. Lisimon! had mig ikke! jeg beder Dem.

Lisimon.

Jeg forsikrer Dem ved Gud, at det er mig
 ikke mueligt, at hade noget Menneske. Jeg ha-
 der kun Lasterne, og naar De skyer dem, er De
 mig altid velkommen.

Jager.

Og De, dydige Mariane! jeg elskede Dem;
 men jeg forstod ikke at gjøre mig elsket igien. Jeg
 har gjort mig affhyelig i Deres Dine — Ah! kunde
 De = = = forlad mig! blot Tanken er for meget.

Sær.

Jomfrue Lisimon! forstaae min Vens Mee-
 ning! Han vil herefter blive fornustig i sin hele
 Opførsel; han vil altsaa ogsaa blive fornustig i sin
 Kierlighed. Han elskede Dem, det veed jeg;
 men han rasede. Nu vil han begynde at vandre
 paa Dydens Bei — Beileed De ham, saa er
 han desto mere sikker for ikke at afvige.

Antoni.

Denne Herre har Ret!

Jager.

Det er mere end jeg tør haabe.

Mariane.

Mere end De bør haabe. En anden i mit
 Sted vilde maaskee ansee sig fornærmet ved saa
 skam-

ffammeligt et Forflag. Men min Samvittighed vidner med mig, at jeg aldrig ved nogen fræk eller uanstændig Opførsel har givet Dem Anledning til at være saa dristig. Jeg troer ogsaa med Deres Ven, Hr. Sær, at Deres Hierte er ikke saa ondt af Naturen, som fordærvet ved Omgang med Deres mange Venner. Ekke dem! forbedre Deres Opførsel! saa = = = Jeg tilstaaer, at det kostede mig kun lidt at elske Dem.

Jager.

Ah! saa er jeg lykkelig — Betsignet være Din Aske, min dyrebare Morbroder! Du har ved dit Testamente aabnet mine Dine. Jeg stoledes paa den umaadelige Arvepart, og troede, at den gav mig Rettighed til at leve som jeg vilde. Men jeg begynder at faae min Fornuft igien, og jeg indseer, at jeg ved Dyd og Erbarhed kan kun vinde saa dydig en Piges Hierte.

Mariane.

Jeg lover Dem intet vist — De maae staae Deres Prøve.

Antoni.

Og da det er overdraget til mig, at fastsætte Tiden, saa vil jeg igien overdrage dens Bestemmelse til Jomfruen.

Mariane.

Naar min Fader saa giver sit Samtykke

E i s i m o n.

L i s i m o n.

Jeg veed, Du handler fornuftig, mit Barn!
og jeg vil altid være fornøiet med Dit Foretagende.

S æ r.

Saa kan jo alting blive godt. Det hæfter ikke heller med Brylluppet. Vi spille jo ingen Comoedie her, hvor alting skal endes med Giftermaal.

J a g e r.

Jeg vil roelig oppebie min Tid. Jeg skal imidlertid stræbe at erhverve mig Dydens Kundskab. (Til Sær) Min Ven! ja — min Ven! thi mine mange Venner være ligesaa mange Fiender — vær forsikret paa, at jeg skal ikke gjøre et Skridt herefter, uden i Dine Fodspoer. Jeg skal elske denne deilige Pige, og fortiene hendes Kjærlighed, ved at ære hendes Dyd. Hvor herlig bliver da min Lon! i Stedet for, at Skam og Straf var bleven min Deel i et lastefuldt Liv. Gid ethvert ungt Menneske vilde speile sig i mit Exempel, og lære heraf, at Dyden lønnes og æres, men Lasterne straffes og beskiæmmes, og at Opfyldelsen er vis, enten tidlig eller sildig.

T r y k f e i l.

Mag. 48. Lin. 25. staar: til Jager, læs: sagte.

1785
Faders

Q v a t e r n e n.

Original Comoedie

i 3 Acter;

Til Brug for den Kongelige
Danſke Skueplads.

Skreven

af

Bernhard Henric Bech,

Kongelig Skuespiller.

- - - pour former un Oeuvre parfait
Il faudroit se donner au Diable,
Et c'est ce, que je n'ai pas fait.

Voltaire.

Kiøbenhavn 1787.

Trykt hos Directeur P. M. Høpffner, Hans Kongelige
Majestæts og Universitetets første Bogtrykker.

Dii laboribus omnia vendunt, Deus facientes ad-
juvat.

Varron.

Hans Durchlaetighed
Frideric Christian,

Arve-Prinds

til

Slesvig-Holsteen-Sønderburg

tilegnes

dette ringe Drama

underdanigst

af

Forfatteren.

Personerne.

Mester Just, en fattig Skoemager, lidt døv.

Anneke, hans Kone.

Lise, deres Datter.

Mester Skafrok, en vittig Skrædder.

Anton, hans Søn, en ung Student.

} Lifes Friere.

Edede, en Sney-Jomfrue.

Cort, Skoemager-Svend hos Just, Lifes Kiæreste.

Sivert Læderhart, en fattig Skoemager, Corts Fader.

Mester Stavelin, en fattig Maler, stammer stærk.

Mutter Stavelin, hans Kone.

Bertel Skaalbroer, en Vertshuusmand.

Madame Smidst,

Madame Svink,

Madame Snæver,

} tre Madamer i Visiter.

Kield, en Bægter.

Evende andre Bægttere.

En Ligger-Kone, som ei sees.

Naboe-Bægttere, stumme.

Scenen er i Skafroks Huus, hvor Just, Stavelin og Edede boe. Theatret forestiller Justes Stue; men i Slutningen af første Act Gæde uden for Skafroks Huus. I de øvrige Acter, Justes Stue igien. Handlingen begynder om Eftermiddagen imod Aften, og varer til den anden Dags Middag.

Forste Act.

Forste Scene.

Mester Just, Cort (arbeidende paa et Par Skoe.)
Lise spinder.

Just (smaaesynger.)

Hum — hum — hum — I. 8. 13. 38.
Cort (til Lise.)

Du troer jeg, han drømmer om sine Dva-
terner. (reiser sig.)

Lise.

Min søde Cort! dersom Du gaaer ud, saa
bliver Du dog ikke for længe borte.

Just (lurer.)

Ja vist ere de Tall blevne længe borte —
men troe mig — tie stille med den Rok — Du

døver jo mine Dren — jeg skal dog eengang
sprænge det Lotterie.

Cort.

Jeg frygter, at det vil sprænge Dig først —

Just.

Først! — det er der Raad for i Flasken —
(drikker) Nu maae vi drikke Finkel; men siden
skal vi drikke Wiin.

Cort.

Siden vil J bides, naar Krybben er tom.

Lise.

Saa komme vi til at tigge vort Brød.

Just (lurer.)

Du har Ret! — vi vare nær derved; der-
for er jeg nu ogsaa bled af mit Haandværk. Kun
Taalmodighed, saa skal J see, hvorledes jeg skal
skrue Lykken.

Cort.

Vil den kun ikke skrue Dig.

Lise.

Det var bedre, Faer blev ved at sje Skie.

Cort.

Det skaffer Penge.

Just.

Ja vist skaffer det Penge (reiser sig, trækker
Kiolen paa, og tager Skoene, som ere færdige). See
saa, nu er det Par Skoe færdige. Nu løber jeg
hen

hen med dem til den unge Spring-Tyr, ellers faaer jeg ingen Penge.

Cort (hoit.)

Faer faaer saa ingen alligevel.

Just.

Saa faaer han heller ingen Skoe. Han maae vel nødes til at betale mig. Han skal jo paa Bal i Aften, og han kan jo dog ikke dandse paa Hofesokkene; thi saa blev han alt for let. — See hvilke Skoe! — de ere ret paa Moden. — Heie Hæle, og Spændelæderet langt need paa Foden. — Saaledes vil disse Spring-Toppce have det.

Lise.

Kom saa hjem, naar Faer faaer Penge; vi have hverken Brød eller Smør.

Just.

Komme hjem?

Lise.

Ja! saa skal Faer faae Caffe. Tomfrue Wedele kommer her need, og drikker med; hun har foræret os et halv Pund Bønner.

Just.

Drik J Jeres Caffe, Børn! — jeg gaaer hen til Bertel Skaalbroers, og faaer mig en Arnus Bier. Maaskee det er sidste Gang, jeg kommer der; thi dersom jeg vinder den Qvaterne i Morgen, saa kan det ikke staae mig an. Maa-

ſkee jeg ſaa liorer derhen, for paa eengang at tage Afſkeed med det hele Compenie. — Storagtig vil jeg viſt ikke blive; men jeg vil ikke heller taale, at man gjør mig Indpas i min Repetation.

Cort.

mad Lad os paſſe, at ingen gjør os Indpas i vores Arbeide. — Medens Faer ſpecelerer paa Tallotteriet, ſaa tager den unge Meſter Stiſ eet Arbeide fra os efter det andet. Faer maae ikke blive vreed; men det er ſandt, jeg ſiger. For levede Faer godt med ſin Familie; men nu er den jo ſordig at døe af Sult.

Liſe.

Jeg vil ikke engang tale om, at vi ſulte; men det volder ſaa meget, at jeg ſtaffels Dige ikke engang kan blive giſt. Faer har intet — Cort har intet —

Juſt.

Du er en Toſſe, mit Barn! derfor spiller jeg i Tallotteriet. — Naar diſſe 4 Nummere nu komme ud, ſaa vinder jeg over 10000 Rdlr.

Cort (ſpodſt.)

Tiener, min gode Tituſind-Skoemager! — (høit) Faer forregner ſig nok.

Juſt.

Jeg gjør ogſaa. — Jeg har beſtillt Seddelen med 2 Mk. paa Dvaternen, og 8 Sk. paa Terz

Zernen. — Bittermand! det er over 20000 Rdlr. —
Eja! Eja! hvilken Lykke! — Nu løber jeg hen
med Skoene, og saa henter jeg min Seddel.

Cor t (halv sagte.)

Ja! Du har tidsnok!

Just.

Ja vist var det tidsnok til i Morgen; men
der er sielden Lykke ved de Nummere, som man
henter om Morgenens. —

Anden Scene.

Anneke. De forrige.

Just.

Hei, Mutter! nu løber jeg hen og henter
min Seddel. — Troe Du mig, at mine Num-
mere komme rigtig ud. — Jeg kjoebte den nye
Dremmebog forgangen Dag paa Børsen. — Det
er en toutisæt Bog. — Jeg laante den til Mester
Stavelin forleden Dag. — Stakkels Mand! han
er ogsaa kied af at arbeide — og derfor vil han
ogsaa prøve sin Lykke. Ganden maatte arbeide,
naar man kan komme nærmere til det. Seer Du
vel, Moer! — først dremte jeg forleden Nat,
at jeg skrev Almanakker, og det betyder No. 1.

Anneke.

Almanakker skriver Du rigtig nok.

Ju st.

Ja vist! det er rigtig nok — og saa drømte jeg, at Du havde tabt Din eene Hostepude, og det betyder No. 8. — og siden drømte jeg, at Du var bleven gal. —

Anneke.

Det er een af os — det er vist og sandt!

Ju st.

Ja vist er det sandt — det betyder No. 13.

Anneke (ivrig.)

Jeg er tilfreds, hvad Fanden det betyder, saa er jeg ikke gal.

Ju st.

Ei, ei, Mutter! naar man har Penge, saa er det jo det samme, enten man er klog eller gal — Endelig drømte jeg tilsidst, at Du var bleven fornem, og havde faaet en Fruer-Hund, og det betyder No. 38.

Anneke (kroer sig.)

Den Drøm er dog noget rimelig.

Ju st.

Ja vist er det rimelig.

Cort (til Lise.)

Jeg gider ikke høre paa den Sladder — jeg gaaer hen til min gamle Fader.

Lise.

Lise.

Kom need og drik Caffe først.

Gort.

Ja — (gaaer.)

Just.

Troe Du mig, vi blive snart fornemme, naar vi faae saa mange Penge. — Nu løber jeg! — Adies! —

Anneke.

Kom hjem først med Penge, saa kan Du siden gaae i Dllhuset. —

Just.

Ja — jeg vil see til. —

Tredie Scene.

Anneke, Lise.

Anneke.

Enten bliver jeg ret klog, eller ogsaa ret gal. — Den Mand præker saa meget for mig om den store Gevinst, at jeg hartad troer det selv.

Lise.

Da har Moer ogsaa en gal Troe. Naar har man nogen Tid hørt, at nogen har spillet sig riig i Tallsotteriet?

Anneke.

Anneke.

Det maa Du ikke sige, mit Barn! —
Der var jo Stine Brodkone — gif hun ikke saa
laenge og snakkede om det, indtil hun kneeb dem
for en To Skillings Terne.

Eise.

Ja! men hvor meget havde hun ikke tabt i
Forveien?

Anneke.

Ja! hvad vil vi tale om det, saa fik hun det
igien paa eengang.

Eise.

Og, hvor meget lokkede det hende ikke til
at vove siden?

Anneke.

Ja! det vil vi ogsaa gaae forbi.

Eise.

Nei Moer! lad os arbeide — det befa-
ler Gud os, og lad os ikke tabe Lyften i saadanne
daarlige Indbildninger. Hvordan gif det ikke
den stakkels Ellen, som tiende hos Fiskebløderens?
Hun sejede jo ud, alt hvad hun havde; og til-
sidst — Gud forlade mig det! jeg kan ikke bare
mig for at lee — skar hun sit deilige lange Haar
af, og solgte til en Peruqvemager. Nu gaaer
hun der, baade nøgen og skaldet.

Anneke.

Anneke.

Ja, mit Barn! een Svale gior ingen Sommer. — Ere der nogle, som tabe, saa ere der ogsaa nogle som vinde.

Lise.

Ingen, Moer, uden rige Folk, som kan holde det ud. — Men nok om det! — der kommer Jomfrue Udele.

Fjerde Scene.

Udele. De forrige.

Udele.

Jeg har nok giort Dem Tiden lang; da jeg kom af Kirke, saa kaldte en Madame paa mig, som bestilte noget Arbeide hos mig; og hun opholdt mig noget.

Lise.

Det skader ikke, Jomfrue! — ventendes Mand er god, sagde min Skolemester Hr. Birkfeldt.

Anneke.

Lav nu Theebordet til, Lise! —

Lise.

Strax, Moer! — Hvor mon Cort bliver af? —

Udele.

Edle.

Ranges Hun efter ham?

Lise (undseelig.)

Jeg vilde kun have, at han skulde hjælpe mig lidt med Caffeen.

Anneke.

Det kom Du ikke vel fra. — Caffeen er jo færdig. (Lise gaaer.)

Edle.

Naa, naa, lille Skielm! jeg veed nok, at han vil hjælpe Dem — jeg har nok mærket, at de ere gode Benner. Det er vist en meget skikkelig Karl, og Hendes Datter vil uden Tvivl blive meget lykkelig med ham.

Anneke.

Jeg vil haabe det. Naar intet andet er, saa = = = imellem os at tale, jeg kan ikke nægte, at jeg jo ønskede hende en bedre Mand.

Edle.

Alf alt Godt, tager man gierne det bedste; det er en reen Sag. Men, om jeg har ellers lært at kiende ham ret, saa er han saa skikkelig, som det er mueligt for os skrøbelige Menneſker.

Anneke.

Deri er han upaaklagelig, Jomfrue! Men her! der ligger mig noget paa Hiertet; — og siden Hun er min Veninde, saa vil jeg aabenbare Hende det;

det; for min Datter tør jeg saa aldrig lade mig mærke dermed.

Ed ele.

Jeg skal med Fornøielse tage Deel i Hendes Fortroelighed.

Anneke.

Min Mand spiller i Tsalotteriet.

Ed ele.

De Griller laer han nok fare, naar han ikke kan holde det længer ud.

Anneke.

Nei! Hun forstaaer mig ikke, Jomfrue! Jeg meener, om min Mand nu vandt — hvem kan viide — det kan jo let træffe sig —

Ed ele.

Destobedre var det jo — saa kunde Hun jo giere dette smukke Par saa lykkeligt, som det fortiente.

Anneke.

Ja! det er nu godt nok; — men kunde det da anstaae os, at give vor Datter til en Skoemaager-Svend. Herre Gud! jeg er dog kommet af godt Folk; — min Faer var saa mæn Trompeter — og man vil dog gierne sutinere sig — det er kun Soen, som bliver i sin Sele, som man siger.

Ed ele.

Lig stille — vi tales ved siden.

Femte

Femte Scene.

Lise med Caffe. Cort, som høres langt uden for syngende NB. dog uden Musik. De forrige.

Ad mo- dum: hver Mand i Byen mig misunder ic.	}	Jeg ei misunde vil den Rige; Han med sit Guld for mig maae vige, Naar kun min Pige elsker mig, Ingen som jeg, er saa lykkelig. Naar hun kun siger: jeg elsker Dig, Jeg er da æret, mægtig, riig; Thi hun mig kun gjør lykkelig.

Edede.

Hører Hun, Jomfrue Lise! hvilken høi Priis den gode Cort ikke sætter paa Hende!

Cort.

O ja, Jomfrue Edede! ingen er saa heit agtet i mine Tanker, som min Lise. Hun elsker mig — og hvorfor! — fordi jeg stræber efter at fortjene denne Kierlighed.

Edede.

Paa den Maade vil nok alting gaae godt.

Cort.

Jeg haaber det samme. Jeg har taget Dem til vores Mynster. Jeg seer jo hver Dag, at Himlen lægger sin Belsignelse i Deres Flid. Jo flittigere De arbejder, jo mere Arbeide faaer De. De har Deres Udkomme paa en ærlig og skikkelig Maade;

Maade; og endskient De ikke svajer med Guld-
Uhre og i lange Pelse, saa har De dog mere Ære
deraf. Jeg kan argre mig, naar jeg seer disse
unge Tøse løbe langs ad Gaderne. De overgaae
de sterste Damer i Pragt, da de dog ikke paa en
ærlig Maade kan fortiene 100 Rdlr. om Aaret.
Det hedder: der er een holder hende. (bitter) Ja,
een skulde holde hende, medens jeg pryglede hende
dygtig i min Spand-Kem.

Udele.

Naa, naa, min gode Cort! Han bliver hid-
sig — sæt sig, og drik en Kop Caffe.

Cort.

Tak! — Nei, min Nige! store Herlighede
der lover jeg Dig ikke.

Lise.

Dem forlanger jeg ikke heller.

Cort.

Men fryse og sulte skal Du ikke heller.
Jeg har lært at sye Skoe, og jeg har Ænst til at
sye Skoe. Saalænge der ere Fødder til, som skal
have Skoe, og saalænge der er Kraft i disse Arme,
saalænge er der ogsaa Ænst i dette Hierte til at ar-
bejde; og saa maatte det jo ogsaa gaae underlig
til, om vi ikke skulde faae vores daglige Udkom-
me. Ikke sandt — Lise er al min Rigdom?

B

Lise.

Lise.

Ikke sandt — Cort er al min Rigdom?

Udsele (til Anneke.)

Hun sidder jo i Tanker og græder.

Cort.

Vor Moer glæder sig allerede i Forveien
over sine Børns Lykke (tager hendes Haand.) Ikke
sandt?

Anneke.

Var kun vores Tilstand noget bedre.

Cort.

Bedre? hvis Tilstand er vel bedre, end dens,
som er fornøiet. Hvor ofte sidder ikke en stor
Herre i sin prægtige Equipage, og seer misunde-
lig til Sangskjæreren, naar han med Graadig-
hed spiser sit Flesk og Brød, og imidlertid holder
sig roelig op til sin Sauge-Blok. Sangskjære-
ren tænker kun paa, at faae en Favn Brænde end-
nu at arbeide i, da den store Herre derimod svæver
af Spekulationer over, hvorledes han skal styrte en
anden stor Herre, som maaskee sidder i samme
Damp for hans Skyld; og dog omfavne de hin-
anden efter Sædvane, som Venner, naar Sang-
skjæreren derimod banker sin Fiende, eller faaer
Bank af ham, ligesom det kan falde sig; og siden
gaae de ind til Brændeviinsmanden, for at drikke
en Pegel til Forligelse. Troe mig, den sande Lyk-
salig-

salighed i Verden bestaaer i Maadelighed — Maadelig i Stand — Det Barn, som sidder paa en Skammel, støder sig aldrig saa haardt, naar det falder, som det, der sidder paa det øverste Trin af en Stige — Maadelig i Mad og Drikke, det vedligeholder Sundhed — Maadelig i Vilkaar — jo mindre Herlighed jeg har her i Verden, jo glædere forlader jeg den, og vi skal jo dog eengang afsted.

Edele.

Han er jo ret en Philosoph? —

Cort.

Fanden veed, hvad det er for en Karl. — Stop! — Er det saadan en, som foreskriver andre de Love, som han hverken kan eller vil holde selv. Nei! saadanne Karle synde i Smug, og bruge deres Hellighed til Dække. Cort siger, hvad han meener, endskjønt det just ikke er saa ziirligt. — Skoe kan jeg sje, som ere nætte; men Pas for det andet.

Edele.

Den Mand er altid æret, som forretter til Gavn, hvad han tager sig for. I mine Fries-Timer læser jeg undertiden Bøger. Herre Gud! hvor tidt jeg ærgrer mig da. Folk, som ikke engang forstaae at stavere, giver sig af med at skrive Bøger, og tør ordentlig indbyde til Subscription.

tion. Jeg er ikke lærd, men jeg har sund menneskelig Forstand; og da jeg tillige er meget begierlig efter at læse, saa bliver jeg ofte sunidt for mangan Rigsdaler.

Cort.

Gives der ogsaa Fuskere i det Laug? — Hvorfor jage ikke Mesterne efter dem? — Jeg kan ligesaa lidt taale, at Fuskere faae Lov at arbejde, som at en brav Mand ikke skal faae Arbejde, fordi han er fattig.

Edede.

Ja! det gaaer ikke altid saa rigtig til.

Cort.

Og oven i Kiøbet har vel saadanne lærde Fuskere nogle fattige Friemestere, som gjøre Arbejdet for dem, og siden sælge de det for deres eget. — Ja! jeg skulde være Oldermann for det Laug.

Edede.

Han blev for streng, min Ven!

Cort.

Det er ogsaa noget, som jeg ikke forstaaer, og som heller ikke rager mig. — Det er silde — jeg maae hen til min gamle Fader — jeg lovede at komme til ham i Aften. — Farvel Moer! — Farvel Jomfrue! — Farvel min Lise! —

Lise

Lise (som følger ham.)

Bliv ikke for lange borte —

Cort.

Nei! — (i det han gaaer) Din Moer er
saa koldfindig i Aften.

(De gaae.)

Siette Scene.

Anneke, Edele.

Edele.

Hvilket smukt Par! — Sandelig! jeg er
ikke misundelig; men jeg var næsten i Stand til
at misunde Lise saa smuk en Kiereste. — Naar,
Moer! Hun sidder jo i Tanker — Hun græder
jo — det er vel Glædens Taarer. — Hvilken
Moder vilde ikke ogsaa glæde sig over at have saa
flittig en Datter, og at denne Datter havde saa flit-
tig, saa skikkelig en Kiereste.

Anneke.

Hidindtil har det ogsaa været min eeneste
Glæde — men paa et Par Dage har jeg været
saa underlig — Jeg veed ikke selv — der fore-
staaer os vist en stor Lykke, det maae Jomfruen troe.

Edele.

Gud give det! — jeg har vel ikke nødig
at forsitte Hende, at jeg ikke vilde misunde Hende

B 3 det;

det; — naar saa var, saa maatte Hun jo have dobbelt Glæde af at see disse forelskede Folk samlede. Hvad Hun nu kun ønsker at kunde give dem, det var Hun jo da i Stand til virkelig i Gierningen at opfylde. Men overalt! Slaae disse Grillen af sit Hoved. Sæt sin Tillid til den Mand, som vil velsigne vores Gliid, og give os det, som tiener til vores Bedste. Det er kun Daaren, som drømmer om Lyksalighed, og glemmer, at han skal erhverve sit Brød i sin Sveed.

Anneke.

Men Drømme betyde dog vist noget? Det er jo dog et Barsel, som = = =

Edele.

Saa ofte har forført Folk.

Anneke.

Hvad skal man da adlyde?

Edele.

Fornuften.

Anneke.

Og hvad byder den?

Edele.

At forrette sit Kald utrættelig, og slaae alle Grillen bort.

Anneke.

Men bør man ikke ligesaavel vove, som andre — hvem veed? = = =

Edele.

Ed ele.
Det er kun Daaren, som lover sig selv Guld og grønne Skove. Den Fornuftige derimod veed, at, naar han anvender Gliid, saa faaer han Løn for sit Arbeide. Følg derfor mit Raad, Moer! — og lad de Griller fare. Hun har jo selv ofte drevet Spot med dem, som vilde spille sig riig i Lallotteriet.

Anneke.

Det har jeg ogsaa; men just derfor frygter jeg, at der ingen Held og Lykke har været ved de Tall, min Mand har taget. — Man maae ikke drive Spot med Lykken.

Ed ele.

Det bør man ikke heller; — men man bør ynke dem, der sætte alt for blind Tillid til den. Jeg kan ikke beskribe Lykken for Hende, thi jeg er ikke studeert; men jeg forestiller mig, at den er et tilfældigt Væsen, som følger og forlader os, ligesom vi handle fornuftigt eller daarligt til.

Anneke.

Seer Hun vel — blev Lykken da ikke fra os, naar vi handlede saa daarligt, at lade være at spille i Lallotteriet.

Ed ele.

Hun tager uden Tvivl feil af den blinde Lykke, som staaer paa Glas-Machiner, og af den

sande Lykke, som man heller burde kalde den Betsignelse, hvormed Gud kroner vort Arbeide. — Dersom vi arbeide, saa handle vi fornustig, og saa faae vi den. — Arbeide vi derimod ikke, saa handle vi ufornustig, og saa bliver den borte.

Anneke.

Ah, Zomfrue Edele! — Gud forlade mig det! — Jeg har aldrig havt slige Griller i mit Hoved før. — Saavel De, som enhver anden, der kiender mig, maa jo tilstaae, at jeg stedse har arbeidet med Flid og Eyst. — Men paa nogen Tid er Eysten temmelig forgaaet mig. Jaer praeker saa meget for mig om dette Tsalotterie, og den store Gevinst, og den Rigdom, vi derved skal erhverve, at jeg er bleven kied af at arbeide. Jeg søger at undertrykke det, og især snakker jeg min stakkels Eise efter Munden, for ikke at bedrøve hende — men = = dog = = .

Edele.

Is! der kommer hun — lad os tale om andre Ting. — Har Hun ikke det Pund fine Her færdig Moer, som Hun skulde spinde for mig?

Anneke (fatter sig.)

Jo! — Her er det.

Edele.

Vel, Moer! den Traad er fint spundet.

Anneke

Anneke (sagte.)

— Gid det var den sidste — (høit) Det er mig kiert, om Hun er fornøiet.

Edele.

— Ret fornøiet! — Jeg skal skikke Hende Pengene need strax.

Syvende Scene.

Lise (bringer Lys). De forrige.

Lise.

Det begynder at blive mørkt, derfor tændte jeg Lys. — Moer har giort Cort ganske bedrøvet. Han troer, at Moer er vreed paa ham, siden Hun var saa koldsindig mod ham.

Edele (munter.)

Ei, min Pige! Hendes Kiereste er ret en Toffe. — Naar Hun er kun mild imod ham, saa har han jo ikke mere at bryde sig om.

Lise.

Siig ikke det, Jomfrue! han bærer saa stor Erbedighed og Kierlighed for min Moer, at han bliver strax needslagen, naar han seer den mindste bedrøvede Mine i hendes Ansigt, eller mærker det mindste Tegn til Sygdom. I hvor fier han har mig, saa troer jeg dog aldrig, at han gistede sig med mig, naar det var Moer imod.

B 5

Edele.

Edede.

Han tænker som en ærefier Karl — men
Kloffen er mange, jeg maae gaae. — Farvel,
Moer! forgiøt nu ikke, hvad jeg har sagt Hen-
de. — Farvel, Lise! bliv Hun kun ved at elske
sin Kiereste, saa bliver alting godt, og saa bli-
ve De vist et lykkelig Par.

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Skafrok, Lise, Anneke.

Skafrok (som møder Edede.)

Snut gif, og Snut kom — Det gaaer
lige op. — Jeg har været henne hos Bertel
Skaalbroer, og faaet mig en Krus Bier. —
Din Mand sidder der, og prater om det Tallo-
terie — og den store Gevinst. — Han bliver
en stor Makador, om han vinder denne Dvater-
ne. — Men hør! ligemeget derom, enten han
vinder eller taber, saa skal jo Lisgen dog være
min Kone. — Hører Du, min Løs! Jeg har
Grunker, og jeg har kun den eene Søn. Jeg
veed nok, at han suuser her, men Pokker skal
føre ham bort; derfor har jeg faaet ham op paa
den Regents. (Smidlertid gaaer Anneke bort.)

Lise.

Lise.

Det var ret, Fatter Skafrok! Han kunde ellers blive en farlig Karl. Han begyndte alt at frie, da han gik i den sorte Skole.

Skafrok.

Ja! seer man — ja! jeg veed det — ja! det har han efter Gaeren. Førend jeg blev Svend, havde jeg allerede en Kiereste; men hun blev ked af mig, fordi Folk kaldte hende Drenges Skrædderens Jomfrue. — Jo! Jo! jeg har været en frisk Fyr, og jeg er endnu Karl for min Hat. Men jeg skal løse Nykkerne af den Dreng. — Sej for en Ulykke! hvorledes klæder det for den Hvalp, at være saa liderlig.

Lise.

Fatter har Ret! — Folk kunde snart lade de mig Drenges-Studenternes Jomfrue.

Skafrok.

Ha! ha! Drenges-Studenternes Jomfrue — Hun har Ret — saadan en Knægt vil begynde at frie, førend han faaer Skiæg paa Hagen.

Lise.

Somme ere for gamle, og somme for unge.

Skafrok.

Somme for unge — ha, ha, ha, — Nei! en Mand som jeg — jeg har Anseelse — see paa mig.

Lise.

Lise.

Jeg gior ogsaa.

Skafrok.

Troe mig — jeg er en frisk Fyr i mit
Bæsen.

Lise.

Det kan jeg nok see.

Skafrok.

Naar jeg stikker min Næse saadan i Bei-
ret, saa kan ingen Pige lade mig gaae i Roe.

Lise.

Det vil jeg troe — det vil jeg troe. —

Skafrok.

Og, naar jeg gaaer paa Gaden, saa raabe
de: — Sikken een! — Sikken een! — Pst! —
Pst! — og naar jeg saa vender mig om, saa
lee de af fuld Hals (leer.)

Lise.

Ha! ha! ha! (spottende) det gaaer dem,
ligesom saa mange andre; — men det kommer
deraf, at Mester Skafrok han ligner en — hvad
kaldes nu de rare Dyr, som føres hjem? — en —
ka — a — ka —

Skafrok (med et Hop.)

En Kakadue — (kroer sig) Rigtig, min
Snut! — saa rigtig som noget. — Mester
Skafrok og en Kakadue — saa rigtig som noget —
som

som eet og det samme. — Troe mig, at jeg kan
bryste mig (gaaer frem og tilbage.) Det er ikke saa-
dan en Spirrevip, som min Søn. (S det han
saaledes bryster sig, støder han paa Mester Stavelin,
som kommer ind).

Niende Scene.

Stavelin. De forrige.

Stavelin (paa Gulvet.)

Hv — ad er det for Si — as, min goe
Me — ster Ska — af — rok?

Ska frok.

Ei! saadanne 10 Malere tager jeg paa
min Samvittighed.

Stavelin.

Tæ — en — ker Han, at jeg ska — al
være Hans Na — ar — fordi jeg nu ska — nl-
der Ham for et Mars Hu — us-Leie, saa tæ — en-
ker Han fejl. — Me — ster Sta — avelin
er ikke vant til saa — dan Co — onfect.

Ska frok.

Ei hvad — stor Sag at vælte Indvolde-
ne i saadan en Karl (dreier ham rundt) hvor meget
kostede vel det? — Mester Skafrok kan betale
100 Stkr. saadanne Malere. — Farvel, min
Snut! jeg gaaer paa Viinkielderen — jeg —

Lien

Tiende Scene.

Stavelin, Lise.

Stavelin.

Den Skræ — æ — ræder — er ligesom han var gal.

Lise.

Ja! han er forliebt, Mester Stavelin!

Stavelin.

Ja! — saa er ha — an undskyldt. —
Er He — endes Gaer ikke hiemme?

Lise.

Nei! han er gaaet i Dllhuset.

Stavelin.

Naa! — hos Be — ertel Staa —
Kaalbroer.

Lise.

Han lovede, at han vilde komme snart hjem,
men han glemte det.

Stavelin.

Ja! saa vil jeg ta — ale med ham i
Morgen ti — idlig. Jeg har noget af Bi —
igtighed at tale med ham (vil gaae.)

Lise.

Ligesom Han vil, Mester Stavelin!

Sta:

Stavelin (vender sig stolt.)

Mester Sta — avelin! — Ja — i
Mo — orgen bliver Me — ester Sta — ave-
lin nu a Ka — arl for sin Ha — at. —
Far — vel!

Ellevte Scene.

Lise (allene.)

Han venter ogsaa efter Talletteriet — naa!
det er sandt — enhver har dog sin Lyst i Ver-
den. — Jeg venter allene efter min Cort. —
Klokken er allerede mange — vi drak silde Caffe,
og Tiden løber snart — mørkt er det, og sildig
bliver det — jeg er saa bange, at han er kom-
met noget til. Faer er ogsaa ude; men han hys-
ter sig nok; thi han er vandt til Louren. Nu
vil jeg gaae ind og see til Moer — hun feiler
vist noget, siden hun har lagt sig — paa een-
gang blev hun saa koldsendig. — Siden vil jeg
passe paa Cort oppe i Vinduet. — Jeg veed ikke,
hvorledes han skal komme ind; thi vor Faer har
Gadedørs-Nøglen med sig.

(Hun gaaer.)

Tolvte

Tolvte Scene.

(Theatret forestiller Gade. I Mørket skimter man Skafroks Huus. Paa den anden Side, næsten i Fond de Theatre, ere og Huse, hvoriblant eet med tvende Kielder-Lemme, som ere skraae op til Huset, af hvilke den eene staaer aaben.)

Anton. (lister sig frem.)

Harde jeg kun fat paa hende. Det er saa fielden, at hun lader sig see i Vinduet, og hiemme kan jeg aldrig faae hende i Tale. Den gamle Nar, jeg har til Gaer, bilder sig ind, at hun er forliebt i ham. Han har tidsnok — ha — ha — ha — Nei! en ung raff Student — det er noget andet. Den Regents er mig forbandet i Veien! — jeg maae forsøge — Pst! Pst!

Kield Bægter (som kommer op fra den aabne Lem.)

Hvem taler saa høit — svar?

Anton.

Jeg forstyrre Jer nok i Jeres Sønn.

Kield.

Ja! jeg skal forstyrre Dig, Din unge Bengel! — vil Du giøre Nar af en Justits-Betient

Betient paa sin Post; tag Dig i Agt — her er
 Piben!

Anton (taer i Lommen.)
 Det er koldt i Aften, Kield!

Bægteren.
 Hvoraf kiender I mig?

Anton.
 Jeg er jo Mester Skafroks Sen.

Bægteren (sagte.)
 Din Skielm! det var Dig, som øste Nat-
 Potten over mig i Sommer, da Du gik i Latine
 Skolen — jeg skal nok betale Dig.

Anton.
 Hvad siger I, Kield?

Kield.
 Jeg siger: at det er en daarlig Post her.
 Her vanker ingen Drickpenge — det betaler
 sig ikke.

Anton (gier ham Penge.)
 Det er rigtig nok, Kield! see der — drik
 min Skaal for det.

E

Kield.

Kield.

Tak! (sagte) Jeg træffer Dig nok.

Anton.

Hvad siger J?

Kield.

Jeg siger, det var vel, at jeg traf Jer.

Anton (sagte.)

Fanden troe Dig — (hoit.) Her, Kield!
Kiender Du noget til den smukke Jomfrue,
som

Kield.

Ja vist! — Her boer hun paa Sahlen —
naar jeg banker 3 Gange med Morgenstiernen, saa
sætter hun Lys i Vinduet; thi saa veed hun, at
der er Fremmede.

Anton.

Oh Nei! jeg meener den smukke Pige, her
boer — i min Faers Hus — Skoemagerens
Datter.

Kield.

Vist kiender jeg hende — Jer Faer frier
jo til hende.

Anton.

Anton.

Men hun skal blive min Kone. Hør, Kiold!
der har Du en Rigsort til — gaae Du hen i
Din Kielderhals, og sov — Gaaer der et Par
Raab over, saa er det jo det samme. Jeg vil
saa gierne tale med hende; men naar hun seer
Dig, saa skammer hun sig.

Kiold.

Vil I love mig, at I ingen Allarm vil
giere?

Anton.

Det lover jeg Dig! — Det var jo mod
min egen Fordeel. Giorde jeg Allarm, saa vil
bede jeg jo mig selv.

Kiold.

Saa vil jeg da gaae need i min Kielder —
jeg kan nok taale at faae en Lur — (sagte i det
han gaaer) Jeg skal nok fange Dig.

Anton.

Nu skal du faae Betaling for alle de Gan-
ge, du har sladdret om mig for min Faer, naar
jeg kom for sildig hjem. I Sommer giorde jeg
dig vaad, nu skal jeg tørre dig igien for det i
Kielderhalsen. Naar du nu sover, som ikke vil

vare længe, saa lukker jeg den anden Lem i med, for Trækvinds Skyld, og slaaer denne gode Tasse-
 Laas for — saa sidder du der forvaret fra Kat
 og Skarn. — Jeg kjoebte den for 14ten Dage
 siden til det samme Brug; men jeg har længe lu-
 ret forgieves paa Leilighed. Men i Aften har
 du faaet din Sovedrik ind — Cum vulpibus
 vulpinandum, sagde vi altid, naar vi nar-
 rede vores grædste Conrector. (Han lurar ved Huset.)

Trettende Scene.

Lise i Vinduet. Anton paa Gaden.

Lise (lurer.)

Mig syntes, jeg hørte nogen tale.

Anton (for sig.)

Der er hun — (meget sagte under Vinduet)

Her er jeg.

Lise (som troer, det er Cort.)

Naa! da var det vel.

Anton (endnu sagte, af Frygt
 for Bøgteren.)

Jeg har gaaet her længe — luk mig ind.

Lise.

Ja! gid jeg kunde.

Anton

Anton (for sig.)

Hun vil lukke mig ind — jeg har vundet

Spil.

Lise.

Vie til Faer kommer hjem.

Anton.

Er Faer ikke kommet hjem endnu?

Lise.

Nei! begge de Gamle ere ude at drikke.

Anton.

Is! Faer maae ikke see mig — hielidt —

(gaaer hen og lurar til Kiøderhalsen.) Han snorker
alt — (lukker den anden Lem i mod, og sætter Laasen
for.) Farvel, Kiøld! — (lurer endnu et Par
Gange.)

Lise (imidlertid.)

Uden Tvivl har du sviret lidet. Mig synes, dit Maal er forvendt. Ja, ja! eengang er ingen Gang. Jeg er kun bange for, at det er for Moers Skyld, du tager saadan affæd.

Fiortende Scene.

Cort. De forrige.

Cort (kommer til Huset, medens Anton staaer endnu ved Kiøld, raaber:)

Daniel! luk op?

Lise.

Bevar os vel! Han husker ikke, at Han nyelig bad mig lukke sig ind.

Cort.

Hvem taler? — Er det Dig, Daniel?

Lise.

Nei, min Bedste! — det er Din Lise, som venter efter Dig.

Anton.

Her er jeg, min Pige! — Har Du nu Nøglen?

Cort.

Hvad? — Hvem er det?

Lise (sagte.)

J Alsten har han Høiden. Jeg maa snakke ham efter Munden.

Cort.

Cort.

Har Du Nøglen?

Anton.

Harde jeg Nøglen, saa lukkede jeg mig
selv ind.

Lise (sagte.)

Du hørte jeg ham aldrig saaledes væve —
(høit.) Hvem taler Du med, Cort?

Cort.

Med Dig.

Anton.

Cort! Her er en Snushane — (nærmer sig,
og griber om ham) ha, ha! Her er et Mand-
folk.

Cort (ligesaa.)

Hvem der? — en Snushane?

Anton.

Een af os, Camerat! — Val Dig herfra.

Lise.

Himmel og Jord! Her er et fremmed Mand-
folk — hvem er det?

Anton (noget høiere.)

Du jeg veed ret, saa arbejder han hos Din
Fader — Mose Skuster! hvad snuser I her efter?

C 4

Lise.

Lise.

Det er jo Mester Skafroks Søn.

Cort.

Ha, ha! er det Dig, goe Karl! Gaae Du
hiem paa Regentsen, og læs i Dine Bøger; hvad
har Du her at snuse efter? Jeg skal smøre Din
latinske Ryg i Spand-Kemmen — Daniel!

Lise.

For Himlens Skyld! gjør ingen Allarm!

Cort.

Du gaaer blindt, Camerat! — Jeg veed
nok, at Du gaaer her og støver efter min Lise;
men jeg kiender hende for vel dertil.

Anton.

Du vilde have saa deilig en Pige til Ko-
ne? — Det skal blive Lagn.

Cort.

Det skal blive sandt, til Trods for Dig.
Vi to skal nappes om det.

Lise.

Har I nogen Rettighed til mig, min goe
Mose Anton! saa siig frem — dølgt intet.

Anton

Anton (smigrende.)

Jeg har den Rettighed, at jeg kan fordre = = =

Cort (taer ham i Brystet.)

Dygtige Prngl — ikke saa? — (prngler ham i sin Stof.) Jeg skal banke Kierligheden af Dig, paa tvers og endelangs.

Anton (græbende.)

Ja, slaae kun, slaae kun! det er det samme.

Cort (bliver ved.)

Beed mig kun ikke derom.

Lise.

Na dygtig — dygtig — paa saadan en Vresskiænder.

Cort.

Han faaer vist sin Rettighed; men man kan ikke saadan kiende det i Mørke.

Anton (som seer de to Gamle komme med deres smaae Haand-Vygter.)

Hei! hielp — hielp — kom mig til Hielp, man oversalder mig.

Femtende Scene.

Mester Just. Mester Skafrok. De forrige.
Siden Kiold og Raboe-Bægterne.

Just og Skafrok.
Hvem bliver overfaldet?

Anton.

Det er mig, Faer! — det er mig! —

Skafrok.

Er det Dig, Anton?

Anton (som faaer endnu nogle
Drag.)

Ja!

Cort (prygler, men rammer
Skafrok.)

Just ham! just ham!

Anton.

Faer kommer, som han var kaldet.

Skafrok.

Ja, det mærker jeg, for at faae Prygl.

Cort.

Jeg beder om Forladelse — man kan ikke
see i Mørke. Skaf-

Skafrok.

Men man kan dog træffe i Mørke.

Just.

Åh! det er jo min Svend Cort.

Anton.

O ja — det er ham! — See til, at Faer
faaer ham væk.

Skafrok.

Hvad betynder disse Spectacler? — Jeg vil
give et Stød i Piben.

(Han støder i sin Pibe, og bliver strax svaret af
Naboe-Bægterne, som komme een efter den
anden. Noget derefter Kield.)

Første Bægter.

Kield? Hvor er Du Kield? — Det er jo
paa Din Post. — Du bør jo møde først?

Kield (som rusker i Lemmene.)

Jeg kan ikke komme frem.

Anden Bægter.

Hvad! sover Du paa Din Post? — Hvor-
ledes tør Du vove det?

Kield

Kield (bliver ved at rasle med Lemmene.)

Der er slaget Laas for Kielder-Lemmene.
(Smidlertid lukker Skafrok op, og gaacr ind med Just.
Cort smutter ind med, men støder Anton tilside.)

Første Bægter.

Du sidder altsaa i Arrest, Kield?

Kield.

O ja! see I kan faae mig ud.

Anden Bægter.

Ja! det vil nok holde haardt (griber Anton,
som vil smutte ham forbi.) Ha, ha, goe Karl! det
er nok Dig, som gjorde Klammerie?

Anton.

Slip mig! slip mig! jeg er Mester Skaf-
roks Son.

Kield.

Hold fast paa ham — det er ham, som
flog Laasen for Kielder-Lemmene.

Anden Bægter (tager fat i den
anden Skulder.)

Ha, ha, goe Karl!

Anton.

Anton.

O slip mig! slip mig!

Første Bægter.

Nei! her hjælper ingen Ven.

Lise og Cort (i Vinduet.)

Hold fast paa ham, ellers løber han.

Slafrok.

Hvorfor trække I saadan affted med Drengen? — Det har jo ingen Hast.

Første Bægter.

Han har narret vores Cammerat.

Kield.

Han er Skyld i, at jeg sidder her i Arrest.

Cort.

Han stod her uden for, og vilde liste sig ind til Lise.

Lise.

Han tænkte at vilde forføre mig.

Slafrok.

Ei, Du liderlige Selle! — træk affted med ham.

Anton.

Anton.

O hielp, Faer! — hielp!

Skafrok.

Jeg vil ikke høre et Mul.

Anton (græder.)

Ah! nu slæbe de affted med mig — Hei!
Gevalt! — Gevalt!

Anden Bægter.

Nu skal Du faae Betaling for det Puds
Du spilte vores Cammerat.

Anton (som gjør Modstand.)

Ah! det gaaer galt.

Anden Bægter.

Gjør Du Modstand, saa henter vi Stis-
gen. — Morten! tag Din, den er nærmest.

Kield.

Ah! seer til, at I kan faae Laasen fra,
Cammerater!

Første Bægter.

Det er os umueligt, med mindre vi havde
Nøglen til Laasen.

Anden

Anden Bægter.

Hvor har Du gjort af Nøglen?

Anton (som vil igien smutte fra dem.)

Jeg har aldrig haft nogen.

Første Bægter (sætter Morgenstjernen for ham.)

Holdt, goe Karl! jeg skal nappe Dig.

Kield.

Jeg kommer vist til at bære den spanske Kappe.

Bægterne (som slæbe af med Anton.)

Ja! vi kan ikke hielpe Dig, Broer!

Anton.

Slip mig dog!

Lise og Eort (i Vinduet.)

Hold fast — Hold fast — Ellers løber han.

Bægterne (som gaae.)

Vi have holdt saadan Karl før.

Kield.

O jeg Ulykkelige!

De andre Bægtere.

Vi kan ikke hielpe Dig — (de trække af med Anton, som skriger — de andre i Vinduet raabe: hold ham! — Kield raaber: løs mig! — og saaledes endes den første Act.

Anden

Anden Act.

Første Scene.

Scenen er igien Mester Just's Bæresser.

Just, Anneke.

(De have nylig drukket Caffe; paa Bordet staae Kiedel og Kopper.)

Just.

Hvor er Lise?

Anneke.

Hun er oppe paa Bærkstedet med Caffe til Cort.

Just.

Ja! det Bærksted behøve vi nok ikke her-
 efter, Moer! — En Skielm maa arbeide, naar
 jeg bliver saa riig.

Anneke.

Nu fører han mig paa de Griller igien. —
 Ja! det var skient nok, Faer! naar man kunde
 faae det saa mageligt her i Verden.

Just.

Just.

Mageligt! — Fuldt op i alle Kandter. —
 Vi skal leve lystig — og vimse omkring, ligesom
 andre fornemme Folk. En Adriene skal Du saae
 af det tykke Triumphant — men saa maae Du
 suores; — thi det er saa curiosk at være snæver.
 Ingen maae see paa Dig, at det er Mutter, som
 har siddet der og spundet.

Anneke (som under denne Re-
 plique bliver krye.)

Gud skee Lov! jeg vidste endda nok at
 kikke mig blant Folk.

Just.

Intet er vissere, end at jeg jo vinder i Dag.
 Hør nu kun, Moer! — hvad jeg drømte i Nat —
 og i Nat sov jeg godt; thi jeg var halv fuld i
 Aftes.

Anneke.

Du sover altid godt.

Just.

Vist betynder det godt. — Saa drømte jeg,
 at Du var saa deilig og yndig. (Her kommer Lise,
 som vil tage Theekopperne bort, men standser.)

Anneke (beseer sig.)

Gud skee Lov! jeg skader intet.

D

Just.

Just.

Net vist skader det intet — jo smukkere man er, jo bedre er det — og saa drømte jeg, at Du var saa prægtig klædt i Silke-Klæder, med et stort Kniplings-Sæt, en stor Guldkæde om Din Hals, og et Par store Guldpankeløkker i Dine Øren.

Anneke.

Det er mere end jeg forlanger.

Just.

Forlanger! — Ih! Du skal ogsaa faae det — og saa syntes mig, at vi holdte vores Datters Bryllup.

Lise (i en høi Tone.)

Mit Bryllup?

Just.

Ja! og at vi giftede Dig med den rige Mester Skafrok.

Lise (i en lav Tone.)

Hvem vilde vel have ham?

Just.

Vist vil Du have ham — jeg veed nok, hvem Du stikker Dine Fingre efter. — Saa kommer vi til at leve i Herlighed og Glæde. — Hør Børn! jeg gaaer ud nu — jeg har ingen Roe paa

paa mig. — Jeg vil gaae hen og see paa et Huus, som jeg kan faae tilkøbs i store Kongens Gade. — Der ere Bærelser, som ere værd at boe i. — Der er en Trappe, som er saa breed, at Du vist kan vende Dig med Dine Hofstepuder.

Anneke.

Det maae dog vel være Fiskebeens-Skiørt?

Just.

Trøje og Skiørt? — Nei! — En Kiøle med langt Sløb. — Saa skal vi leve. — Ja! jeg sidder her og fordyber mig i Speculationer, og husker ikke paa, at jeg skal op paa det nye Meubel-Magazin, for at leede mig nogle smukke nyemodens Meubler ud. Mester Just vil være galant, og her maa ingen Tegn være paa, at jeg har været Skoemager.

(Gaaer.)

Anden Scene.

Anneke (for sig selv, medens Lise bærer Theetsiet ud.)

Herre Gud! vil da min Enkles Soel nu endelig lade sig see. Jeg har længe nok stridet med mig selv, inden jeg kunde blive fuldkommen

overbevist; men nu troer jeg fuldt og fast, at intet er vissere. — Mit Sind var saa uroeligt i Aftes — al min Lyst til Arbeide er forsvunden, og jeg = = = jeg behøver jo ikke heller at arbeide herefter. — Jomfrue Edele maa nu snakke, hvad hun vil, saa bliver jeg dog i den Tanke, at vor Faer vinder i Dag. (Til Lise, som kommer ind.) Glæd Dig nu, mit Barn! — Bores Lykke nærmer sig alt mere og mere! — I Dag vinder vores Faer vist i Talletteriet.

Tredie Scene.

Anneke, Lise.

Lise (som har begyndt at sye.)

Ja! Faer har Tidssnok. — Min Skolemester Hr. Birckfeldt sagde altid, at den, som levede af Haabet, skulde døe af Sult.

Anneke.

Spot ikke, mit Barn! Du maa troe, at Drømme have noget i sig, især naar man drømmer om virkelige og riiale Ting. — Hum! Hum! vor Faers Drom ligger mig meget paa Hjertet. Jeg var saa smuk og yndig (snæver) Gud skee Lov for en god Skabning! — og saa prægtig klædt — det vil staae mig godt. Du kan troe mig,

mig, Lise! at der bliver dog noget stort af mig, inden jeg døer. Øblet falder aldrig langt fra Træet, som man siger, og min Moder havde virkelig samme Afstand til at blive fornem. Der var Støi nok den Gang, at jeg, som en Trompetter-Datter, vilde gifte mig med en Skoemager-Svend.

Lise.

Da agter jeg min Skoemager høiere end hele Verden.

Anneke.

Ja! det er nu saa sin Sag, min Datter!

Lise.

Moer har jo selv sagt over 100 Gange, at Cort var saa fin og saa skikkelig en Karl, som nogen Pige vilde elske.

Anneke.

Kan nok være.

Lise.

Det har jo saa ofte fornøiet Moer, naar Hun har seet, at vi have elsket hinanden saa inderlig. Moer har jo ofte med sine grædende Taarer sagt os, at vi skulde være Hendes Alderdoms Stytte.

D 3

Anneke

Anneke (stryger sig paa Armene.)
Omstændighederne forandre altid en Ting.

Lise.

Du troer jeg ikke, at nogen Omstændighed kunde forandre den Kierlighed, som jeg bærer til Cort.

Anneke.

Du kiender ikke Dit eget Hierte, mit Barn! — Vilde Du, som en riig Mands Datter, giste Dig med en fattig Sloemager-Svend?

Lise.

En riig Mands Datter! Gud hielp os, Moer! Vor Faer er en god Mand, og han var bedre, førend han fik de Geiller i Hovedet, at spille sig riig i Talletteriet; men en riig Mand maa ingen beskylde ham for at være.

Anneke.

Men han kan blive det.

Lise.

Ja, paa det Lav, Moer! Harer og Faar ere ikke eens at drive i Gaard, sagde ogsaa Hr. Birksfeldt. — Nu kan jeg nok høre, at Moer fixerer mig.

Anneke.

Anneke.

Nei, mit Barn! jeg har selv holdt det for en umuelig Ting, men nu ikke mere (græder.) Jeg maa tilstaae, at min Bantroe haver været Skyld i, at vor Faer har spillet saa uhykkelig tilforn. Men jeg har siden estertænkt Tingen noiere; først hører man jo, at saa mange vinde i Talletteriet, og for det andet maa man troe Drømme og Forvarseleser, især naar det er saa fornustig en Drøm.

Lise (sagte.)

Moer taler af Hiertens Grund (høit.) Men om nu ogsaa denne Drøm har noget i sig; om nu ogsaa Faer, det Gud give! kunde vinde denne Qvaterne, skulde jeg derfor forlade min Cort? — O nei, Moer! Mig synes, at jeg da allerhelst burde holde ved ham. Han er saa skikkelig en Karl, han bliver fra alle Bertshuse for min Skyld. Han sparer paa de Penge, han fortjener, naar andre Svende drikke deres op; og alt dette gjør han, fordi han veed, at Faer ikke har Raad til at lade os komme sammen. Skulde jeg da ikke giengielde ham det, om jeg kunde? — Jo, Moer! om Faer ogsaa vandt denne Qvaterne — om han ogsaa blev saa riig som Kræsen, eller hvad det var, at Hr. Birckfeldt kaldte den rige Mand, saa burde jeg dog aldrig gifte mig med nogen anden, end med ham.

Anneke.

Føj for Skam! En riig Mand's Datter vilde gifte sig med en Skoemager-Svend?

Lise.

Om Gaer blev nok saa riig, saa er han jo dog kun Skoemager.

Anneke.

Du taler, som Du har Forstand til, mit Barn! Hvor mange gemeene Folk blive ikke store Herrer, naar de kun have Penge.

Lise.

Men mig tykkes, at det var fornuftigere, at de bleve, hvad de vare, levede godt af det de havde, og lod de Store blive det, som de ere fødte til. Jeg er dog vis paa, at de Store giøre Nar af dem i deres Hjertes, omendskjont de giøre mange Caretter af dem. Jeg er kun en eensoldig Pige; men om ogsaa Gaer blev saa fornem, at jeg kunde hedde Fruen, saa blev jeg dog saa rødt i mit Hoved, som en Tyr, naar nogen kaldte mig det; thi jeg vidste forud, at de dog meente, at jeg var kun en Skoemager-Datter.

Anneke.

Anneke.

Nu skal jeg dræbe Dig med Dine egne
Baaben. Du siger: at Folk vilde foragte Dig,
fordi Du var en Skoemager-Datter; og dog vil
Du gifte Dig med en Skoemager-Svend.

Lise.

Folk foragter mig vist ikke, fordi jeg er en
Skoemager-Datter; men fordi jeg vilde tragte
høiere, end en Skoemager-Datter tilkom. For
en Kobber-Skilling kan jeg fiobe mig en Kringle;
men forsølver jeg den, for at give den ud for en
Rigsort, saa kommer jeg galt afsted.

Anneke.

Barnet hænger Dig i Hermet endnu. Men
Du bliver nok af andre Tanker, naar Faer vin-
der sin Qvaterne. Saa vil der indfinde sig for-
nemme Friere, som nok kan jage de Griller af Dit
Hoved.

Lise.

Jeg vil ingen anden Friier vide af at sige:
Jeg elsker Cort, og han skal være min Mand.

Anneke.

Men, naar der nu indfinder sig en Friier,
som er af stor Herkomst — som er prægtig i Klæ-

der — artig i Bæsen. — Troe Du mig, han vil snart bringe Dig paa andre Tanker. — Først kommer han da til mig, det forstaaer sig — med Tilladelse, min søde Frue! (hun giver mange Reverentser) De har en Datter, hvis Skønhed har indtaget mig —

Lise (i samme Tone.)

Du hvis Faers Penge har lokket mig. — Nei, Moer! — Cort elsker mig nu, jeg er fattig; men de andre vilde først begynde paa det, naar jeg var blevet riig — (leer) men lad dem hie saa længe.

Anneke.

Lie Du kun stille, mit Barn! Viben faaer nok en anden Lyd; lad kun Din Faer først vinde Dvaternen.

Lise.

Ja! paa det Lav.

Anneke.

For alting, ingen Bantroe, mit Barn! — Meener Du, at slige Dromme komme for Nummer Nichts?

Lise.

Jeg har stor Respect for Dromme; men om jeg derfor sætter nogen Tiid til dem, det er en anden Sag. — Dog — det er lige godt — siden

Moer

Moer er saa meget derimod, saa lover jeg Hende, at jeg vil ikke ægte Cort, om Faer vinder.

Anneke (omfavner hende.)

Lover Du mig det?

Pise (giver hende Haanden.)

Ja, Moer! men saa maa Moer ogsaa love mig, at jeg faaer ham, og ingen anden, isald Faer vinder en anden Gang. — Dog, han formaager vel ikke at spille oftere, og altsaa bliver det sidste Gang.

Anneke.

— Det lover jeg Dig, mit Barn! — og vi skal begge holde vores Løfte.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Pise (allene.)

Nu er jeg da fornøiet. — Vor Faer vinder ligesaa vist denne Gang, som alle de andre Gange = = = Ah Himmel! Hvilken Angest overfalder mig — om saa skeede? — O, jeg arme Pige! — Hvilket Løfte har jeg dog giort? — Dog! — Det har vel ingen Nød. — Den Lykke var jo uhorlig? Men — — dog ikke

umuelig. — O Himmell! forbud dog det — det var den største Ulykke, som kunde hændes mig. — Med dig, min Cort! lever jeg langt gladere i min Fattigdom, end de fornemste Herstaber i overslødigt Rigdom. — Du er al min Lyst. — Naar jeg har dig, savner jeg intet — men uden dig vilde al Glæde være mig bitter — (vil gaae, men møder Stavelin.)

Femte Scene.

Lise, Stavelin med en Bog i Haanden.

Stavelin.

— Liene — re! God Mo — orgen! —
Er faer hiemme?

Lise.

Nei, Mester!

Stavelin.

Da er dog vel nu Mo — oer hiemme?

Lise.

Jo, hun er hiemme!

Stavelin.

Var da saa go — od at bede he — ende
komme ind. Mester Sta — a — velin har noget
at ta — ale med hende.

Lise.

Lise.

Mu skal jeg sige det til hende.

Stavelin.

Gis — ier det, min lille Pi — iige!

Siette Scene.

Stavelin (allene.)

Mu ha — ar jeg ingen Pe — enge; men
siden bli — iver Mester Sta — a — velin
Ka — arl for sin Ha — at. — See der
fo — fo — ommer hun. God Mo — orgen
Mu — utter!

Syvende Scene.

Anneke, Stavelin.

Anneke (sagte.)

Mutter! — (høit) Tak, Mester Stavelin!

Stavelin.

Ja, Mu — utter! — jeg ka — an
nok ikke be — tro — oe He — ende mit Er —
rende til Mester Just.

Anneke.

Anneke.

Hvorfore ikke det? — Jeg veed, hvad det er — (seer Bogen.) Det er den nye Dromme-Bog. — Kom kun hid med den.

Stavelin.

Ja! — det er en Ko — on — gelig Bog. Man læ — ærer me — ere af den, end af de læ — ærdeste Bø — øger?

Anneke.

Jeg veed det nok.

Stavelin.

Ja, Hun sp — potter nok; thi —

Anneke.

Langt fra! — Forstaaer Han at bruge den Bog?

Stavelin.

Pro — ofect! — Jeg har ikke ar — beidet i to — ve Dage, for at stu — udere i den.

Anneke.

Kan Han da see, hvad det betynder, at dromme om en deilig Kone?

Sta:

Stavelin.

Stra — ar! (blader) D — her er
det — Dei — ei — dei — ei — Dei —
tru — ug.

Anneke.

Na Snak!

Stavelin (slaaer med Haanden.)

Viekun! — Dei — Dei — Dei —

Anneke.

Nu kommer det nok?

Stavelin.

Dei — Dei — Stra — abe —

Anneke.

Jeg troer han er gal! — Deisskrabe; er
det en deilig Kone?

Stavelin.

Gaae mig en Ulykke, om der sta — aaer
andet. — Meener Hun ikke, at Me — ester
Sta — a — velin kan læ — ese i Bø — øger.

Anneke.

Slaae da op paa Smuk.

Sta:

Stavelin.

Stra — ar — (blader) Sm —

Anneke.

Naa!

Stavelin.

Sm — Sminke.

Anneke.

Igien galt.

Stavelin (slaaer med Haanden.)

Sn — Snude — her staa — gaer
det saa maen ikke.

Anneke.

Slaae da op paa Skion.

Stavelin.

Ja! — (mumler) Skis — Skis —
Skied.

Anneke.

Nu kommer det dog vel.

Stavelin (slaaer med Haanden.)

Skis — Skioege.

Anneke.

Det er dog reent galt! Slaae da op paa
K — paa Kion. Sta-

Stavelin.

Gie — ierne (blader) K — Kis —
Kied — Kied — Ps — ølse.

Anneke.

Jeg troer, I vil narre mig.

Stavelin.

Nei, Nu — utter! — saa vist gjør
jeg ikke. Men det staa — aær ikke her.

Anneke.

Jh! det var artigt — og min Mand
drømte det dog om mig.

Stavelin.

Ha — ar ha — an drø — ømt, at
hun var dei — eilig, saa ska — al jeg slaa —
aae op paa Mesterinde — (blader igien) Me —
ester Me — esterinde — Me — ester-Mand —
Me — ester-Kof — Me — esterinde er der
paa No. 8.

Anneke.

Hvad siger I — paa No. 8?

Stavelin.

Ja! — Me — esterinden staaer der,
men dei — eilig er hun min Siel ikke.

Anneke.

Ei! saa duer den Drømme-Bog ikke?

Stavelin.

Jo — orlad mig det, det er den bedste, vi har ha — avt endnu. Jeg vil ta — age 3 Nummere til i Dag. — Jeg drø — ømte først, at jeg skie — endtes med en Kæbfla — lager, som stra — ar sta — nævnede mig, og (blader) det bety — yder No. 79. — Saa drø — ømte jeg, at jeg saae en Pe — tit-Maitre med et Faa — aarehoved.

Anneke.

Det er jo Vølse-Snak.

Stavelin.

Nei! det betyder No. 22. — og saa drø — ømte jeg, at min Ko — one havde faaet Sa — an — kemangs-Bukler, og jeg ha — avde kjøbt mig en Bry — ygger-Gaard, og det skal være No. 53.

Anneke.

Men kan Mester Stavelin drømme saa meget paa eengang.

Stavelin.

D! — Mester Sta — avelin drø — ømmer altid.

Anneke.

Hvor meget har Han da sat paa de 3 Nummere?

Sta

Stavelin.

Gud be — edre mig! — Jeg eier ikke mere end 10 Ski — illing, og dem tør jeg ikke engang røre. — Dem skal Kie — ellingen have Ca — affe for. — Faaer Kiellingen ikke sin Ca — affe af Mester Sta — avelin, saa faaer Mester Sta — avelin sine ffierre Pry — vgl af Kie — iellingen. Vil Nu — utter ikke laane mig en Kix — o — ort — jeg skal sætte Hende en Bræ — andeviins-Mands Ski — i — ildt i Pandt. Jeg sku — ulde ma — ale det for — ærdig, men jeg fik ikke Tid; for jeg sku — ulde sin — udere i Drø — omme-Bogen.

Anneke.

Ja! jeg er ligesaa riig som J, Mester Stavelin! men om et Par Timers Tid saa haaber jeg vist, at blive en anderledes Kone.

Stavelin.

Ja! — si — iden troer jeg nok ogsaa, at Me — ester Sta — avelin vil blive Ka — arl for sin Hat. Farvel da! — (vender sig om) Lyd mig ad, Mutter! og ta — ag de 3 Nummere — som jeg drø — omte. — Troe Hun mig, at Me — ester Sta — avelin drø — ommer saa — ledes, at man kan finde og ta — age paa det.

Tttende Scene.

Anneke (allene.)

Na! til Lykke, min gode Anneke! I Dag bliver du frie for alle dine Bekymringer, og i Morgen kan du ligesrem lade dig kalde: min søde Frue! — min naadige Frue! — Deres Naade! — Jeg kommer til en Herlighed, som er stor, og faaer en Magt, som er uindskrænket. Penge! — ah! med Penge kan man udrette alting. — Hvad vil Naboe Stavelin sige? Hvad vil den tykke Kielder-Kone sige, som jeg saa ofte har drukket Caffe med? — Mon Dø! vil hun sige, og ret befikke mig med det eene Die. — Herre Gud! hvor Eiderne kan dog forandre sig. Den Gang hun havde Bryllup, kunde jeg ikke komme med, fordi jeg ingen Klæder havde at tage paa. Men nu skal jeg svaje i Silke og Brokade — søsbe mig i Floiel og Hermelin — og stedse have en Tiener efter mig, som jeg hver Die-blik vil spørge — Lars! man seer dog efter mig, vil jeg haabe. — For Næsten maae jeg ingen Omgang have med de gemene Sladder-Søstre. — Gomsfrue Wedele skal have Adgang til mig; thi hun skal giere min Stads.

Niens

Tiende Scene.

Cort, Anneke.

Cort.

Det er dog fortredeeligt, Mutter! Jeg er færdig med det Par Skor, og nu har hverken jeg eller Daniel noget at bestille.

Anneke.

Hvad er det min Sag?

Cort.

Det er rigtig nok! — men Fatter skulde blive hjemme, og give os Læder; — vi kunde begyndt paa de blanke Støvle-Skaster; men han har glemt at legge dem frem.

Anneke (gaaer.)

Vi kan vel snart spare den Umage.

Cort.

Stoler du alt paa dine Penge, nu du er kun riig i Indbildningen; hvad vilde der da blive af, om du blev virkelig riig?

Tiende Scene.

Lise, Cort.

Lise.

Moer er bleven reent forhyttet.

E 3

Cort.

Cort.

Jeg mærker det, min Pige! — Troer Du vel, at Penge vilde giere Dine Forældre lykkelige? — Jeg tvivler derpaa! — Din Fader var en stræbsom, ædruelig Mand, førend han fik de Griller i Hovedet, paa eensgang at blive riig. Hans Opførsel har reent forandret Din Moer med.

Lise (grædende.)

Ja, han har præket nok for hende til det. Før var hun oppe Klokken 5 om Morgenens, for at spinde paa sin Rok, men i Dag laae hun til Klokken 8; og det var alt det, at hun gad staae op, for at drikke Caffe.

Cort.

Jeg maae tilstaae, at da Du i Morges fortalte mig de Griller, Din Moer har faaet i Hovedet, saa loe jeg deraf; — men nu begynder jeg at betragte Tingene fra en alvorligere Side. Skulde Din Faer vinde efter sin Indbildning = = =

Lise (forstærket.)

Saa blev Du ikke min Mand. Ah, desto værre! Du har nok en Ahnelse om den Ulykke, som forestaaer os?

Cort.

Hvorledes? Hvad er det, Du siger?

Lise.

Lise.

Ah, destoværre! jeg har hørt Hr. Birkfeldt fortælle, at ethvert Menneske har sin gode Engel, som advarer ham. — Ah! maaskee Du allerede har faaet Din Advarsel?

Cort.

Hvad meener Du?

Lise.

Ah, jeg arme Barn! har giort min Moer et Løfte = = =

Cort (smilende.)

At Du vilde troe den Drom om hendes Deilighed. Den Tieneste kan Du jo sagtens giøre hende.

Lise.

O nei, min Ven! jeg har lovet hende, at dersom Faer vinder, saa skulde jeg forskyde Dig, og gifte mig med en riig og fornem Frier, som da vist vilde indfinde sig. Jeg gjorde dette Løfte i Ubefindighed. Gud forlade mig det! — Min Hensigt var god. Jeg fik hende ved den Leilighed til at love mig, at dersom Haabet slog feil denne Gang, saa skulde der ingen flere Banffeligheder være, om ogsaa Faer vandt en anden Gang. Gode Gud! om nu Faer vinder? —

Cort.

Saa blev Du en riig og fornem Pige, som saa fattig en Karl — en Skoemager-Svend ikke turde nærme sig til —

Lise (grædende.)

Ah, Cort!

Cort.

Saa maa jeg lade mig nøie med at staae uden for, og see paa, at den Brud blev viet til en anden, som dog ingen med større Ret burde eie, end jeg.

Lise (som før.)

Ah, min Dyrbareste! Himlen forbyde det!

Cort.

Jeg kan da allene trøste mig med, at have fortient en bedre Løn, for al min oprigtige Kierlighed.

Lise (Kaster sig utaalmodig i Cort's Arme.)

Forbandede Gevinst! Bliv dog langt fra os. — O Gud! lad aldrig den Ulykke skee.

Cort.

Nei! jeg kan ikke holde det længer ud. — Giv Dig tilfreds, min Pige! — Din Moer troer paa Drømme, og Din Faer drømmer saa længe, indtil han tilsidst seer, at han drømmer lys vaa-gen. — Vi elske hinanden, og det er jo nok.

Lise

Lise (i hans Arme.)

Jeg elsker Dig! — (kielent) og Du?

Cort.

Jeg elsker Dig! — (ligesaa) og Du?

Lise (lægger hans Haand paa
sit Bryst.)

Føel her, hvor det slaaer? —

Cort (ligesaa.)

Føel her, hvor det slaaer? —

Begge.

Det er den rene Elskov.

Cort.

Ah! saa er min Lykke uden Lige. — Naar
vi elske og stræbe, saa naae vi vist vores Maal.

Lise (fornøiet.)

Det vil jeg da ogsaa troe, min Ven! og
saa være fornøiet.

Ellevte Scene.

Skafrok. De forrige.

Skafrok.

Er Du der, min Smutken?

Lise (skielmsk.)

Ja! her er jeg — vi stode just nylig, og
talte om Fatter Skafrok.

Skafrøf.

Om mig? — Nei Alvor! — Ja! jeg er nok værd at tale om? — jeg kunde nok mærke det; thi jeg fik saadan en Hikke oppe paa Politie-Kammeret — derfor gif jeg need og drak en Glaske gammel Biin. — Ligegodt er det! — mit Søn maatte sidde paa Raadhuset i Nat. — Det skader ham intet — den unge Bengel! — hvad vil han bilde sig ind at frie her? — Ikke sandt! — Mester Skafrøf vil ingen anden Kone have, end kleine Lisgen?

Lise.

Jo vist er det sandt.

Skafrøf.

Hvad sagde jeg?

Lise.

Men kleine Lisgen vil ingen anden Mand have, end Cort der staaer — (til Cort) ikke sandt?

Cort.

Jo vist er det sandt.

Lise.

Hvad sagde jeg?

Skafrøf.

Hvad Diæblen! — Hvad vil det sige? — (svinger sig om paa eet Been, og seer Anneke i det samme.)

Tolvte

— — — — —

Tolvte Scene.

Anneke. De forrige.

Skafrok.

Hei Mutter!

Anneke.

Her Mester! jeg vil ikke vide af disse gemeene Talemaader at sige herester. — Stoeragtig er jeg ikke; men enhver maa dog have den Ære, som dem tilkommer.

Skafrok.

Om Forladelse! om Forladelse! Seer hun vel, jeg vilde kun spørge Mut — Madamen vil jeg sige, om der er noget om, at han der staaer, skal være Lisgens Mand?

Anneke (rier.)

Skafrok.

Ikke sandt! — jeg — jeg, og ingen anden skal være Madamens Svigersøn?

Anneke.

Kan vel være.

Skafrok.

Diæblen? — Grøn-Skaalingen — min latinste Dreng skal dog vel ikke gaae sin Fader i Forkiebet?

Anneke.

Vær kun ikke bange.

Skaf

Skafrøf.

Det vidste jeg nok.

Anneke.

Min Sviger-Søn maa være af høi Her-
komst — rank og smal — fin og lækker.

Skafrøf.

Hvem kan vel lignedes ved en Skrædder?
Han sætter Façon paa Folk, og skaffer dem An-
seelse. — Jeg meener derfor, at han bør bære
Prisen?

Cort.

Og jeg meener, at han bør bære Prisen,
som elsker med hendes Samtykke, hvis Haand
vil selv skienke ham denne Ære.

Lise.

Ja, min Cort! han bør bære Prisen —
og det er Dig, men ingen anden.

Anneke.

Ingen af Jer — jeg haaber, at Lykken
har langt andet i Sinde med min Datter.

Skafrøf.

Langt andet i Sinde? — Kunde vel Lyk-
ken besfiare Hende noget bedre end mig? — Jeg? —
En Mand som har Grunker — En grundmuret
Skrædder — Arbeide fuldt op — Jeg skærer
til — Svendene sye — Min Fuldmægtig skri-
ver Regninger, og de andre betale, naar de vil,
at

at sige — Mester Skafrok maa give Credit, ellers
fik han ingen Næring.

Anneke.

Jeg vil haabe, at mit Datter bliver in-
gen Haandværksmands-Kone.

Lise (tager Cort i Haand.)

Og jeg haaber, at jeg bliver ingen andens
Kone, end min Courts. — Moer husker jo nok
sit Lofte?

Anneke.

O ja, mit Barn! men Du husker ogsaa
Dit?

Lise (sagte.)

Destoværrer! (hvit) O ja Moer! — men

Anneke.

For alting ingen Tvivl! — See der —
der har 'vi Faer. — Maaskee det er allerede klart.
Han seer saa fornøiet ud.

Trettende Scene.

Just. De forrige.

Just (halv beskæmlet.)

Hei saa! nu vil det ikke vare længe.

Anneke.

Hvilket?

Just.

Just.
 Hvilket? At vores Gevinst kommer ud? —
 Nu trak Bagten allerede op. Det var et godt
 Tegn, at jeg mødte de to Karle med Machinen.
 Anneke.

Mødte Du dem?

Just.
 Ja vist! — og faae mig en Ulykke! Syn-
 tes mig ikke rigtig, at den Dukke, som staaer
 foran, neiede for mig.

Skafrok.

Hvad siger Du?

Just.

Ei Bruder! bist Du da?

Skafrok.

Hier bin ich! Hvor har Du været henne?

Just.

Spørgsmaal! — i mine Forretninger —
 i vigtige Forretninger — og saa, det forstaaer
 sig, hos Bertel Skaalbroer, hvor jeg fik Froe-
 kost. Vi vare i Klammerie for de 14 Mk., som
 jeg skylder ham.

Anneke.

Dem har han ogsaa krævet tidt nok.

Just.

Jeg skal nok betale ham dem. Jeg skrev
 mine Nummere op paa hans Skabsdør, og det
 til

til Trods for hans Næse, lige ved Siden af det, jeg skylder ham. Men hør nu, Mutter! jeg har næsten sluttet Accord om det Huus i store Kongens-Gade.

Skafrøf.

Vil Du købe Huus?

Just.

Vist vil jeg det. Mester Just vil boe under sit eget Tag. Der staaer os kun 400 Rdlr. imellem.

Lise.

Men Faer har jo ingen Penge at købe for?

Just.

Jeg faaer — jeg faaer. — Hørte Du ikke, at Lykken neiede for mig? — Gud forlade mig! — jeg bandte i det samme; thi jeg faldt i Kæmdestenen her henne i Nye-Gade, just som jeg vilde tage min Hat af for hende igien.

Skafrøf.

Hør nu, Bruder! lad nu det fare. Skal jeg ikke have Din Datter til Kone?

Just.

Du, Bruder! — Jo gewiß! Jeg vil gaae ind, for at sove. Følg med mig — kom! jeg vil sove mig Lykken til. Der ere saa mange, som komme sovende til deres Lykke. Saa kan Du sidde ved Sengen, og snakke om dette Giftermaal;

termaal; jeg sover saa bedst, naar jeg hører paa
saadan Sladder — kom Mutter!

Anneke (i det hun gaaer.)

Der skal ikke blive noget af. Min Datter
skal anderledes forsees.

Tiortende Scene.

Lise, Cort, siden Anton.

Cort (til Lise, som er bedrøvet.)

Lad kun Din Faer snakke, mit Barn! Jo
stærkere han raser nu, destofor kommer han til sin
Fornuft igien. Gode Gud! hvad er foranderlige
gere, end det menneffelige Hierte?

Lise.

Du har Ret, min Ven! men aldrig kan
mit Hierte forandres, i Henseende til den Kier-
lighed jeg bærer til Dig — kun, at jeg ikke el-
skede Dig forgieves. Jeg frygter, at Qual og
Smerter vil blive Ven for min oprigtige Kierlighed.

Cort.

Giv Dig tilfreds! lad de Grillen fare. Vi
skal endnu vinde Seier over al Modgang, og saa
skal vi leve fornøiede, og nyde samme Glæde, som
en Søemand nyder, naar han efter en stærk Storm,
omfider naaer Havn.

Lise

Lise (som omfavner ham.)

O ja, min Ven! jeg vil da trøste mig i den søde Forventning.

Cort (som kysser hende ofte under disse Replikver.)

O ja, min søde Pige! Vi skal hver Morgen fornøve vores Kierlighed, ved at igientage saadanne Prøver paa den.

Anton (som haver staaet stille under disse Replikver, kommer frem.)

Saaledes? — kysse — favne — naa! det gaaer ret brav.

Cort (som endnu caresserer Lise.)

Kager det Jer noget? Gaae først Skiæg paa Hagen, førend I vil snakke med.

Anton.

Hvorledes? I tør kysse min Brud?

Cort.

I seer ligesaadan ud.

Lise.

Men siig mig dog, Monsieur Anton! Hvad Rettighed haver De til mig?

Anton (smigrende.)

Jeg elsker Dem, det veed De. At see Dem, er min Lust.

Lise.

Og jeg elsker ikke Dem, det veed De. At see Dem, er min Pest.

I

Cort

Cort (til Anton, som endnu nærmer sig til Lise.)

Beed Han nu Beskeed? (truer.)

Anton.

Ja, ja! godt — men troe mig —

Cort.

Jeg skulde vel frygte meget for Ham?

Anton.

Jeg mærker nok, at her er Periculum in Mora.

Cort (tager ham i Nakken.)

Han vil lære mig Mores — troe mig, at jeg skal dreie hans latinske Hals om — (trækker ham ud.)

Anton (skrigende.)

Kom kun paa Regentsen! — Kom kun paa Regentsen!

Cort (som flyver hen til Lise, og bærer hende favnende ud.)

Kom, min bedste Pige! lad os gaae herfra. Alle de Mennecker vi have om os i Dag, ere galne.

Lise.

Ah, Cort! havde jeg kun ikke gjort min Moer dette forvoone Løfte.

Ende paa den anden Act.

Fredie

Tredie Act.

Samme Stue, som i anden Act.

Første Scene.

Cort, Lise.

Cort.

Endnu bedrøvet! — (seer paa sit Uhr) trost Dig nu, min Pige! nu er Klokken snart saa mange, at Din Fader og Moder kan faae de Grillen af deres Hoveder, om den store Gevinst.

Lise (bange.)

Ah! gid den Tid var forbi. Jeg er i tusende Angester — om nu Faers Tull komme ud — om nu —

Cort.

Om nu Himlen falder need — plag Dig dog ikke selv. Nu skal vi nok see, at Lykken løber om, og lader Folk vinde Dvaterner. At træffe 4 Nummere i Tullotteriet, er ligesaa urimeligt, som i Mørke at træffe 4 hvide Faar iblant 86 sorte.

§ 2

Lise.

Lise.

Men dog mueligt — Ah! hvi skulde jeg dog ogsaa giøre min Moer dette forvovne Løfte?

Anden Scene.

Bertel Skaalbroer. De forrige.

Skaalbroer (med mange Complimenter.)

Ydmygste Tiener, min smukke Jomfrue!

Lise.

Herre Gud! Han vil nok giøre Nar af Folk, min goe Mose Skaalbroer! Han vil vel kræve de 14 Mk., som har staaet saa længe paa Hans Skab? (til Cort) det er vel 7 Mk. for hver Kloft i Kridtet.

Skaalbroer.

Bevare os vel! Skulde jeg kræve saadan en lille Bagatel, Jomfrue? — Nei! hav ikke saa slette Tanker om Bertel Skaalbroer — Hun maae ikke have saa slette Tanker om mig.

Lise.

Da har Han tidt nok havt Bud om dem. Jeg tilstaaer, at det er Uret; men Faer har da heller ikke faaet Bahrene paa eengang. See her! jeg vil give Ham den Rdlr. Vær fornøiet med den for det første; naar vi faaer —

Skaal

Skaalbroer.

Ei, Jomfrue! jeg tager ikke imod dem.

Lise.

Ja, ja, min gode Mand! saa faaer Han da at lade blive. Det er da endelig ikke min Gield

Cort.

Han kunde gierne lade sig noie med den for det første. Gid Han saadan kunde faae al den Gield betalt, som han har tilgode paa den Façon, saa kunde Han snart faae Skabet toet af.

Lise.

Det troer jeg med.

Skaalbroer.

Ydmygste Tiener! forstaae mig ret — Jeg er ikke kommet for at kræve.

Lise.

Han meener vel, at det nytter Ham ikke, siden Han saa ofte har havt Bud. Faer bliver jo dog ved at sege hos Ham.

Cort (bitter.)

Destoværre!

Lise.

Og det er Ham jo Beviis nok paa, at Faer ikke vil bedrage Ham — (grædende.) For et halvt Aar siden var vor Faer ikke af den Slags Folk.

Skaalbroer.

Ei, Jomfrue! forlad mig! Gid jeg var alle Steder mine Penge saa vis, som her.

Lise.

Lise.

Ja, Spot og Skade følges ad.

Cort (vreed.)

Derfom Han gjør Nar af Folk, saa
Skaalbroer.

Bevare mig Gud! jeg vilde have den Ære
at tale med Deres Hr. Fader?

Lise.

Den Ære kan Han let faae.

Cort.

Da Han hører jo, at Datteren vil give
Ham Besked.

Lise.

Lad sig nøie med den — desuden sover
vor Faer nu. —

Skaalbroer.

Sover han? —

Cort (bitter.)

Man har godt ved at sove, naar somme
Folk ere saa villige til at give en Sovedrik ind.

Skaalbroer.

Naa! da kan han sige, at han kommer so-
vende til sin Lykke. — Nu skal Hun see, Zom-
frue! at mit Ærende er langt fra at kræve Pen-
ge. — Bevare mig Gud! — Hendes Hr. Faer —
Hr. Papa vil jeg sige, fortalte i Aftes, da han
giorde mit ringe Huus den Ære, at han havde
taget

taget 4 Nummere. I Morges skrev han dem op
paa min Skabsdør. Dersom de kommer ud,
sagde han = = =

Lise.

Jeg skielver!

Skaalbroer.

Saa bliver jeg en riig Mand. See nu
her, Jomfrue! Disse 5 Nummere ere komne ud:
1. 13. 87. 38. 8. De 4 af dem, er Deres Hr.
Faders; jeg saae dem i dette Dieblif paa Col-
lecteurs Skildt, lige over for mig, og holdt det
for min Skyldighed — (til Lise, som imidlertid er
besvimet i Courts Arme) Hvorledes? — Jomfrue? —
Ja! — Hvad Jomfrue? — Nu ikke Jom-
frue længer? — Frøken! Frøken! — Lad dog
ikke Glæden tage Overhaand — det er en stor
Lykke; men betænk = = =

Cort.

Hold inde med Sine Betænkninger. —
Min Lise! — Mutter! — Mutter! —

Skaalbroer.

Hold Han inde med Sin Mutter. — Ma-
dame Just! — Belædle Madame Just! —
Beware os vel! — Jomfruens kostbare Liv —
(tager en lille Flaske op.) Her har jeg en Prøve af
Kommen-Aqvavit, som jeg har hentet hos den
nye Distillerere. — Maaskee = = =

F 4

Cort

Cort (støder ham bort.)

Ah! gaae Han med sin Kommen-Aqvavit.

Skaalbroer.

Naa, naa! ikke saa grov. Han skal vide, at det ikke er Ham, som har vundet — det var ellers i en god Meening — jeg kan selv nytte en Taar — jeg blev ganske forskrækket (drikker.)

Tredie Scene.

Anneke. De forrige.

Anneke.

Hvad er det for en Allarm, naar min Mand sover? — Hvorledes? — Min Datter? —

Cort.

Ah, Mutter! hjælp! hjælp! vores Lise er nærmere Døden end Livet. — Dette Menneſke —

Skaalbroer.

Ah, Madame! Tiener! — ydmygſte Tienere ſkulde jeg ſige — bliv ikke vred — jeg kom her, for at tale med Deres Kiereste.

Anneke.

Ah! saa har J vel været grov mod min Datter for de 14 Mk.

Skaalbroer.

Ydmygſte Tiener, Madame! ſiger Bertel Skaalbroer — ydmygſte Tiener!

Anneke.

Anneke.

J gior kun Nar af Folk.

Skaalbroer.

Skulde jeg beegne honette Folk saa stet? —
Gud bevare mig! — Nei! — jeg kommer,
for at lade Hr. Just vide, at han har faaet alle
sine 4 Nummere ud.

Anneke.

Hvad? Hvorledes? — Er det mueligt?

Skaalbroer.

Tiener! — ydmygste Tiener! — jeg gra-
tulerer af mit Hierte.

Anneke.

Ah, jeg Enksalige! — min Datter! — min Lise!

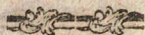
Lise (som lidt efter lidt er kom-
met sig.)

Min Moer!

Anneke.

Ah! jeg veed ikke selv, hvad jeg tager mig
for i denne Ruptur. — Cort! — folg min Jom-
frue Datter ind i vores andre Vaerelser. — Nei —
bliv her — min goe Bertel Skaalbroer! J skal
have den Ere at følge mig ind til min Mand. —
Nei! — lad os blive her — vi kan kalde paa ham.
(Hun gaaer til Doren, tilligemed Bertel Skaalbroer.)
Faer! — min søde Faer!

Hr. Just! — Hr. v. Just! — } paa eengang.
Belædle Hr. v. Just!

Begge.

Staae op — staae op — var snart —
(De lure ved Døren.)

Cort (til Lise.)

Vi ere forlorne.

Lise.

Ah, jeg Ulyksalige! — mit Hierte var
aldrig ret roeligt, efterat jeg havde giort min Moer
det ubesindige Løfte.

Anneke (ved Døren.)

Faer! Faer! staae dog op.

Just (inden for.)

Naa! naa! nu kommer jeg.

Cort (imodens de andre lurer.)

Jeg maae forlade Dig, Lise! — naar jeg
har hentet min Kuffert — for evig forlade Dig.

Lise.

Det forbyde Himlen!

Fjerde Scene.

Just (halv sovende.) De forrige.

Just.

Hvad er paa Færde?

Skaalbroer (raaber.)

Penge! Penge! Penge, Bruder Just!

Just (prygler ham.)

Hvad! Kan Du heller ikke lade mig have
Noe at sove? Skaal

Skaalbroer.

Hei! jeg vil sige Dig = = =

Just (bliver ved.)

Jeg veed det — Du sagde mig det i Morn-
ges — som Budet, saa bliver ogsaa Drikke-
Pengene. — Er det ikke nok, at Du kræver mig
i Dit eget Huus? Skal Du ogsaa —

Anneke.

Nei Mand! Du forstaaer ham ikke.

Skaalbroer.

Da forstaaer jeg saa min Siel ham.

Anneke.

Han bringer os de Tidender, at vi have
vundet i Lotteriet.

Skaalbroer.

Alt alle Dine 4 Nummere ere komne ud.

Just.

Hvad hører jeg — er det uueligt? —
Hille en Ulykke! — ja — det vidste jeg da
nok — men, hvoraf veed Du det?

Skaalbroer.

Med disse mine Dine har jeg seet dem paa
Collecteurens Skildt lige over for mig.

Just.

Ei! saa beder jeg om Forladelse, fordi jeg
tog saaledes imod Dig.

Skaal

Skaalbroer.

Ei! hvad vil det sige, at faae et Par for-
gyltde Drag. Meener Du vel, at jeg havde
ikke taget igien, naar den fattige Mester Just
havde slaget mig.

Just.

Ja, ja! vi skal nok finde paa at belenne
Dig; — og, omendskjont det ikke herefter an-
staaer mig at søge hos Dig, saa skal Du dog in-
gen Skade have deraf. — Men, hør nu Mutter!
Hvor er alt mit Værktøi? — Pokker i Bold med
det altsammen. — Hverken Søl eller Traad —
Hverken Læst eller Maal.

Anneke.

Det forstaaer sig, kixre Mand! uden at
glemme min Nok og Garnvinde.

Just (ved Arbeids-Bordet.)

Det forstaaer sig! Her maa ingen Tegtt
være paa vores forrige Stand. Kom, Bertel
Skaalbroer! Kom og hielp mig (de vil slaae i tu.)

Cort.

Nei, Mester! jeg er en fattig Skoemager-
Evend, som kan have stor Nytte deraf. Forær mig
det.

Just.

Det er Dig skjænkent — Din arme Stakkel!
Du er at beklage — Du er ret ulykkelig, at Du
maa arbeide — men! gjør ligesom jeg — spil
Dig tiig.

Cort.

Cort.

Det er ingen Ulykke at arbeide Mester!

Just. —

Mester! — Hr. Just! — bedre hen
Hr. v. Justen!

Cort.

Nu vel da! — Hr. Just! — det er in-
gen Ulykke at arbeide — den, som arbeider med
Lyft, han trives af det, han fortjener.

Just.

Ja, guten Dach! lad dem arbeide, som har
det nødig. Nu vil jeg strække mig i min Lehn-
stoel, og blive smæk feed. Du skal arbeide for
min Familie; og, fordi Du har lært hos mig, saa
vil jeg gjøre Dig til Mester, og give Dig = = =

Cort.

Min Lise til Kone.

Just.

Placht Dich der Teufel! En riig Mands
Datter skalde gifte sig med en fattig Skoemager.

Anneke.

Nei! det er forbi. — Hør, hvad min Dats-
ter siger — hun har selv affagt Dommen.

Lise (i Corts Arme.)

Ah, destoværre!

Anneke.

Hvad vi for Næsten kan være Jer til Tjeneste i,
det skal ikke moqvære os. S k a a k

Skalbroer.

Ei, min Ven! byd I ikke Jeres Næse til
her — betænk —

Cort.

Betænk Han, at Han skal holde sin Mund.

Skalbroer.

Naa, naa! betænk Han ogsaa, at det er
ikke Ham, som har vundet Dvaternen.

Iust.

Kom, Bertel! kom ind og hjælp mig Klæderne
paa — Du kan nok agere min Kammertiener.

Skalbroer.

Det er mig en Ære.

Iust.

Saa tager vi en Vogn, og fører hen til
Dit, for at tage Afskæed med det hele Compaga-
nie; og saa føre vi hen til Collecteuren, og hen-
ter mine Penge.

Anneke.

Imidlertid gaaer jeg ind, og tager min
bedste Stads paa, for at modtage min allerkiereste
Mand paa det høitideligste. (Medens de saaledes car-
resserer hinanden, høres Sang uden for af en Tigger-Kone.)

"Sulten i min Larm,

"Nøgen paa min Arm,

"Jeg for hver Mandes Dør maa vandre".

Anneke.

Hvad er det?

Lise.

Lise.

Det er den fattige Kone, som Moer giver
libt hver Manddag.

Anneke (til Døren.)

Vil I bort, eller jeg skal kalde paa de haands-
faste Karle.

Lise.

O, Moer! nu har Hun jo bedst Veilighed
til at troste den Fattige — og det er jo den saan-
de Glæde af Rigdom.

(Uden for.)

Rige Folk ei veed,

Hvor stor Uffelhed = = =

Anneke (ivrig.)

Hold Mund, Kielling! I faaer intet — man
maa ikke vænne slige Næsevise for godt.

(Uden for.)

O Mutter! forbarm Jer over mig! I pleier
jo dog = = =

Cort (gaaer til Døren, og gier
hende.)

Der, Moer!

(Uden for.)

Gud velsigne ham! Gud lenne ham!

Skaalbroer.

Det er ogsaa uforfæmnet, at incommedere
honette Folk med saadant gemeent Overløb.

(Anneke lægger sin Haand paa Justes, Skaalbroer
følger bag efter.)

Semte

Femte Scene.

Cort, Lise.

Cort.

Formaae Penge saa meget, saa gid jeg aldrig bliver riig. Tilforn kaldte hun den stakkels gamle Kone ind, og gav hende varmt Oll og Smorrebrød, og nu = = = Meener Du, Lise! at disse Penge vil giere Dine Forældre lykkelige?

Lise.

O nei! men hvis Ulykke er at ligne mod min — (i hans Arme.) Jeg skal miste Dig, min Cort! — for evig miste Dig — og hvorfor? — for et ubesindigt Løfte, som jeg har giort min Moer.

Cort.

Ja, min Pige! det er vores Skiebne. Vi bør finde os i den med Taalmodighed — at jeg maa døe — og, at Du maa leve forneiet, er nu min eeneste Trøst. Jeg har ikke nødig, som disse gesvadsige Elsker, at true med at hænge eller drukne mig. Min Sorg er alvorlig, og den vil nok selv befordre min Død.

Lise (med hæftig Graad.)

Er da min inderlige Kierlighed Dig slet ingen Trøst.

Cort.

Nei! — den piner mig nu ligesaa meget, som den vederqvægede mig før. — Overvind den, Lise! det er Din Skyldighed.

Lise.

Lise.

Kan Du overvinde Din? — Kan Du forglemme mig?

Cort.

Nei, Lise! Du bliver altid min Elskede.

Lise.

Troer Du da, at min Kierlighed er svagere end Din? — Det er en Beskyldning, som jeg ikke fortjener — og den smertes mig ligesaa meget, som den ullykkelige Forestilling, at jeg skal miste Dig.

Cort.

Kiereste Pige! forklar ikke mine Ord paa en vrang Maade; det kan ogsaa smerte mig. — Min Meening var, at jeg i dette ullykkelige Liv bestandig i Tensomhed kan beklage Dit dyre Tab — men at Du, som staaer under Forældres Myndighed, maa finde Dig i at ægte en riig og fornem = = =

Lise.

Aldrig Cort! — aldrig — Dig eller ingen.
(De staae begge i en meget sørgelig Stilling, under hvilken Skafrok kommer ind.)

Siette Scene.

Skafrok. De forrige.

Skafrok.

Slapperment! hvad hører jeg? — jeg gratulerer Dig, min Snut! — Vil nu Din
G Moer,

Moer som Din Faer, saa skal Du blive min
Kone inden to Dage. — Men Fanden staaer i
den Kielling. — Hun har Nykker i Hovedet —
hun vil gifte Dig med en Adelsmand — med en
fornem Herre?

Cort (til Lise.)

Jeg vil gaae hen til min Faer lidt. Jeg
gider ikke hørt paa den Nar — siden vil jeg høre
herhid, hvorledes det staaer til. (Lise følger ham
til Døren, hvor de tager en om Afsted.)

Skafrøk.

Du gaaer saa slukeret bort. Jeg frygter,
at baade Du, og jeg, og min Søn vil faae en
lang Næse. — Hille en Ulykke! hvilken Hoben
lange Næser! — Naa, Barn! nu bliver Du
fornem — nu bliver Du Froken.

Lise.

Det vil jeg ikke være, Mester! — Lise slet
og ret — i det allerhøieste, hvem som vil kalde
mig det — Jomfrue Lise!

Skafrøk.

Det faaer Du ikke Lov til at blive — det
taaler Din Stand ikke. — Du finder ikke een
Jomfrue blant de Fornemme. — Men, hvor
er Din Faer?

Lise (græder.)

Han er henne at hente sin Gevinst.

Skafrøk.

Skafrok.

Du græder! Ih, nu maa jeg see. Skal Du græde, fordi Du er bleven riig? — Ih! nu saae jeg aldrig saa galt. — Du kan herefter leve i Herlighed og Glæde, og pynte Dig saa prægtig, og dog vil Du græde — ih! nu maa jeg see, ha, ha, ha!

Syvende Scene.

Anneke (pyntet efter Husets Leilighed.) De forrige.

Skafrok.

Maa, Mutter! (Slaer sig for Munden.) Far Dævsen i Dig — fortaler Du Dig. — Maa, Madam! jeg gratulerer.

Anneke.

Jeg takker Jer, min goe Skafrok! — Du burde pynte Dig, min Datter! — Lo af vore Naboers Piger vare nu ved Kiokken=Døren, og meldte, at deres Herskaber vilde aflegge Gratulation.

Skafrok.

Hun græder, i Steden for at hun skulde see.

Anneke.

Jeg veed nok, hvad hun fattes — hun vil giftes.

Skafrøf.

Giftes — Jh! det er der gode Raad for —
jeg vil jo have Dig, min Snut!

Lise (bitter.)

Men jeg vil ikke have Jer.

Skafrøf.

Ja! see det er en anden Sag.

Anneke.

Nei, min goe Mester Skafrøf! Slige Tan-
ker maa vi ikke have herester. Det gjør mig ondt
nok, at min Datter maa gjøre Vold paa sig selv,
og slippe sin gamle Kiereste. Men her er ingen
Snak for. Har Lykken sørget for Forældrenes
Vel, saa bør Forældrene igien sørge for Datterens.

Lise (glad.)

Vil min Moder det?

Anneke.

Det skal jeg, som en ærlig Moer.

Lise.

Ah! saa bliver Cort min Mand; deri be-
staaer mit Vel.

Anneke.

Alting, uden det.

Lise.

Saa er jeg ogsaa altid ulykkelig.

Skafrøf

Skafrøf.
Det er ynkeligt nok det samme. Ja! jeg
gaaer min Bei, og leder Mester Just op. Der
vanker nok noget at drikke. (Gaaer.)

Anneke.
Stille! der har vi Fremmede, vær Dig
nu skikkelig ad, og see Dig i Exempel paa Din
Moer.

— Ottende Scene.

Tre adskillige Naboe-Fruentimmer. De forrige.

Smidff.

Jeg stod i mange Betænkninger, min søde
Madame! om jeg skulde aflegge Visite eller ei.
Besøger du Madamen, tænkte jeg, saa er det en
overmaade stor Dristighed af dig; og lader du
det være, saa troer hun, at du er saa uforskammet,
at du ikke tager Deel i Madamens Vel.
Heller da, tænkte jeg, dristig end uforskammet.

Anneke.

Jeg veed ikke, at Madamen har den Ære
at kiende mig.

Smidff.

Sandt nok, Madame! der har ikke nyttret
sig nogen Leilighed til at nyde denne Lykke paa
min Side — (til Madame Svink) Kiellingen tænkte

3 nok,

nok, at man skulde giort sig gemeen med hende, medens hun var fattig.

Svink.

Jeg kan vidne med Søster Smidk, at endnu i Gaar, i stort Selskab talte om Madamen til hendes svammelse.

Smidk.

Naa naa, Søster Svink! Du skal just ikke heller sige alt, hvad Du veed. Nok er det, at Madamen har to oprigtige Veninder i os. — Men, hvor er den smukke Jomfrue Datter?

Anneke.

Der staaer hun.

Smidk (til Svink.)

Vi andre staae ogsaa.

Svink.

Mon Dieu! hvad det er en deilig Pige! Tillad mig at kysse Dem, min søde Pige! (Hun kysser Lise.)

Smidk.

Hængte Dine Læber ikke fast ved hendes?

Svink.

Nei! hvorfor?

Smidk.

Jeg tænkte, at der var endnu Beeg paa dem, af det, at hun har kysset Skoemager-Svend. (hvit) Du har Ret, Ma Soeur! det er alt,

alt, hvad man kan kalde en smuk Skabning
(til Svink.) Hvor den lange Maje staaer. (til Lise.)
Ah, min smukke Jomfrue! hvor lykkelig er De
dog. Naturen har dannet Dem deilig. Lykken
har gjort Dem riig. De staaer under en Mo-
ders Opsigt, som vil og kan danne Dem til et
fuldkommen Mynster for alle Kiebenhavns Piger.

Unneke.

Vi takke Gud! (til Lise) Hvi svarer Du
ikke?

Lise.

Saa mæn, Madame! Denne Tale falder
mig noget underlig; enten lyver Madamen nu,
eller Hun har løiet før. Forleden Dag gjorde
Hendes liden Datter Nar af mig, da jeg havde
hentet et Pund Smør hos Spækhøkerens, og
raabte: Der gaaer den lange Skoemager-Sløie.
Jeg satte hende venlig i Rette derfor; og saa
sagde hun: at Mama havde lært hende det.

Smidse.

Ah, Macher! hvad vil De regne, hvad
Børn sige.

Lise.

Uf dem og af fulde Folk skal man dog have
Sandhed at vide.

Smidff (til Madame Svink.)
 Mon Dieu! hvilken Leventaaede, at sige Folk
 lige i Dinene, hvad man meener? Der vil gaae
 lang Tid med, inden hun bliver poleret.

Snæver.

Ei, min hierte Madame Smidff! lad os
 andre ogsaa faae et Ord indfort.

Smidff.

Ei, min hierte Madam Snæver! hierte-
 lig gierne! (til Svink.) Nu faaer vi at høre en
 Oration i Bedemands-Stiil.

Snæver (til Anneke.)

Jeg forsikrer Dem om, Madame! at jeg
 strax hiertelig langtes efter, at lade den hyperli-
 ge, den fortreffelige Madame Just vide, hvilken
 Glæde det var for mig, at høre den store Lykke,
 som er haandtes hende. Det var, ligesom jeg
 skulde qvaltes, med Respekt at sige, inden jeg
 fik Lust.

Smidff.

Maaskee Madamen er for tæt snøret.

Snæver.

Nei! det veed Gud! Jeg har, med Skam
 at tale, kun Corset paa.

Svink.

Ei, ei! en Kone, som har kun været gift
 i 3 Maaneder, gaaer med Corset. Jeg er saa
 gam-

gammel gift, og jeg gaaer dog, reverenter talt, med Snærliv.

Snæver (halv sagte, dog saaa ledes, at hun gier sig Umage, at de andre høre det med.)

Ja! det har saa sine Marsfager, med Skam at tale. Jeg er saa mæn 9 Uger henne.

Smidsk (sagte.)

Med Skam at tale — (hoit) 9 Uger henne. Ei, Søster Svink! ei, Madam Just! lad os dog ønske den unge Kone til Lykke; men det bliver dog ingen Qvaterne, skulde jeg haabe. Jeg kan sværge paa, at jeg qvæles, dersom jeg ikke, med Skam at tale, saaer Lust.

Anneke.

Vil Madamen have en Taar Brændeviin? — Lise! Den blaae Flaske staer inde paa Kaffelovnen i den anden Stue.

Smidsk.

Nei! største Tak Madam! jeg drikker aldrig Brændeviin.

Anneke.

Naar min Mand kommer hjem, kan vi faae Aquavit og Tvebakker.

Svink.

Det tvivler jeg ikke paa — han vil vist faae travelt nu.

Anneke.

Det troer jeg! han staaer i Accord om at koebe et Huus i store Kongens Gade, og saa kjoerer han nok op paa det nye Meubel-Magazin med det samme.

Smidff.

Der have de superbe Meubler, især Stole. — Ah, Madame! Stole, som ere ret maaelige at sidde paa. — Ei see! er ikke min Habilleuse der — Velkommen, Jomfrue Edele!

Tiende Scene.

Edele. De forrige.

Edele.

Tienerinde Madam Smidff! skal jeg have den Ere at træffe Dem her — formodentlig i samme Vrende, som jeg.

Smidff.

For at lykønske Madame Just! — ikke saa? —

Edele.

Rigtig! — det fornøier mig i Sandhed, Moer!

Smidff.

Er Hun gaal, Nameselle? — Madame Just skal Hun sige. Hun veed dog, hvem Hun taler med.

Edele.

Ed ele.

Ja! vi ere saa gamle gode Venner, og med mig regner hun det ikke saa noie.

Anneke.

Venner! — ja! for saavidt — men ikke noget Gemeenskab. — Naar de andre Madamer kalder mig Madame, saa kan Hun jo vel ogsaa?

Svink.

Det meener jeg med.

Snøver.

O! om nogen kaldte mig Moer, saa fik jeg ganske ondt, med Skam at tale.

Smidff.

Hører Hun det? Og Madamen er dog o Uger henne, med Respect at sige.

Ed ele.

Nu da! — om Forladelse! — det skeede i en god Meening. — Jomfrue Just er vel nu forneiet?

Smidff.

Det troer jeg. — Nu kan hun blive Frue, naar det skal vare.

Ed ele.

Det passer hun vel ikke meget om? — Hun vil vel heller gifte sig med sin Cort?

Smidff.

Smid ff.

Føj for en Ulykke! Man kan allene høre paa Navnet, hvad det er for en Karl. Jeg har nok hørt tale om, at hun var forlovet med hendes Faders Svend; men da var hendes Faer Skoemager, det var en anden Sag. Nei! en Rangs-Person!

Anneke.

Det er mine Ord. — Hører Du vel, min Datter! — men lad nu det fare. Jeg skulde have noget Stads giort, min gode Edele! — Hvad er nu Moden? — min Mands Drom maa dog opfyldes i alting.

Svink.

Har Madamens Mand drømt? — O! fortæl os den Drom?

Smid ff.

O ja! Dromme er min Plaiseer.

Snæver.

Jeg gider nok ogsaa hørt paa dem, naar de ikke ere for gyselige.

Smid ff.

De ere ogsaa farlige for de Omstændigheder, Madamen er i.

Anneke.

Min Mand drømte, at jeg var saa deilig?

Smid ff.

Smid ff.

Deilig! — tag Dem iagt, Madam Snø-
ver! det er en gyselig Drem —

Anneke.

Dg saa prægtig pyntet —

Smid ff.

Men til Slutning dog saare lystig at
høre. — Naa, Zomfrue Udele! — Du maa
Hun ogsaa viise sin Kunst paa Madamen — baa-
de store og smaae Sætter — Valentiner —
Respectueuser, og alt hvad der er i Moden.

Anneke.

Valentiner kiender jeg; men Suspectoser
har jeg aldrig hørt tale om. — Hvad er det for
noget — en Suspectos?

Smid ff.

Respectueuser vil Hun sige. — Det er en
Art af Tørklæde om Halsen, som skulde skule
det, som Mandfolkene burde have Respect for. —
Men, hvad er det for en ordinaire Kone, som
kommer der?

Anneke.

Ei! det er Naboe Stavelins! — En Ma-
ler-Kone — som boer her. — Hun vil vel gra-
tulere mig.

Siende

Tiende Scene.

Mutter Stavelin. De forrige.

Stavelins.

See! har Du Selskab, Søster! — Kanst du se de samles for at gratulere mig? — Ei! det er jo Naboer og Stenboer, — Naa! nu kan I lave Jer paa en Tractering, Børn, inden jeg flytter af Gaden. — Min Mand har vundet en Terne i Dag.

Anneke.

Jeres Mand!

Stavelins.

Ja! ret min Mand! — See her ere Nummerne — 17. 9. 53. 79. 22. — de 3 sidste ere min Mandts.

Anneke.

Deri skal I have loiet; det er min Mand, som har vundet.

Stavelins.

Saa har han havt samme Tal? — desto bedre! — saa lægger vi sammen til Tracteringen. — Skilling er jo Skillings Broder.

Anneke.

Nei! min Mandts Nummere ere: 1. 8. 13. 38.

Sta

Stavelins (kysser hende.)

Rigtig, Søster! — de ere de udenlandske — de ere komne med Posten. — Saa har Din Mand vundet i Wandsbeck — og min i Kiøbenhavn?

Anneke.

Nei! min Mand har vundet i Kiøbenhavn.

Stavelins.

Det er ikke sandt! de Nummere ere udenlandsk fra. Jeg har jo selv seet Nummerne med disse mine Dine komme ud, da jeg stod paa Torvet.

Anneke.

Er I fuld, saa er jeg ædrue. Min Mand er jo henne, for at hente sin Gevinst.

Stavelins.

Og jeg meener, min er i samme Vrende. — Jeg har ikke seet ham siden i Morges, vi drak Caffe.

Anneke.

Nei! hør, hvor hun lyver mig lige i mine Dine.

Stavelins.

Nei! det er Jer, som lyver.

Anneke.

Nu har jeg aldrig hørt Magen i mine Dage?

Smidsk.

Ei, Madame! bryd Dem ikke om nogen Ting. Husk paa Drømmen, den kan aldrig slaae Feil.

Anneke.

Anneke.

Det meener jeg med. — See! der kommer min Mand ganske forpustet. — Ah, mit hierte Mand! Huset er ganske fuldt af Fremmede, som vil gratulere os, og tage Deel i vores Vel.

Ellevte Scene.

Just. De forrige.

Smidse og Svink omfavne ham, og sige fælleds:

Ja! det gior vi vist; det fornøier os, Hr. Just!

Just.

Ei! gaae til Blosbiery med Jeres Complimenter.

Smidse.

Ei, Hr. Just! nu Han bliver fornem, mag Han ogsaa blive høflig, omendskiont Han aldrig meener med det. Man maa ikke være grov, fordi man bliver riig.

Just.

Jeg riig! — ja den Donner. — Jeg lob April den Gang. — Jeg havde Nummerne til Kiøbenhavn, og saa ere de komne ud i Wandsbeck.

Anneke.

Hvad! Har Du ikke vundet?

Just.

Nei! i Diavels Skind og Been! —
Nei! — Smidse,

Smid ff, Svink, Snøver (med Latter.)
Ikke vundet?

Lise (omfavner sin Moder.)

Ah, min Moer! Saa husker Hun sit Løfte?

Smid ff.

Ei, Mutter! hendes Mand drømmer feil
baade Nat og Dag.

Anneke.

Ah, jeg ulykkelige Kone!

Lise.

Ah, jeg lykkelige Pige!

Edele.

Men, hvorledes kom Faer da i den Ind-
bildning, at han havde vundet?

Just.

Ei! den versluchte Bertel Skaalbroer —
denne Oltapper — han saae Nummerne paa
Skildtet, og saa tænkte den dumme Diævel, at
det var mine, som vare komne ud i Dag i Kjø-
benhavn. — Manden gjorde det i en god Mee-
ning; men jeg blev hæslig narret.

Smid ff.

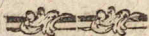
Ei! saa bliver der nok ikke noget af Huus-
løbet?

Svink.

Ikke det jeg troer — og Rangs-Perso-
nerne blive nok ogsaa borte.

H

Smid ff.

Smidse.

De spare en Hoben Ueilighed ved denne For-
andring. — Mutter! tag en Laar af den blaa Flaske.

Svink.

Hun kunde snart faae Dvalmer.

Smidse.

Især — ifald hun er snoret for tæt.

Anneke.

Gaae I Jeres Bei! I vil kun giøre Nar
af Folk.

Lise.

Ah! det have de gjort hele Tiden. — Ah!
der kommer min Cort (flyver ham om Halsen; de
blive begge staaende lidet.)

Tolvte Scene.

Cort, Sivert Læderhart. De forrige.

Cort.

Ah, min Lise!

Lise.

Ah, min Cort!

Sivert.

Jeg glæder mig over Jeres Lykke; men det
er Synd, I gier mod de stakkels Børn, de elske hin-
anden inderlig; og, omendskiont min Sen er kun
Skoemager-Svend, saa er han dog en skikkelig
Karl — jeg burde ikke sige det; men

Smidse.

Smid ff.

Jeg troer ikke heller, at J behøver at sige mere. — Nu kan J nok faae hinanden uden Banskelighed?

Cort.

Hvorledes?

Lise.

Ja, min Bedste! Du er min — alle Forhindringer ere ryddede af Veien. — Vor Faer vandt ikke.

Cort.

Hvad hører jeg!

Stavelins (i en høi Tone.)

Nei! min Mand har vundet.

Just.

Mester Stavelin har vundet. — O, jeg arme Mand!

Lise.

Hele Verden maa vinde, naar jeg kun vinder min Cort.

Smid ff.

Føj! hvad det lader ilde, at være saa giftesyg.

Stavelins.

Der kommer han, den allerkiereſte Mand.

Trettende Scene.

Mester Stavelin. De forrige.

Mutter Stavelin (omfavner sin Mand.)

Ah! er Du der, min allerkiereste Mand!

Smidst (ligeledes.)

Ei! hvilken Fornøielse at kiende Lykkens
Kjæledægge.

Svinf.

Sig nu ikke, at Lykken er blind — den veed
saa mæn nok, hvem den skal uddele sine Gaver til.

Snaver.

Det seer man tydelig — det glæder mig
ma foi mangfoldig.

Stavelin (sagte.)

Jeg troer de sp — potter mig.

Just.

Der Donner! hvorledes fik Du de Num-
mere i Hovedet?

Stavelins.

Ja, min søde Mand! fortæl os det —
D! sig os det?

Stavelin.

Vil Du da love mig Ro — one, at jeg
ikke ska — al faae Pry — ngl?

Stavelins (kysser ham.)

Min søde Mand! tænk ikke paa de Dage
mere. — Naar Krybben er tom, saa bides He-
stene.

stene. — O, min allerførreste Mand! vi skal leve, som Blommen i et Æg herester. — Nu nægter Du mig jo ikke Stads og Herlighed.

Smid sk.

Det var Synd at nægte saa venlig en Kone alt, hvad hun ønsker sig.

Stavelin.

Gud be — edre mig! Billie har jeg nok; men jeg ha — ar ingen Kræ — æster, Ko — one; jeg ku — unde ikke ta — age Nummerne.

Stavelins.

Hvad! — ikke tage Nummerne?

Stavelin.

Nei! for Du veed jo, at jeg ha — arde ingen Pe — enge.

Stavelins (saaer.)

Hvad! ingen Penge, Slynge! — ingen Penge? —

Stavelin (græder.)

Ja, der ha — ar vi det.

Stavelins.

Kunde Du ikke tage de 10 Skilling, som laae paa Kaffelovnen.

Stavelin.

Dem sku — ulde Du jo ha — arve til Ca — affe.

Stavelins.
 — Ja, jeg skal Ea — affe Dig. Hvad
 havde jeg brudt mig om Caffe, naar jeg kunde
 vinde en Terne.

Stavelin.
 Gud be — edre mig arme Mand! havde
 Du ingen Ea — affe faaet, saa havde jeg
 faaet Pry — ngl; og nu, Du ingen Gevinst
 faa — aaer, saa faa — aaer jeg ogsaa Pry —
 ngl. Mester Sta — avelin faa — aaer
 Pry — ngl, i hvordan det gaaer.

Stavelins (vil i Færd med ham.)
 Dem fortæner Du ogsaa, i hvordan det gaaer.
 — Udele.

Ma, Moer! slaae ikke Jeres Mand, det
 er jo en Skam for Jer begge to. — Vær heraf,
 at I aldrig skal slaae Jeres Liid til den blinde
 Enkke. Arbeid for Jeres Gode, saa faaer I vist
 Jeres Løn.

Smidff (til de to andre.)
 Kom, Ma Soeur! kom, Madam Snæ-
 ver! lad os gaae — vi kunde ellers snart forhindre
 dem i deres Arbeide. Maaskee de har nogle Skoe,
 som skal være færdige — her lugter saa af nyt Læder.

Smidff.
 Farvel, Mutter! bliver der Bærekker lee-
 dige i Jeres nye Huus, saa lad mig viide det.

Smidff.

Smid ff.

Finlapperne ere komne med deilige nye Træ-
Stole, de ere ret magelige at sidde paa.

(De gaar.)

Fiortende Scene.

Personerne af forrige Scene.

Just.

Ja, gaar kun, I falske Blaffer, Jeres
Selskab blive vi nok frie for. — Naar! det ær-
grer mig, at jeg ikke vandt — dog — det vilde
ærgret mig mere, ifald Mester Stavelin havde vun-
det. — Der Donner! havde jeg taget de 3 Nummere.

Sivert Læderhart.

Glaar de Griller af Jeres Hoved, Jaer!
ærgret Jer heller over, at I har været saa dum,
at sætte en blind Tillid til Lykken. Nu seer I
jo tydelig, hvorledes den driller Folk. I havde
Nummerne, men de kom ud paa et andet Sted;
og den gode Mand vidste de Nummere, som kom
ud, men havde dem ikke.

Stavelin.

Jeg ha — avde drø — smt dem. Jø —
ørst drø — smte jeg, at = = =

Stavelins.

Ja!, Du Drømmere, Du! — Drømmer
Du aldrig, at Du faaer Din Kng Kædet?

Stavelin.

Ne — ei! det ske — eer, naar jeg er
ly — ns vaa — aagen.

Sivert Læderhart.

Maa! lad nu alting være godt, enhver
slaae sig nu til Roelighed, og herefter fortiene
sit Brød med det, han har lært. — Og J, min
gode Mester Just! nu maa J ikke heller forhindre
Jeres Datter og min Søn i deres Lykke. — Lad
dem nu give hinanden Hænder i vores Nærvæ-
relse. — Hvilken Glæde vil det ikke være for os
Forældre.

Just.

Ja! godt nok, Mester Læderhart! Men
jeg havde halvoeis lovet Mester Skafrok, at han
skulde faae min Datter.

Anneke.

Nei, mit Barn! siden det er faldet saa
ulnkkelig ud for os, saa bør jeg og holde mit Løfte,
og ingen anden end Gort skal være min Svigersøn.

Just.

Men Skafrok er riig, han kunde oprette
vores Skade.

Anneke.

Ei! nu bryder jeg mig ikke mere om Rig-
dom. De Griller vil jeg slaae af Hovedet. Du
havde saa selv Skyld i det. Min Rok skal her-
efter

efter være min Rigdom. Jeg havde saa aldrig
fundet skikke mig i den nye Høihed. — Kom Børn!

Just.

Men, Mutter!

Anneke.

Jungen Snak! det er jo min Datter.

Just.

Ja! det er jeg da endelig vis nok paa

Cort.

Mester har jo saa altid lovet mig, at Lise
skulde blive min Kone.

Just.

Maae! ligegodt! — Du er en fix Svend —

Kom hid (tager hans Haand.)

Anneke (tager Lises Haand.)

Kom da, min Datter!

Just.

Gid J maa leve længe og fornøiede, og
vinde en Qvaterne inden J døer.

Cort.

Tak Faer! for det første; det andet behøver vi
ikke.

Lise (omfavner Cort.)

Nei! Du er min Gevinst.

Sivert Læderhart.

Hvilket glad Dieblik! Himlen velsigne Jer,
mine Børn! — Det er al min Medgift.

H 5

Edede.

Edele.
 Det er ogsaa nok. — Hvilken Fornøielse,
 at see saa smukt et Par samlet!

Stavelin.

Jeg gratulerer ogsaa.

Stavelins.

Ja Du! — det var bedre, at Du havde
 passet det saa, at de andre kunde gratuleret Dig.

Edele.

Had nu det fare — men hvad er det for en
 Allarm?

Femtende Scene.

Skaafrok, Anton, Skaalbroer, paa eengang
 styttende ind.

Skaafrok.) Jeg vil gratulere — jeg vil
 Anton. | være den første.

Skaalbroer.

Jeg vil banke ham Læderet fuld — jeg vil
 være den første.

Just (til Skaalbroer.)

Hvad Dævlens skader Dig?

Skaalbroer (vil i Færd med ham.)

Hvad mig skader?

Cort.

Fra Livet, Karl! — vil I noget, saa er
 jeg ved Haanden.

Skaaf-

Skafrok.

Jeg meente, at det gik paa en Drikken
løs, og saa seer jeg, at de vil slaaes.

Anton.

Og jeg kom for at lykønske mine tilkommende
de Svigersforældre, og at omfavne min Brud.

Cort.

J løbe alle 3 blindt.

Skafrok (støder til Sønnen.)

Ei! Din unge Bengel! Søn er Du min;
men Du er en Hundsvot.

Skaalbroer (til Just.)

Men Dig, Cammerat! vil jeg snakke med. —
Du slaaer Folk, fordi Du troer, at Du er en riig
Mand — det skal Du ikke have giort for intet —
og saa mine 14 Mk. — hvor meget meener Du, at
man giør af saadan en Karl?

Skafrok.

For Dævlén! hvorledes forstaaer jeg det? —
Har Du ikke vundet en Qvaterne i Dag, Bruder
Just?

Just.

Ei, Bruder! tael ikke mere derom.

Skaalbroer.

Han har tidsnok. Han er en Stodder,
som han var før.

Cort.

Naar man kan betale, hvad man skylder,
saa er man ingen Stodder.

Skaal

Skaalbroer.

Ja! naar man kan det.

Cort.

J det mindste skal J faae Jeres. — See
der — der ere Jeres Penge, og saa ikke eet Mul mere.

Skaalbroer.

Det er nu godt nok — men mine Hug.

Cort (knytter Næven.)

Dem skal J ogsaa faae.

Skaalbroer.

Han taler saaledes, at man kan forstaae
Ham. — Nei! jeg meener dem, som jeg haver faaet.

Cort.

Var fornsiet med dem, og gaae Jeres
Bei, ellers kunde J snart faae flere.

Skaalbroer (gaaer.)

Det er nok raadeligst at giøre, som han siger.

Sextende Scene.

De forrige, uden Skaalbroer.

Sivert Læderhart.

Naa, Bern! slaae nu de gamle Griller af
Hovedet. — Lad os nu gifte de unge Folk sam-
men, og lad os saa alle leve fornsiede.

Just.

Lad os det da! naar jeg ret betænker det,
saa var jeg en Nar, da jeg begyndte paa dette Lotterie-
Væsen,

Bæsen. Jeg mærker nok, at det vil ikke lykkes for mig. I et heelt Aar har jeg ikke kundet træffe eet Tall, og nu jeg traf 4, saa havde jeg dem ikke til den rette Trækning.

Stavelin.

Broer! vi skal drø — omme bedre en anden Gang. — Stavelins.

Ja! troe Du mig, at jeg skal vække Dig op af Dine Drø — omme. Arbeid for Din Føde. Skaf Brød i Huset; men for alting min Caffe om Morgenens. (Hun gaaer og driver ham ud med.)

Sidste Scene.

De forrige, uden Stavelin og Kone.

Skafrok.

Bruder! endffient jeg kan nok begribe, at Du ikke haver vundet efter Dine Speculationer — saa gior det dog ikke til Sagen. — Jeg gifter mig dog alligevel med Din Datter. — Jeg gifter mig ikke for Pengene.

Anton.

Ei, Gaer! — gaae ikke mig i Forkiøbet — jeg er vis paa, at den smukke Pise gior mig sin Haand, frem for nogen anden.

Pise.

J har begge en gael Troe. Jeg har sagt Jer, at Cort skulde blive min Mand, og ingen anden — og nu er det ogsaa skeet.

Anton.

Anton.

Hvorledes? — jeg — en ung frisk Tyr?

Cort.

En Nar — en Spring-Top. — Jeres Forstand er ligesaa stad, som Jeres Knapper.

Skaftok.

Hvad vil Du ogsaa bilde Dig ind? — Nei — en gammel smuk Mand!

Lise.

Jeg har sagt Jer, at den eene var for gammel, og den anden for ung.

Skaftok.

Men jeg er riig, og han er fattig.

Cort.

Jeg er maaskee lykkeligere i min Fattigdom, end I med al Jeres Rigdom. Jeg har sparet saa meget sammen, at jeg ikke alleneste kan giøre Bryllup selv, men endog bestride de Omkostninger, som udfordres til at blive Mester. Det øvrige vil vi nok faae ved vores Gliid, naar Gud under os Helsen. Vi ere jo her i Verden, for at arbeide, og vi vil ved vores Gliid blee mange, som for Kiedsommelighed ikke veed, hvor de skal giøre af dem selv. I vores maadelige Stand vil jeg med mere Fornøielse arbeide paa Skoe, end mange i deres umaadelige Bellyst vil slide dem. Din kielne Omgang, Din Kierlighed vil lette mit Arbeide, og i Din Arm vil jeg hvile, naar

jeg er træt, for med fornede Kræfter at arbeide
igien. **Edle.**

Det er sandt, min kiere Ven! og jeg
spaaer Ham vist Lykke til Hans Forehavende.

Sivert Læderhart.

Give Himlen det!

Anneke (omfavner dem.)

Ja, Børn! det faaer I vist ogsaa —
jeg begynder alt mere at komme til min Forstand
igien. Aldrig skal jeg oftere slaae min Liid til
den Naade at blive riig paa.

Sivert Læderhart.

Det er ret, Moer! lad de Rige giøre det.
De kan taale at tabe 10 Gange, for at bie, til
de kan faae deres Penge igien den 11te Gang.
Lov mig nu, kiere Just! at I vil følge Jeres
Kones Exempel.

Just.

Ja, godt nok! men det var dog bedre, om
man i det mindste kunde vinde en Terne engang.

Sivert Læderhart.

Bort med de Tanker! Giv mig Jeres
Haand. Arbeid medens I har Kræfterne og
Aarene. Det er den sande Gevinst. Saa vil vi
glæde os over, at de Unge have faaet deres Un-
sker opfyldte, og de Gamle deres Forstand igien.

Til en taknemmelighedsfuld Erindring om de Personer af det Kongelige Danske Skuespiller-Selskab, som for nærværende Tid spille i dette Stykke, finder Forfatteren sig beføiet her at nævne dem.

Personer.	Skuespillere.
Mester Just, Skoemager.	Hr. Schwarz.
Mester Skafrok, Skrædder.	Hr. Gelskrup.
Anton, hans Søn.	Hr. Saabye.
Cort, Skoemager-Svend.	Hr. Rosing.
Sivert Læderhart.	Hr. Theffen.
Mester Stavelin, Maleren.	Hr. Knudsen.
Bertel Skaalbroer, Vertshuusmand.	Hr. Kemp.
Kield, Bøgter.	Hr. Preisler.
Første Bøgter.	Hr. Urberg.
Anden Bøgter.	Hr. Busch.
En Tigger, NB. sees ikke.	Hr. Ibsen.
	Skuespillerinder.
Anneke, Skoemager-Kone.	Mad. Knudsen.
Lise, hendes Datter.	Mad. Preisler.
Udele, en Gye-Tjomfrue.	Tjomfr. Winter.
Stavelins Kone.	Tjomfr. Vogt.
Madame Smidsk.	Mad. Gelskrup.
Madame Svink.	Tjomfr. Petersen.
Madame Snæver.	Mad. Schall.

Den forlegne Forfatter.

En Prolog

til

Comoedien Quaternen.

Personerne.

Sorfatteren.	=	=	Hr. Preisler.
Daddel.	=	=	Hr. Elsberg.
Pladder.	=	=	Hr. Frydendahl.
Jævn.	=	=	Hr. Arnds.
Sincerus.	=	=	Hr. Musted.

Skuepladsen forestiller Sorfatterens Bærelse, hvor han sidder ved et Bord, med en Flaske Wiin for sig, tællende en Hoben afstuttede Penge.

Første Scene.

Forfatteren allene.

Det er dog en stor Fornøjelse at fortjene saa mange Penge; men endnu en større Fornøjelse at kunde betale sin Gield, NB. saavidt det kan strække til med det, man saaledes fortjener. Kan jeg nu kun uddele disse Gaver paa saadan en Maade, at enhver bliver fornøiet. Dette er til Skræderen — dette til Skoemageren — denne skal Kræmmeren have — og denne skal Jøden slæbe af med. Dette sidste smerter vel noget — men, hvad skal jeg sige — Ah! jeg havde nær glemt den ærlige Biintrapper. Vel husker jeg ikke oftere paa ham, end naar jeg tørster; men dog tør jeg sværge paa, at han er fienden af mine Tanker. Det er virkelig en Kunst at dele disse Gaver ud, og jeg spiller næsten samme Rolle her, som Jeronimus i Julestuen, naar han deler Leegetsi ud — Leegetsi? — ja — virkelig Leegetsi — Leegetsi, som vi ere ligesaa begierlige efter at faae som Børnene — og som vi spolere ligesaa snart som de, naar vi have faaet det. Nu vil jeg da pakke sammen, og i en stille Røe ofre mit Taksigelse til Kongen og Publico, for den Maade og Gunst mig er bleven udviist, og herefter bestræbe mig, ikke alene at vedligeholde, men endog ved ydermere Flid at forsøge samme. — Det banker — mon det er een, som gaaer efter Lugten?

Anden Scene.

Daddel, Forfatteren.

Daddel. Er det Dem, som er Forfatter til Quaternen?

Forfatteren (bukker.) Uværdig!

(2

Dad:

Daddel. Det kan De sige med Sandhed, uagtet De sagde det vist af Stolthed, under Ydmygheds Masque.

Forfatteren (sagte.) Han vil i Færd med Eren, og ikke med Pungen.

Daddel. Deres Comoedie er ret et Misfoster.

Forfatteren. Derom tvivler jeg dog meget.

Daddel. Men jeg ikke. De troer nok, at det er et Mesterstykke.

Forfatteren. Det har aldrig været mine Tanker — naar De læser det Motto, som jeg har laant hos Fader Voltaire —

Daddel. Ja! De skal sætte nogen Sminke paa Tungen — men jeg siger Deres Stykke duer ikke.

Forfatteren. Jeg har ikke givet mig Fanden i Bold, for at bringe et Mesterstykke for Dagen; og dersom der ingen anden Synd besværer min Samvittighed, saa kommer jeg vist til de elyseeiske Marker —

Daddel. Ja! De slaer det hen med Spøg; men jeg siger for Alvor — jeg — at Stykket duer ikke.

Tredie Scene.

Pladder. De forrige.

Pladder. Ah! god Morgen, allerkiæreste Hr. Forfatter! jeg har længtes inderlig efter at tilkiendegive Dem min Glæde — min Forundring — saadan en Comoedie har jeg endnu aldrig seet.

Daddel. Ja! saa slet — deri er jeg eenig med Dem —

Pladder. Pardonne moi — saa superbe — ah, mon cher Auteur! tillad at jeg drikker et Glas Vijn hos Dem — jeg er ganske tør i min Hals — Par Dieu, uden at roese mig selv, af den megen Betsømmelse, jeg har udfreget over Deres Stykke — det er ret et Oeuvre parfait.

Daddel. Det er et Misfoster.

Pladder. Det er et Chef d'Oeuvres.

Dad:

Daddel. Det er Bøv og Vølvesnak.

Pladder. Hvem siger det?

Daddel. Det siger jeg. Hvem siger, det er et Oeuvre parfait?

Pladder. Det siger jeg.

Daddel. Beviis det.

Pladder. Beviis De Deres.

Daddel. Jeg har beviist det, og Forfatteren er fornøiet.

Forfatteren (bukker.) Jeg faaer vel. (sagte.) Her er jeg i en artig Forlegenhed. — Ah! der har vi den tredie.

Fjerde Scene.

Jævn. De forrige.

Jævn. Jeg maa dog takke den gode Forfatter til denne Lotterie-Comoedie — der staaer han vist — jeg takker Dem = = =

Pladder. Ah! den Mand holder med mig. Ah! min Herre! sig mig ret oprigtig — er det ikke et superbe Stykke, som denne Hr. Forfatter har skrevet?

Jævn. Jeg har leet nok af det.

Daddel. Er det ikke noget uselt Bøv?

Jævn. Det forstaaer jeg mig ikke paa.

Pladder. Er det ikke et Chef d'Oeuvres?

Jævn. Skievt i det øvrige — Ja! det er herde Talemaader, som De ikke maa komme til mig med.

Daddel. Er det ikke proppet fuldt af Fadaiser?

Jævn. Fadaiser? Er det ikke Sprichwörter? der vare nogle imellem, som jeg loe hiertelig af.

Forfatteren (sagte.) Den Mand bliver vist ikke min Dommer.

Pladder. Jeg siger endnu engang, er det ikke et herligt Stykke?

Daddel. Jeg siger endnu engang, er det ikke et affskyeligt Stykke?

Jævn. Ei, mine Herrer! een af Gangen. Jeg kan nok begribe, at De trættes om denne Comoedie; men for alting tag ikke mig til Dommer i Sagen. Jeg gaaer paa Comoedie, for at fornøie mig; jeg leer, naar der er noget at lee af; jeg kan nok ogsaa blive lidt underlig til Mode, naar der kommer noget bedrøveligt; men jeg staaer og gaber, naar der falder noget for, som er mig for høit-travende.

Pladder. Ei, min Herre! De er ingen fin Kiender.

Daddel. Ei, min Herre! De er en Idiot.

Pladder. Jeg skal beviise, at Stykket er superbe.

Daddel. Og jeg skal beviise, at det duer ikke.

Pladder. Det De siger, er bygget paa For-domme.

Daddel. Det De siger, er bygget paa For-domme.

Femte Scene.

Sincerus. De forrige.

Sincerus. Mine Herrer! mine Herrer! ikke saa hidfige. — God Morgen, Hr. Forfatter! de trættes nok om Deres Comoedie?

Forfatteren. Destoværre!

Sincerus. Destobedre! — laudatur ab his, culpatur ab illis.

Daddel. Ah! det er Hr. Sincerus — jeg vil tage ham til Dommer.

Pladder. Jeg med, min Herre! jeg paastaer, at Quaternen er et Væsterstykke.

Sincerus. Deri er jeg ikke eenig med Dem.

Daddel. Ha, ha! — og jeg paastaer, at det er et Misfoster.

Sincerus. Det underskriver jeg ikke heller.

Daddel. Hvorledes? naar pleier De at bære Kap-pen paa begge Skuldre.

Sin-

Sincerus. Det er aldrig min Maade. — End De? Hvad siger De, min Herre?

Jævn. Jeg har været meget fornsiet, og bryder mig for Resten ikke om det øvrige.

Sincerus. Hvis Meeuing er De af, Hr. Forfatter?

Forfatteren. Min Herre! Deres Spørgsmaal forøger min Forlegenhed — denne Herre nedtrykker mig med sine bittere Behreidelser — denne Herre opliver mig med sine smigrende Verømmelser — og denne Herre opvækker ved sin Ligegyldighed en Kulde i mit Blod, saa jeg veed ikke selv, hvorledes jeg er faren.

Sincerus. Vel, Herr Forfatter! jeg skal bringe Dem ud af dette Bilderede. — Deres Comodie har mange Præg af comiss Bittighed, og man sporer Anlæg hos Dem til at skrive for Theatret — men disse Anlæg vil blive reent fordærvede, naar De enten lader Dem skrække ved Skumierens bittere Dom, eller indtage ved Smigrerens søde Lovtale. Disse Anlæg vilde ogsaa blive slappe, naar De kun agtede paa saa ligefrem en Dommer, som denne Mand der staaer.

Forfatteren. Det er omtrent saaledes, som jeg selv har tænkt, min Herre!

Sincerus. Vel, min Herre! bestræb Dem at skrive saaledes, at De kan fornøie Publicum. Det er den Dommer, De skal møde for. Væd De med Friemodighed for denne Dommer, som er baade retfærdig og ædelmodig. Det gode i Deres Comodier vil blive paa-skannet, og det maadelige vil blive overseet, for at oplive og ikke nedtrykke Deres Lyst. Sag dette til Eftertanke, min Ven! — og kom De, mine Herrer! og lad Manden have Roe. (Gaaer.)

D a d d e l (gaaer.) Jeg bliver ved min Meeuing; Stykket er uselt.

Pl a d d e r (gaaer.) Jeg bliver ved min: Stykket er superbe.

Jævn (gaaer.) Jeg har just ingen Meening, men Stykket er meget godt for mig.

Siette Scene.

Forfatteren allene.

Denne Mand's Tale opklarede min Fornuft, og bortjog den Taage, hvori den var indhyllet. Ja! Publicum er den Domstoel, jeg bør møde for — jeg skielver ved denne Tanke — dog nei! det var ikke at skionne paa den adelmødige Overbærelse, som tilforn er viist mod mig, baade som Forfatter og Skuespiller. Nei! det var Uerfrygt, som opvakte denne Gysen. Ja! denne Skilder jeg et gunstigt Publicum — og denne skal jeg herester bestræbe mig steds at viise. — Ja! jeg gjør her et helligt Løfte — og antag det, som en skyldigt Taksigelse — at min Tid og min Evne skal steds herester være opofret til, alt mere og mere at fortiene det Bisfald, som saa meget opliver min Siel — det er det Offer, jeg frembringer — og dette Dieblit vil afgjøre, om det er behageligt eller ikke.

